

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

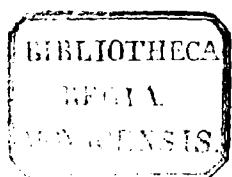
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

Ι Κ Α Ρ Ο Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

• ΜΕΝ. **Ο**ΤΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τού-

1 ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)
Ἰκαρμενίππος ὁ προκείμενος ἐπιγί-
γραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτητὸν,
εἰσαγείσθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου
ὑπερφύετον, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πράγμον καὶ περιέργον καὶ φασμα-
τώδες, εἰς Μίνιππον τὸν Κυτικὸν φι-
λίστροφον ἀρμολύμενον, ὃς Πατάρων
ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀρ-
τισθεύουσι δέξαν ὑποκείμενος, γεν-
ναῖος ἐπὶ καὶ συγκροτημένος τὸ σῶ-
μα, καὶ οὐκ ἀδύκνητος, οὐδὲ τὴν ὀφει-
ῶσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωπον ὑπεφίε-
ται καὶ οὕτως ὥστε εἰ πίστις ὑπάρχει
Φιλοστράτου τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
νίου τοῦ Τυατίου ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ
τῷ προειρημένῳ γέντι ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοιος, φασὶν, ἐμείνῃ συνήθη. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσασπαστὰς ἰ-
σχυκε τούτου, τερατείαις τε συγκαί-
ρων, καὶ εἰς μὲν οὐκ ὕγιος διακρίας τὴν
σχολὴν ἀπιδιὰτρίβων. διὸ καὶ ὁ
παρὰ Λευκιανὸς φασματαλογῶσαι
τοῦτο διὰ τὸ σύνθηδες αὐτῷ προειρη-
μένος, καὶ ὑπὲρ νύφειλα τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσιν τούτῳ τὸν Ἰκαρον,
λίαν λίαν συνάπτων, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C. 5 Σταθμός) Μοσχ. V.

Ι Κ Α Ρ Ο Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ

SIVE HYPERNEPHELOS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. **I**GITUR ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII. A

τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοσθω εὐζώνῳ ἀετῷ μίᾳς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικά ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι) Μίτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, οδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυῖαι ρ'. ὅσπερ καὶ τὸ πλείον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων εἶκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ν'. ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι) Ὁ παρασάγγης μίτρον ἴσθι παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίπλυσιν τὴν γῆν, ἔχον σταδίους λ'. ἐμοίως δὲ καὶ ὁ σχεῖτος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege διαβάσεις) τοῦ Κύριου. G. (Perfica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliique. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος) Ἐπίτους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενου. V.

12 Λογίζομαι) Ἀριθμῶ. G. *ibid.* Τῆς ἑναγχοῦς) Τῆς χθεσινῆς. G.

furfum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ γὰρ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιοῦ-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ
γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δεκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρ- 2
τίως ἀΨίγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετιῆς
πάρειστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμ-

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὀλοκλή- Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεισάν. V.
ρουσ. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὴν
9 Διοπετιῆς πάρειστι ἐξ οὐρανοῦ) πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens para-
rangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe:

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπὶ
στεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμη-
ρον εἶπω, τῶν οὐρανόων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον,
εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὅπως ἐπορίσω κλί-
μακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν
ῥῆσιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκεῖνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς
εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγόνε-
ναι πρὸς τοῦ αἰτοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαν-
μαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ
προσΦερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε
τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰτοῦ. οἰκεῖα
γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον
ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰέρας
τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γεγόμενος.

6 Ἐκείνῳ τῷ Φρυγί) Ὁ Γανυ-
μήδης ἢ Φρύξ μαιρακίσκος εὐπρι-
πής· τούτου ἀρᾶσθαι ὁ Ζεὺς, καὶ με-
ταβληθεὶς εἰς αἶτον, ἤρπασεν αὐτόν.

καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.
11 Προσφερές) Ὁμοῖον. V.
12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐράμμετον.
V.

natus ipse & terrestribus qui sim, fidem negare possim viro
supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coe-
licolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum
obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis
illi Phrygi es, ut etiam coniicere possimus, te quoque ad
pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a
vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed
nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut
amafius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
dem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel
graculus ex homine factus es.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἐταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκάσας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδόικεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σιαυτοῦ ἀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμωσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εἰκότως κατέπεσεν ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος οὗτος ἦν τοῦ Δαιδάλου. οἱ οὖν ἐπιτίτοι καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ἥλιον, τοῦ κηροῦ λυθίτης τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θαλάσσαν ἵπτεται. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ μικρὸν ἐπεισόδιον διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφην ἀναβιβηκέναι τὸν εὐρατον. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ἑξὺ καταλγόντα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae erant, cum primum illa ad solem liquefacta effret, defluentibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fore. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδεμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 MEN. Ἄκουε τοῖνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχνηότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγων, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμεν. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λίγους καὶ τοὺς ἄμους, V. 8 Ἀστεῖον) Ἡδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspendus enim sum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

M:n. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: contemnis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σο-
 Φῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐδ' ὅπως
 ἐγένετο, αὐτὲ τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐδ' ὅ, τι τὰ
 τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
 παλὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν'· τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας ἑώρων ὥς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῖρημένους, καὶ τὸν
 ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ
 τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παρά-
 δοξα κατεφαινέτο, καὶ τὸ παλυνειδὲς αὐτῆς τῶν σχημά-
 των ἀπόρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν
 ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
 γεισα, καὶ ὑετός, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
 καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ
 οὐν ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
 βανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
 μαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὀρμήσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀήλια. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
 quomodo exstirisset, neque opificem, neque principium,
 neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
 siderarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellas
 enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
 ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
 tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
 tentiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
 gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
 putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
 & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
 labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
 mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
 gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὶν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) ταύτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συγχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαυθὺς ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος, ἡξίου μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέξαν μὲ τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλαγῆσαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑψαγόραι τινές) Ὑψαγόραι, Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.
 ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες 10 Ἐδέξαν) Ἀπὸ τοῦ οὐκ
 οὐ, οὐράνια φρονοῦντες. V. ἴσχυσαν. V.
 8 Ἠξίου μετεωρολέσχης τε)

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθε-
σθαι τέ με ἤξιουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος
ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἀποπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες,
ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐ-
τὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε 6
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν·
εἶγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χα-
μαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ
πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμ-
βλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον,
καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην
ἐπεβάτευσον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες,
μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλὰ-
κις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαροβεν Ἀθίναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ
τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi
postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant tra-
ducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter
se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illo-
rum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum
constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, emi-
nentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, qui-
dam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes,
tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circui-
tum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, in-
cederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines il-
larum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse,
neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὅπως αὖ εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἴρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπεὶτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμο- νιά τινι τὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἀπάσῃ αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὅπως αὖ τῶν λόγων, ῥάδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἄγχαμον) Ἀνόντον. G. 11 Μύθρον μὲν) Σίδηρον πεπυρκαμένον. V.

possent, interiecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum permerientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispense. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεσθηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγεννήτος τε, καὶ ἀνώλεβρος εἶναι δοκεῖ οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὄθεν ἤκων, οὔτε ὅπου ἐστῶς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ιδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἀ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατος

1 Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ) Εἰ γειτο-
νεῦσα ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

V.

8 Ἐτεκταίνετο) Κατισκιάζει. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλά-
τωνα αἰνιττεται καὶ Ἀριστοτέλην. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατος τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν
ἀπειρίαν, αἰτία εἶναι φασὶν οἱ μαθη-
ματικὴ τῆς τοῦ παντὸς γένεως.
τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ
ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ
περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας οὐδὲν
τῇ γένεσει ἐνυϊδούσης, καὶ ἀταξιαπυ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possumus.

Sod. Audaces sane quosdam & praestigiatiores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαινόντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίνωσκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, εἰς μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἥρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδιδάσκοντο, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινὰ πρῶτον θεὸν ἐπεκάρουσι τὸ ἡδὴ πρὸς παύσαν ἀποκλιθέντα καὶ κεκμηκὸς τῶν γινόμενων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένους τῷ ἀνυπὲρ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

9 ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, εἰς μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἥρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδιδάσκοντο, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινὰ πρῶτον θεὸν ἐπεκάρουσι τὸ ἡδὴ πρὸς παύσαν ἀποκλιθέντα καὶ κεκμηκὸς τῶν γινόμενων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένους τῷ ἀνυπὲρ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

4 Πομπόλλους) Δημόκριτον διαπαίζει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπεδοκλῆα μωμᾶται

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σωκράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωϋσέα ἀποτίθεται τάχα. V. (Tu lege Laetantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis sine quodam torum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς Θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ Θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ Θεοί· ἀλλ' ἥσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι Θεοῦς τινος ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωματικῶς λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγινῶ. V. Mox ibidem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὴν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Σταϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρίους φησὶ. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γεγραχητάς. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνεστέχεται μὲν τοῖς κωμοδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλίγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis fimiles illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡὔγενέοις ἀνδράσιν. οὐ μὲν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδ' αὖτε περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπασχόν· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνῶρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὤμην ἔσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρῆχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰτοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βᾶσιμον ἀπεφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδεμιᾶ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετοῦ περιβεβίμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτός ἴσται τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐ περ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνίστη μόνον, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθρον στόμα, λαπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνν. V.

5 Ἐτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἰσωπος αἰτοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus alter. Propter quae omnia expertus consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνᾳ διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρώπινου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμολάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐπὶ χαμαιπετῶς ἐπαυρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτόν κατὰ τοῦ κρημνοῦ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτύμην, ὑψηλὰ 15 ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἴτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρατῆματα. V. μοίρας. τὸν Ταῦγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπαρτης. V.
15 Ὑμηττοῦ) Ὅρις τῆς Ἀττικῆς. V. ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.
16 Εἴτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πελοποννήσου ὅρις τῆς Ἀργολικῆς

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensus ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aprassem, & ubi extremae pennae sunt, anfas quasdam parassem manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolassem, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνου' ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἱλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάβους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἔγε-
γόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστεράν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καβεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν μετ' ὀλίγον δέ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς)
τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πανιοῦ καὶ τῶν
Θεσσαλικῶν ἴσθι Τιμπαῶν, ὅρος ὑ-
ψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πίλ-

λος παρατεῖνον. V.

4 Ὡς ἐνῆν) Ὡς δυνατόν ἔν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τις ἵππους ἀναστριφομένων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igi-
tur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & alti-
volus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed con-
scenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levis-
simo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem
vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem
id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lu-
nam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fati-
gatum me sensi, & maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
sus ergo ibi affedi, interquiescens & in terram de superiori
loco despiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam eque-
strum Thracum terram adspiciens, iam Mysorum, paulo
post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam :

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκ οὖν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἢ αὖ μὴ καὶ ἐν ἀπολειπόμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ οδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. ὥς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδεκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνῶθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὁρθῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὥς εἶόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδημί τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διαέσεων. Καὶ 12 πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δοκεῖ τινὰ τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ παλὺ ἠπóρου, πῶς εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ροδίων

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ροδίων Κολοσσὶν Ὁ μὲν Κολοσσὶς Ροδίου ἀνδρὶος ἢ χαλκοῦς, ἢ λίθου ἀνακείμενος, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ ἡ εἰσὸς ἢ λίθου ἀνέστυ· ἐξ ἑκαττα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,

ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξάνδρεια φησὶν οὐκ οὐκ ἀποδοῦναι τετραγώνος, σκα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμας πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμεναι μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθانا Φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαίος τὴν πλειρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρος ἀνέχων, ὥς ἀπὸ ρ' ὀραῖσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἢ ἢ ἡμέρας μὲν σημείον τοῖς πλείους, τυκτὸς δὲ πυρρός, πρὸς ὃν οἱ πλείοντες ἀπυθνύμενοι, μὴ ἔχουσιν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραϊτονίου ἔρμασι δυσφύεσθαι. γίγνεται δὲ πρὸς τὰ γ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονισατος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπίγραφεν τὸ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

loffum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitate contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

ώηθης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13
πεῖν, τοῦτο οὐκ εἶδ' ὅπως παρέλιπόν. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνούμενης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνδρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα ὥηθην ὄραν. ὃ δὲ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὕτως τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;

Ἡ Καθάπερ Λυγκεύς) Ὁ Λυγ- βλέπειν. V.
κίς οὕτως λίγεται οὕτως ἂν ὀξυ- II Σποδοῦ πλείως) Ἀνάπλιως.
δρικύεται, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicitur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, Bono, inquit, animo esto, Menippe,

Νῶν ἰβὶ Δῖνος ἐγώ: quid me immortalibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς ταύτης κρατήρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπαρίας. ἀνὰ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὐγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλείς. καί περ ἴδαν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρίς ἐγχαίνων προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἧδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφίγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, 14 ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένη διὰ πυρὸς. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα) Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἱεροθεΐσα ἡ σελήνη συνῆν αὐτῇ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμίωνος ἔμπυσεν. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ δὴ λημῶν) Ὁφθαλμῶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥυτίς. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζιμβέλα. C.) Non plane icscriptum.

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me deiecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesentis sollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distinxit, quae in terra fiunt, vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & novilunius ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veri mercedis causa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non

μαῖν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἥδ' ὅς, ἐμοῦ
 δέσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί
 οὖν ταῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἥδ' ὅς,
 αἰετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικεείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐστιν; ὅτι,
 ἥδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰετός ἐστιν ὀξυ-
 πύσστος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό
 ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰετός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὴ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί
 μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιῶν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ
 τοῦ αἰετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἡμιτε-
 λὴς ἀφῄγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
 ἀλλ' εἴωκα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
 παρὰ σοί, ἥδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, πατέρα μόνῃ πτερύξα-

13 Καὶ μὲν παρὰ σοί) 'Εἰ σοὶ
 ἐστὶ, φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασι-
 λικὸν χτίσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι
 τὸν αἶρα πλάττει, ἢ πτέρυγα κι-
 νεῖν. V.

*mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obstruatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naque aquila, si nihil nielans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quam. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 piis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alie-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 iecta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὀξυτερῆς ἔσθ' τὸν γὰρ ἕτερον, εὐδεμεία μηχανὴ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρόνος.
 αἷλις, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι,
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλάκις ἰωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποιοῦν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν ἡρέμα
 15 διελύετο. Καίπειδ' ἰσχυρὰ ἐπτερυξάμεν, αὐτίκα με-
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λαμβάνοντα
 πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπρατ-
 τον, οἰόμενοι λαμβάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 φῇ, Λυσισμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλευόντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν) Κατὰ
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα)
 Πτολεμαῖος ὁ ἐπὶ κλην Φιλάδελφος
 Στρατηγὴν τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυπαῖκα. Λυσισμάχος δὲ ἦν τῶν Ἀ-
 λεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθο-
 κλῆς τὸν υἱὸν διαβλαβήτα ἐπιβου-
 λεύειν αὐτὸν ἀπέχετο, V.

*iro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fueris, inquam,
 & si dexter solus aquilinum cernat; neque enim quidquam mihi
 decefferit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sen-
 sim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum
 coeuntem cum sorore, insidiantem Lyfimacho filium, Se-*

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα λάβρα τῇ μη-
 τρυῖα, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχεύοντα τὸ Φάρμακον.
 ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνούχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην·
 Σπαρτίως δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
 κορέντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν
 ὥσρυν κατηλομήνος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν ταῖς βασιλείαις
 ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιπορνοῦντας, δειδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
 προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σχε μοι τὴν διατριβὴν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σιλαύ-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 αὐτοῖς. Ἀρσίνην erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum. G.

8 Τὸν ὥσρυν κατηλομήνος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθρισμένος, συντε-
 τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλίας.
 C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐν
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαίνειται
 παρίλκεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προ-
 μῆτι πρότερον. V.

Ieucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Theffalum, & Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, & miscentem Attalo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
 stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a
 satellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regijs videre erat, adulteros, homicidas, insidia-
 tores, raptos, periuros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Priva-
 torum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λαϊότερα. καὶ γὰρ αὐτὸ καίκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιγορκούντα, τὸν Σταϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θύα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοὶ παρεσχῆσθαι.

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεΦάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

3 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορ-
νία. V.

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίνας) Εὐωχίαι, ἀρι-

14 Ἐργον ἦν) Δυσχερὲς. V. στοί. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigenter? in univ-
sum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πῦναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
 σίαι, καὶ ἕτερον δὲ μέρος ἔβυε τις ἐν γειτόνων δὲ πενήτων
 ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
 μι, πελειμῶντας ἀν' ἐώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίῃν
 ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
 μικρὸν δὲ ἐπικλῖνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
 Αἰγυπτίους γυρογῶντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνξ δὲ
 ἐπεπρέμετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
 στιγῶτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
 ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν
 ἵππους τις ὁ κυκίων οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
 παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
 λούς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
 τὴν Γετικὴν χώραν. οἱ δὲ Γέται ἰθὺς
 βάρβαροι καὶ ἰσχυροὶ, ὃ Ῥωμαίων
 κατεξέπασται, καὶ μέχρι φόρου
 ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους,
 ἐπὶ Τραϊάνῳ ὑστερον οὕτως ἐξελ-
 θήναι Δικαβέλλῳ χρόμινον βασι-
 λῆϊ, ὥστε τὸ πᾶν ἰθὺς εἰς τεσσαρά-
 κοντα περιστήναι ἄνδρας, ἰκάστου δι
 ἰθὺς ἐπιτίθουμα λέγει. V. (Κρί-
 ται ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera &
 barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποιός τις ὁ κυκίων οὗτος)
 Κυκίων πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μι-
 λίκτος καὶ ἀλφειτῶν καὶ ὕδατος συγ-
 κριζόμενον. ἐπιπὺλ οὖν ἀπὸ πολ-
 λῶν σύγκριται ὁ θῖος, διὰ τοῦτο αὖ-
 τὸν κυκίονα ἐκάλεσαν. V.

12 Παραστησάμενος) Περιστα-
 σαι, κατασουλῶς ὅθι παραστησά-
 μενος, πασαλαβὼν, ἔλθων, καταστρε-
 φάμενος. παραστήτομαι, ἐκώπιον συ-
 στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis lligabatur. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφονίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Δίος οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τετραγυμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμωστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδᾶ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία πινομένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τοίνυντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμυγὴν ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπέδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

5 Γέλοιος) Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρεισι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλαστος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελοῦσι. V. 9 Ἀπῳδᾶ) Ἐξ τῆς ᾠδῆς. V.

reliſto concentu, suum ſibi carmen canere: studioſe autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & ſuperare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus ſit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confuſus.

Men. Verum, Sodalis, tales ſunt omnes in terra ſaltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum conſtructa eſt, non voces modo diſſonas edentium, ſed figura etiam & habitu diſſimilium, contrarioque ſe motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de ſcena choragus exiſat, non amplius illo opus eſſe dicens. Ab eo inde tempore ſimiles omnes iam tacentes, nec amplius confuſum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipſo hoc vario & multiformi theatro ridicula

τῶ πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδῖον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνύκην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὗσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀττικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὅπως τῶις πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεβρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακῶ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδῖον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἢ δὲ Οἶνον περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀῖναι.

12 Τὴν Κυνουρίαν) Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς ἐμφισβήτου ἀλλήλοισι Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔτι ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκάστου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομί-

ων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπάλυντο, οὗο Ἀργεῖων, καὶ ἰνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργεῖων νικηκίνας, καὶ διὰ τούτου ἀναχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χάρας μείνας, τὸ νικηκίνας ἐκρίβη, Ἀργεῖαν ὡς φυγόντων κατακρίθινταν. V.

13 Φακῶ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὁμός. φακῶ δὲ, ἢ ἐφηγεῖσθαι. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitiis illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quamilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπεισον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀν' ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

- 19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτὸς, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορᾶν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθεῖν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς.

4 Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους (στ) τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V. 14 Θίσι φέρων) Τρίχει. V.

latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeusenim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerix, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ Φιλοσόφους. πλὴν αἶγες πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμηκῶν πο-
λιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
Φῦλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν
πάντα ἱκανῶς ἐωρᾶτο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σίστας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὕτω στάδιον ἀνελήλυθεν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικίαν 20
Φωὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ
οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Δεῖ.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυρμηκῶν τόποις. V.

5 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰαχὴς
τοῦ Διὸς ἄν υἱὸς καὶ ἡ βασιλεὺς. Λέ-
γεται οὖν ὅτι διαρῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ριν ἐλγανόρουσαν, πύξατο τῷ Δεῖ.
ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίη-
σε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνας κέ-
κληται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται δ
Ζεὺς ὑπὸ αἶγος τραφῆναι, καὶ διὰ
τοῦτο δῆμα τῆς αἶγος ἀπὸ ἀσπίδος
βαστάειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατίχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι
φέρειν δέη) Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἴσται βαστά-
σαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas confi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mi-
hi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον,
 ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ
 δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ
 οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δί-
 κην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ
 τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι,
 ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς
 τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι, καὶ στα-
 σιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἅ περὶ αὐ-
 τοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύθρον
 21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ
 πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατὰπτυστα, οἱ μετ'
 ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ
 σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι·
 καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ Φῶς) Ἀταξάγορας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

*sumfi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philo-
 sophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me dispu-
 tate, quae sum? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata
 aut gibbosa fiam? Et alii eiam habitari me aiunt, alii, speculi
 instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud
 mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre meo committere, & dissidium inter nos
 excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixe-
 runt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot
 ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda,
 severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspicien-
 di plebius? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere*

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκεῖνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἰδὼ αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ὅα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἀνδρας βαθεῖ πάγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχολοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρώτατῳ, ἢ αὐτῶν τὴν περιέργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διί, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικούς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοᾶν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίου) Τὸν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ ὁμιλίῳ καὶ τοῦτο λέγει ὁραματούργον, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιούσας, ἢτις ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἰνα) Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adiicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato comorationibus: uia enim forte quietem agam, quam quotidie isti di-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀνάντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθὺς εἰσὼ παριέναι, ῥαδίως γὰρ ὥμην διαλαβεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ἂν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνῆθ' τῷ Διί. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἀριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν Θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάντῃ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi cœlo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul asfidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀν-
θρώπους ἀφίξεισθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερώς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δείαυ, εἰστήκειν δὲ ὅμως Ἀχαιῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμενη σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἐλθοίμι παρὰ τοὺς
Φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τὰλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον εὐδία πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφίξεισθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ
τῷ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἡξεῖ δ' Ὁ-
δυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἦδεν, ἦδη πρὸ ἐλπί-
νου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

4 Δριμύ τι καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτάνες δὲ οἱ παλαιοὶ

θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξη-
χθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀπαρτή-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν ὁζῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & exspectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstabam tamen obstupefactus, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita,
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέβηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μί-
κρον ἐπανεῖς τῶν ὀφρῦών, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πéρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὖριον δέ, ἔφη, περὶ ὧν ἡκεις χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπη-
κοῳτάτον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν κατέ-

3 Ὑπανεῖς) Ὑποχαλάσας. V.
ibid. Τί ἂν λίγοις φησὶ Ὡτου
πéρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάλτης ἠθίλησαν θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
terio Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθίλησαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡδὴ
ὄρη ἐπιβήντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέ-
βαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτίξισσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γὰρ ἀλ-
λγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες,
πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σάματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐγράφον τε τοῖς φρεσὶν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων σχιζ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θει πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθιν καὶ
ὁ μῦθος πίπλωται, ὡς ἱστορεῖ
Διγμω--- V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιάλ-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλκίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quoniam
hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστή-
μης, ipsa autem ex analogia ἔπ-
ρᾱ hoc, & ab umbra ab excellis
montibus ἡλίου ἀνισχυρὸς ἀπο-
ρίουσης· haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἡ Ὀσσα, τὸ Πί-
λιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra ἐδόχουν analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς
τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀνιμνίζοντων ὄρεων
τούτων τοῦ ἀναλογιζέσθαι τὴν σχιζάν,
κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο· hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικήσαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, Quid dicas,
inquit, de Oio & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ξισθαι. Μεταξύ τε προίων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24 γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πύρος ἐστὶν ὠνίος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσι χιμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἰ τις ἐτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποισιν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτέλσαι διαδοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι, Μένεππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβωτάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἱερὰ τῶν Ἀθηναίων, ἃν ἐπετέλει μετὰ τινὸς συγγνώμης, θύοντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μιλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλύμπιου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργίαν ἀπορρύντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν, πλείον τῶν τ' ἐτῶν πέντε τοὺς κτισθέντων, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ οὐκ ἂν συνετελεσθῆσαν ἅμφω, αἱ μὲν Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ρω-

μαίων δημοσίαις ἀναλώμασι συναντῶντες τὰν ἔργων. V. (Addunt Exc. G. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασπαινεῖν τεθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεὼν) Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων φράσκει ἐνέκα κείναι, μηδὲν σημαίνων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς φιλοῦσι τὰ ξίνα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquid adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob causam intermitterent Athenienses tot annis Iovialia?* &, *Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitent?* &, *Utrum comprehensi essent, qui Dodonaicum templum spoliaverant?* De his cum respondissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homines?* *Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?* *Ludis tu quidem, inquit.*

μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ἔτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροὶ, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραὶ, καὶ περιβλεπτὰ πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἱατρῆον ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θεοῦσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας παριστῶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰς πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πῖσα) Ἐνθα ἔτελειτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V. -- Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Herculis instituit, ut ait Pindarus. G.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὁσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σφισματῆδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρεῖσθαι ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ καίονται καὶ ἀνέπισκῆπτοι μηδὲς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοῦτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀναφε-
λῆς τε καὶ ἀκαρπικ. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis videret, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephesti Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas flatuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vā

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' ἅπαντα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αἰτῶν
 καβεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν Φρεάτων εἰκνυῖαι, πῶματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θρόνος ἕκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα,
 παρέιχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἤρχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτός, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν ἦσαν δευτοαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμνά μοι
 ζῦναι, καὶ τὰ σκόροδα. ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἀν. Φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικὸς, εἴθε λάβοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἤρχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον ὁ δὲ γεωργὸς ἤτε. ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπα-

deas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: *Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi*
nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: *Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum*
struo fratri infidias! contingat mihi causam vincere, coronari
Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχεῖτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἔβασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τάναντία εὐχρμένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαῖκον ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποθῆναισθαι δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαῖκον ἐκεῖνο ἱστοροῦνται) Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρωνείοις ἡτοῖς ἔφεικτο· τοῖς ἀπονέμεις, Λευκιᾷ· ἀντιδιδασκίλλοντες γὰρ τοῖς οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἔστιν ἐκείνων τῶν

Πυρρωνείων ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτιμήσεσιν. ἱσχυρόν γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοθηνίας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντος ὁποτέρῳ προάσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuī illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponēbat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit fellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriiuran-

ὁμύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικού-
 ρην Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς
 θρόνον, κληδόνι, καὶ Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων.
 εἴ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆι, δι' ἧς ὁ
 κτήνιος αἰὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου
 τῆνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις,
 καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις
 ἵετω, παρὰ Λίβυσι νύκτα, παρὰ Ἑλλήσι νι-
 σέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νό-
 τος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαι-
 νέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
 σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
 αὐτῶν δίκωκμένων, ἀπήγειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δεῖπνον γὰρ
 ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃν Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν,
 καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφι-
 βόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ
 16 (Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se prae buisset, &
 Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam fellam
 transit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet.
 Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per
 quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unius-
 cuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus
 quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat,*
apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per
Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cap-
padociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiit.
 Iam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mer-
 curius assidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin,
 & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγγεούμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσατο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην αὖν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πα λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένους οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δεῖπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic & Lucianus βωμολύχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Στι αὐτῇ τῇ λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ ἔστιν ἡ μετὰ μέθης ὀρχησις. V.

15 Καὶ τῇ πρώτῃ ᾠδῇ) Τὸ, ἄριστοι μὲν ὕδαρ. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgen-tesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καίπειδ' ἡ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 28

Εὐδοὶ παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογίζομην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γασα, ἢ πῶς γίνεται νῦν ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος αἰ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρσεν. ἔωθεν δὲ διαναστάς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. Καίπειδ' ἡ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν Τῇ μὲν αἰτίᾳ τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὐ-
τος ξύνος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὧν ἐκεῖνη μέμφεται, προτραπείς ἔγνων μη-
κέτι ἐπεὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἔστιν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

¹ Ὑποβεβρεγμένος) Ἀπὸ τοῦ
μάστιγος. V.

⁸ Κατίδραθον) (Lege κατίδαρ-
θον) Κατεχοιμήθη. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias es-
set, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nosse quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praeferenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praebeuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spiritus instar innatans, pi-

γόν, Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρὺς ἐπάραντες, καὶ πῶγυνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἢ περιστέλλοντες, εἰκότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφελὴς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον

30 ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρονούσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξάπαττα μεράκια, τὴν τε πολυβρύλλητον ἀρετὴν τραγω-

1 Ὑπόμωρον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V.
11 Ἐοικότες) Γραι. ἐμφερεῖς. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulæ obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homericō verbo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, excogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis nomine, supercilis sublati, demissis barbis, circumcumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragicō

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ
 πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαίνουσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι
 δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχου-
 σι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μὴδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
 ἐναρμόμιοι, οὔτ' ἐν βουλῇ ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦ-
 σι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοι-
 δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦ-
 σι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι
 δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος,
 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν δια- 31
 τεϊνόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν
 ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί
 ζῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,
 16 *H1 ip*) 'Ἐν ἰρωτίσῃ. G.

*clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & tempe-
 rantiam laudant, divitiisq; & voluptatem despuunt: soli vero,
 & sibi cum sunt relictis, quid dicat aliquis, quae edant, quam ve-
 nerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum ve-
 ro omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem ne-
 que suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,
 Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant
 reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta
 quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille in-
 ter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impuden-
 tissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui conten-
 dis & clamat, & accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis?
 aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-*

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θελοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινὰ τέχην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσιῶν πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 32 μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταὶ εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπινων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὧρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πενήσητε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλεον οὐ-

ς (Ὁ Μῶμος) Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεῶν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera vellet dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut fodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Di, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiunt, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis sa-

δὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἣ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθύς ἐβόων ἅπαντες, κεραυνῶσον, κατάφλεξον, ἐπίτρεψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρέπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλήν τό γε ὦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκ χειρὶ ἀπηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἧρος, κακοὶ κακῶς ἀπολούνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέσιν ἐπ' ὄφρυσιν νεῦσε Κρονίων.

9 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ σφαγῆς ἐπληρώτο. V.

11 Τὴν ἱερομηνίαν) Τὴν πρὸς ἐλπίγην ἱερῆν. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἥτοι τὸ ἐπὶ ἡμέρῃς ἑτάς. ἴσθι δὲ χρόνον δαλωτικὸν ἐπὶ ῥήματι τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παροχρημέτου δαλωτικὸν

τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστώτος τὸ τῆτις, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι· praesentis autem τὸ τῆτις· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iussum. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέν-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιοῦ ὥτως ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὦ ἐταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
 λόν, καὶ αὖθις ἀναλαμβάντα αὐτοῦ
 πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπνεῖναι ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 (1) Κυλλήνιος) Ἑρμῆς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσαι τῶν φιλοσόφων ἰ
 παρὰ μόνους τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ᾔδειαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 αἰ ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον.
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S
S E U T R I B U N A L I A.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICÉ,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPHEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa subeamus molestias; non fane nectaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre,
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὕτως, ζευζάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων. ἢ γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάβη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνες καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κοιμάζουσι, καὶ τοῖς αὐρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκῶσθαι πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καί κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὐτῷ εἰς τὴν Κλάρων, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῶσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύη παρῆναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παριστάναι συνέροντα

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem
scalpere. G.

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλὸν
ἀπορίψαντες. V.

Et per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflecentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comisstantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Antistita, sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

ταὺς χρησμοὺς, ἢ οἷχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. εἰ
 γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται
 αὐτῷ, ἄρτια κρία καὶ χαλῶνας ἐς τὸ αὐτὸ εἴποντες ὥστε
 εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὅξυς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς κατα-
 γελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνο-
 χλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, Φιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἄλ-
 λωτρήσι τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ
 αὖ, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παρα-
 πέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιχμῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ
 ὕπνου διαφυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῷ; πάν-
 τα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ
 πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2
 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βα-
 σιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ
 πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος;
 ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festum praesto esse, confluentem oracula, nisi velit perire
 sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis ten-
 tandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque te-
 studines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet,
 deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab
 aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex
 alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ven-
 tos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia dedu-
 centes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad
 omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant,
 & oracula illi subiciunt? Haec enim omnia Dii prae ho-
 minum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis
 conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego ve-
 ro ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo,
 quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῶ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνίσσας καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς) Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμείνοντες τῶν ἔργων ἀπῶνται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τε ἐπιτελούντων λίγεται. V.

9 Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον) Νεμία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν λεγόμενον, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λείοντα φονεύσας, τὴ Νεμία ἐπιτελείσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λείοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λείοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adeste Olympiae ad hecatombam, &

πελεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαρᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ράδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐκινεσθᾶμεν, ἀληθῆς εὐδύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαινὼν τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσπεράνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωντοι δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄβυτα καὶ ἀκαλλήρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυ-

² Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum ποτο δατί· καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* I. hoc, ἀλλ' οἱ μὲν Αἰθίοπες μετεχίαθον (v. 22.) G. τολ· ὅ' ἔσταις. Εἰ ποικ, εἰθ' ὅγε τίρ-

Babylone ad inspicendos belligerantes, & grandinem demittere apud Geras, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; illicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec maestabitur, nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *In-*

πνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω κατὰ Φρόνην
καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετμη-
3 μένος. Ὡστε ἥδεως ἂν ἐροίμην τοὺς Φιλοσόφους, οἱ μό-
νους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μᾶς τῷ νύκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσυχλίας τοσαύτας
ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρύτος
ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεσθαρμένας καὶ μάλιστα ὅπως
ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὡς οὐκ ὀλεγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γινέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνέβαινεν ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσυχλίαν καλοῦσι.

7 (Εώλους δίκας) Ἐωλός ἐστιν
ὁ χθισινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διακατέμνητος
τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. Εώλους οὖν δίκας
λέγει τὰς μὴ πᾶσι τελειοθεύσας, ἀλλὰ
φυλαττέμενας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρύτος) Σήμερος. V.

8 Καὶ μάλιστα ὅπως) Καὶ μά-
λιστα ὅσαι εἰσι περὶ τῶν τεχνῶν
οἷον ὅτι γραμματικὴ κρίττων ἱα-
τρικῆς, ἡ ρητορικῆς γραμματικῆς. V.

13 Ὑπερήμερος) Παραβαίνουσα
τῇ προθεσμίᾳ, τουτίστι διαπαρ-
συρούσα. V.

tra animum curas, ac per praecordia verso, eo solo honoratus,
quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim phi-
losophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vaca-
re nos necesse est & ambrosiae putent, qui infinita adeo ha-
beamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot
causarum libellos servamus repositos, a rubigine & aranea-
rum telis corruptos; ex eo praefertim genere, quos scien-
tiae atque artes contra homines quosdam detulere, anti-
quos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, &
indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accu-
sant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differ-
rentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos
arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Κάκτος, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
 χεραινόντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τοίων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ
 ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φαειρόν μὲν οὐ ταλμῶσι λέγειν, ὑπασινοβορίζουσι δὲ συγ-
 κευθότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὗς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς διδασκόμεναις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μνησθῆναι, ἀλλὰ ἤδη προβῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάρμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἔστι κατὰ τάδε, πάντας ὅπόσοι τὰς
 γραφὰς ἀπετηνόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίωσιν ἀποκληροῦν αὖτις τὰ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δέ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι
 16 Ἐξίται ἰφίτην) Ἐκκλησίαν δῶδεκέτην. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his iniecasti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non sane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi

ἰφέντι ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ-θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ὧ' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελαῶσαν οὐ φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν Φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμοτῆριον ἐμπιστῶν, ἔπιεν ἄβλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τῶν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθ. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Σεμνὰς θεάς τὰς Ἑρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πληροῖται ἢ τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τῶν Σωκράτει λέγει. V.

14 Μὴδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα) Ὁ γὰρ

Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνιτάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἄλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως
ἔς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
πῦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ
πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν
τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφούσι; μιστοὶ
δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἵλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις
ἀπαντάντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς
εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες,
ἀς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰῶντες, καὶ τὸ τριβώ-
νιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπι-
χράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ
τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦν-
τες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contra philosophati de Iniustitia.

Sup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contin-

πιστὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπὶ δὴ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, διδίδονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι μεῖ ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σανίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Διδίδονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοπαύσθαι. V. 10 Προεπεξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχεῖται. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui contendunt inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorant. Aiunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam hospitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum sub Hymeno ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina:

δύο ἐκῆνσε ἀκραι. σὺ γὰρ εἰκας ἐκλεῖσθαι πάλας τὴν οὐδὴν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δίδιδι. οὐκ εἴδ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθῆασιν ἐκείνοι πάντες οἱ Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλαρίδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοᾶ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σὺ ζητῶσε, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ ποθεις αὐτοὺς καταπτῶ πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάλῃθες, ὦ Ἑρμῆ, ἀν' εἰποῖς μόνος, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τῇ γυμνασίῳ, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶς καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγέννηται, καὶ εἰ δυνάσθῃ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖήν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε εἶσαι μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς φιλοσοφίας

¹ Ἐκλεῖσθαι πάλας) Ὅτι τὸ ἐκλεῖσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

⁴ Σκίρωνες;) De his consule Scholia ad *Iovem Tragedum* (Vol. VI, pag. 249.) G.

ibid. Βουσίρ.) Φαλάρ.) Hic ad *Iov. Trag.* remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 *Ver. Hist.* c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. *Rein.*

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, forori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠθέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετρίωτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάλῃθ' ἔλεγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμότατοί· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μισόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶνται καὶ οὗτοι μεταβεβάσθαι. σὺ μὲντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ

9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν

10 Διουσκοπῶν) Τὸ ἀνέκλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεῖπερ
καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθητο, τὴν πνύκα ὀρώσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κη-
ρῶν τα παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥῶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέτομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ᾧ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν
ὅτις οὗτος ὁ προσιών ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν
ἀπὸ τοῦ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλου, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὀρώσα) Τὴν ἐκκλη-
σιαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πι-
πυκῶσθαι πάγος δι' ὃ ὑψηλὸς τί-
σις παρὰ τὸ πιπυκῶσαι καὶ συιστά-
ται πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόος) Ἐπήκοος χῆρος ὁ
πρίσφορος τῇ φωνῇ ἔξακουσθῆναι.
ἂντι ἡ περιωπῇ. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου) Ἀρ-

μοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτὴν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρκα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖς ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δι' ἑαυτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ἐπιμψι Δάτιν στρατη-
γόν. ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἠτ-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam descenda-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iove edixero. Ego vero con-
scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθώναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, αἰκοῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδὼν ἐκ γεγετόνων, πρόσσεισι δέξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσους τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγγα) Σπίλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἢ αὐτῶ οἰκισάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viros salutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et...

Iust. Tu quoque *salve*, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes permissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐ-
 τῆς, ἀλλὰ πολὺ καταδέεστορον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦ-
 τα τηλικούτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρ-
 βάρων ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξά-
 μενοι τράγον ἑνορχιν θύουσί μοι, παλλῆς τῆς κινάβρας
 ἀπόστα, εἴτ' εὐωχοῦνται τὰ κρία, ποιησάμενοί με τῆς
 εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ·
 πλην ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν,
 καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Παν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ
 ἐγώποτο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἅρ' ἐκείνους
 τοὺς κατηφέις, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς
 τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι

3 Ἀπωσάμενος κυδοιμὸν) Πόλο- τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολ-
 μι. λέγεται γὰρ Παν συμμαχίσας λους τῷ βαρβάρῳ φονεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago,
 sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum
 defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen
 bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castra-
 tum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes
 epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui hono-
 rantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblecta-
 tionem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt
 a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos de-
 missio vultu, tristes, simul multos, illos mento tenuis mihi
 similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη.
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός·
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικὸς, ἢ
δέη. πλὴν ἄλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅπότεν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιά-
ζονται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 Ὅρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐς ὄρειοι
διατρίβοντες. V.

2 Ἀστικά) Πολιμικά. V. Ἰμ-
πο πολιτικά. Quamvis ne hoc fa-
tis recte. Solan.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τον ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀπὸ
τοῦ ἐπὶ τὸ μῆζον καὶ ἐξ τῆς φαι-
νῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & contula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
fermones: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vulrus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμε-
ται ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγ-
κύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδο-
ξεν ὅς ἂν μεγαλοφρονότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν
ἀλλ' ὅγε λέως ὁ πολὺς τεθήκασιν αὐτοὺς· καὶ μάλιστα
ἐπὶ σῶμα μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· καὶ
καρποτάσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκληρημένοι.
ἐμὼ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἔδοκον ἀπὸ τούτων, καὶ
ἠρώμῃ ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημα-
φίλεις τι εἴην τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημά-
των ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν
ἀλλ' εὔγε δὲ μηδὲν ὑποστειλάμενον τάληβες διηγῆσα-
σθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν
πολλάκις ᾗδ' ἐθεασάμην περὶ δέιλῃν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύτ- 12
τειν ἔδοξε;

ἢ Τίτταρι) Θαυμάζουσι. V.

tis igitur invicem sermonibus, & confuso quaestionis statu
abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de
fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur,
qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet,
maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tener,
atque adsunt, audacia illorum atque clamoribus defixi ac
delinui. Mihi igitur his indicibus vani homines esse videban-
tur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum
vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut
quid illis boni ex verbis istis exoriat, non equidem dixe-
rim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas
est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum
saepe iam vidi, fero vespere.

Ἰυστ. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi
visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφιβολίωνος ἐβδόμη ἱσταμένου. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρεῖον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρίσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεδικασθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιέται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἐφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ Θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθίουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναγες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάριστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφοὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος.

Pan. Nempe.

Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii incuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Iovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamores! Quam studiosè vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & fortiminor, & iudicatore, ut vobis legitimum est. Ego ve-

ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὡς τὴν Ἥχὼ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσειν δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλλις ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀνθρώποι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἥδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας

3 ἄλλις ἔχομαι) Ἀντὶ τοῦ ἄλλις ται, μᾶτε ἀντὶ ὑποτακτικῶν ῥήμα-
 ἔχον, ἔχοντες ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ τοις. οἶον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσελθοί,
 εὐκρινὲς ἐν τῇ συμφράσει παραλαμ- κακὰ πολλὰ με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ
 βάνται, ὅποτε μᾶτε κατ' εὐχλὴν καὶ τοῦ εἰσῆλθιν. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quan-
 dam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-
 num vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui
 quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Denique enim, ut vides, cum tumultu
 accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestē.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Iust. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δίκας εἰς τὴν αὖριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθ᾽ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδροποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπτα κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔραστον αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δράσμοῦ Διογένης.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειπταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικά. V.

mus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Iust. *Sortire septem iudices.*

Merc. *Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.*

Iust. *Quinque sufficiunt.*

Merc. *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.*

Iust. *Quinque & his litem iudicanto.*

Merc. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iust. *Tres solos sortire.*

Merc. *Pistoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.*

Iust. *Novem iudicent.*

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 οὖν, τὰς πρώην, τὰς ἀπειρηγμένας κατὰ τοῦ ρήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον διδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γὰρ καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέξιν· ἀπο-
 κληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται
 τὸ ὄνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ρήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

² Κατὰ τοῦ ρήτορος) Ὁ ρήτωρ οὗτος εἴτ' αὐτὸς, κακὸδαίμων Λουκιανί. V.
¹¹ Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ρήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nupe-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haece: satis mul-
 tae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro: Dia-
 logus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, Rhetori Syro: nihil enim impe-
 dit, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδου καὶ τὰς ὑπερορίας ἥδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν ἀποκληρῶν ἑνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεΐδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκεισθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθὼν.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὡς ὄρας.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐβελήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicæ.

Merc. Bene tu quidem, *Iustitia*, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicum.

Iust. Primi sedent Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, *Mercuri*, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam fuscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάσται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Κανὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16 ὑπὲρ τῆς Μελίης· ἐκείνης γὰρ τόγε τῶν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀλλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὐνοῦν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὡς προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μέτῳ αἰὲ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηρησμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicuntur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum comissabundus vagabatur per forum medium, cum psalteria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimirus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

Θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σχολία καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμιστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθούντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄβλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὡδὰς ἀπάσας ἀπομαβὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λαιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἱπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἰρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὐλογα, ὡς ἂν 17
 ὄρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
 δὲ καὶ μοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν
 ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰ-
 κήτη εἶναι, πεφυκότα οὐ Φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
 θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν Φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
 σασα ἵκον ἐτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
 Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ. τὰ πολλὰ ξυμπουργεῖ, διέφθειρεν
 ἄλλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχοῦσα ἔχο-
 δον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι·
 καὶ ἂν γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ἄετα,
 ὑπὸ ἐμοῦ εἰρησθαι νομίζατε. περιῆει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος
 ἰοπεφανεμένος, κραυπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
 κατακλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Isf. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corrumpitque miserum, comissationibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paulo ante putabar, pro me dicta putatote. Circumbat enim infelix a mane inde, coronatus, strigula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscumque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηθε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθείος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα ὅπως δέκετο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἡφανίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἠτοκμόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ Φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 καλεῖ αὐτὸν, ὅπως καταμάβητε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γε-
 λωίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀπὲρ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάρις οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἶπα ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἦν
 αὐτῷ συνέιναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
 στήτε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέρῃ τιθέ-
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόν- 19

1 Καὶ μοι ἤδη καλεῖ αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολύμωος εἰς τὸ δικάστήριον,
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Ex iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarii.
 Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite.
 Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἢ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρένωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐβελήσθε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θάρρῳ πολὺ δικαιοτέρα ταύτης εἶναι. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψέως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σάφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέβη, ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-

7 "Οτι ἐν χρῶ κέκαρμαι)"Οτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κικαρμῖνοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie pīcta, [*Pocile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praefens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

Λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγη-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως Φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀν-
 δραποδῶδως προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δειλάτα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δόλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα
 τηρῶσα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν Φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βίας ἂν δίκην λάβετε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς
 οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λά τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύσοντα· οὕτως

6 Μορμολυττομένη) Ταράττου-
 σα. V.

8 Ἀσπιόσας) Φυγῶν. V.

11 Ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν Φεῖδε-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπὲρ
 χρυσαν ἀθίους μὲν ὄντας, ἡδονὴν
 δὲ πρισβεύοντας. V.

cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat;
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 ctum quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotantem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quidem parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenam ab ista sumferitis. Audi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concul-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἰῆται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτώμενῃ, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μὴδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὐόρκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μὴδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ERM. Μετάσστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἔρῳ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπὶ ῥαῖς τιςιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησὶν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θεσπύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δι-
κάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediabat, quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τῶν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονη, Φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἑραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀσπίδα μυσταχβεῖς, καὶ ἥν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δοῦμα τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεχτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προστέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλῇ εἰς τὸν πόνον, καὶ ἐκδοτον τὸν ἄβλιον παρέχειν ταῖς

ἡ τοὺς μὴ ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τὸς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnarrantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυβρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἐλίου βωμῷ) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἐλίου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικοῦμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφυγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἐλεγχοι οἱ Στωικοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγὴς ἔχον χάριται, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι τῷ πρῶτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. ὑψύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι ἕσπερ εἰ θερμαινόμενους τις ψυχὴς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἰτίον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἐλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ αἰρημῖνα διατεῖνον, τὸ οἰοῦναι ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὅμοιως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὥς ὁ καίόμενος ἀπὸ πυρὸς· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὥς ὁ χιμῶνος ὑπαίθερος διακυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφαιρῆμνοι, ὥς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἐνεχὲν πόνους αὐτὸν ἐκλύοντα ἀνα-

ρῶς διακτεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχῆν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὕτε κατὰ ψυχὴν, οὕτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλικῶν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχίσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὲν γνηστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτην ἔχει διαφοράν. καί τι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθεσίαις, ὥς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὥς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ οὕτε ἔξεις, οὕτε διαθεσίαις, ὥς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονήσις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὥς φθόρος, καὶ φθορὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποικιτικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποικιτικὰ. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποικιτικὰ ἀγαθὰ· χάρις δὲ καὶ ἐν φροσύνῃ καὶ θάρρος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποικιτικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελεῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitrans, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

εἰ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναγνίον τῆς εὐαιμοσίας προΐουσιν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρονι, καὶ ὁ ἰχθύος, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσειπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροισιὰ περιπάτης, καὶ πλουσιμελὲς κίνησις, τιλικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τιλικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀπεικλῶσι καὶ συμπληρῶσι τὴν κακοδαμνίαν· σῶμα δὲ ἰδέξασθαι καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθάνσεις· ψυχὴν μὲν τὸ συμφερόν καὶ ἡμῖν πνεῦμα λέγουσιν, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ νῦν· καὶ αὐτῆς μέρους, ὃ καὶ διαίρειαν καλεῖται. ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ἀρεταὶ ζῶν φασί, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου οὗτος λεγικόν, θνητόν, φύσει πολιτικόν. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαι τὴν περὶ ἀνθρώπου καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν τίλιν, λεγικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τίλιν ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένης ζῆν. τούτω δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαθημάτων ζῶντων κακοδαμονούντων, οἷσι τὸ αὐτὸν εὐλόγιον ζῶν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπαιτοῦν. Τριχῶς δὲ τὸ τίλιν φασί, τὸ τιλικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τίλιν εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογουμένην βίον· καὶ τρίτον τίλιν, τὸ ἰσχυρόν τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ὅσα πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρονται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νότον, ὑγίειαν, πλούτον, πείναν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὴ τρέπον τὸ μᾶλλον ἀγαθόν, μᾶλλον κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μᾶλλον ὀρμῆς μᾶλλον ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμῶν τὰ μὲν εἶναι φασί κατὰ φύσιν, τὰ δὲ κατὰ φύσιν, τὰ δὲ οὐτε κατὰ φύσιν, οὐτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχυρὸν, ὑγίειαν, αἰσθητικὴν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νότον, ἀσθίνειαν, πείναν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὐτε δὲ κατὰ φύσιν, οὐτε κατὰ φύσιν φυγῆς παρὰστασις καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἴσως φάσειν φευδὼν δεκτικὰ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἱσταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὶν καὶ πρῶσις δεκτικὴν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφροσύνην, προκοπὴν, γιγνώσκον, δέξιππότητα διανοίας, καὶ τὰ παρὰπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχυρὸν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἴσως τίλιν, κτῶσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασί ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπορέουσιν ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἑκαίνις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφροσύνην, ἀτροκοπίαν, δυσμάθειαν, καθόριστα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθίνειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πείναν, τεχνουργίαν, καταφρονησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὐτε δὲ προηγμένα, οὐτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαρπύτητα, καὶ ἄδον πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μηδὲν χρησίμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρίχεται χρεῖαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui

τερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόρους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιούντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ Φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσκειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς περιθεμένους μὴ ὁράσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀϊδὸς κυ-

τῶν ἀνοήτων ἀπύουχ'· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὗσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, θαυμάσιον καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγουμένα, τὴν ἀξίαν ἔχει τὸν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερίχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὴ κινητικῆς ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐδ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχίσεις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γεγεμένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λόγοι δὲ τὴν κατάληξιν καὶ ἰσχύον· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχίσσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεινημαίνη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἐστὶ, φασί, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τὸν κατὰ φύσιν δὲ ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικῆς καταστροφικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δὲ ἑτέρα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικῆς, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστροφικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ ὀψία, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τοῦτον δὲ ἑαυτὸ αἰρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφῆς ἢ εὐεργισίας τοῦ πένους, ἢ δὲ ὀψία δὲ ἀλαζονείας, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δὲ ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* (Ὡς κακὸν ὁ πόνος.) Κακὸν ἡγῆ τὴν πόνην; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)

9 Τὴν τοῦ Ἀϊδὸς κυρίην) Τὴν τοῦ Ἅδου περισκεφαλίας. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

ήην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμουνοῦτο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἥλπιζεν ὠφελήσειν τὶ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίσταυσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὦν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχον· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγους χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκείῳ ἔχει. εἴρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ ταύτοις ψηφοφορήσατε.

δι, ὅτι ταῦτη φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίκετο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος· Τούτο γὰρ δόγμα τῶν Στοῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῶσθαι τῷ σώματι. V. *Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium* : κακὸν &c. (ut in V. ad ἀφελῆσθαι ὑψος, post quod ibi sequitur, οἱ διημαρμένοι) & multa alia. *Deinde* : Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quae-

dam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus* : Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποικτικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποικτικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, τελικά μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποικτικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἢ δὲ υἡγια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δυσύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *pro-*
ductum & *reiectum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se diffyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus *calculus* Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίμμι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριстіππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ 23
Ἀριτίππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραὺν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστίν Ἀριτίππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένου, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ οἰκὴ ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριτίππον ἔξει ἡ Τρυφή νι-
κώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοι) Ὡς καὶ ἐν τῇ
ἐπιδήμῳ εἰδόμεν μὲν λέγεσθαι ἀρι-
στως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος
τὸ οἶμα ἐπὶ, ἴσως διὰ τὴν εὐτί-
λειαν ἐγγύως, καὶ ἀριστῶς προ-

σέγγας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν.
δείξαι γὰρ καὶ ἀρισμῶς εἰπεῖν οὐ-
δὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· κοχύνῃ γὰρ διὰ τὸ εὐ-
τελὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene verrat! Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Méus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπτε, μὴ ἔσθ' ἀνακτεῖτε, αὐθις δικάσσετε.

24 ΕΡΜ. Διογέτη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοῖνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὡς Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφωγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ δίδωκε ἐπ' ἡρμένους τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀβλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

13 Πίπτουσα) Τοῦ Διογέτους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

alii iam adfunto. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicantur causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri senes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnorum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὃ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε καὶ ἐώκει τούτο
πράξεν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγείται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν
τὸν λογογράφον ἥδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶν ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἥδη
κυρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
ἀποάσιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι
τῇ κρίσει, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθῆες, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γαμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζω- πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστή-
γράφος πρότερον ὢν, γέγονε μετὰ μαις. V.
τούτου φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο- 22 ἔωλον) Παλαιόν. V.

Merc. Verum Pistoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
torem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetorices & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ,
ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς Θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δίκ-
καιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἀ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χειρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γάρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέοντος, ἄρξομαι τῆς

*dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.*

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deaque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
sentiendum viderur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbiris, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον κο- 27
μιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνήν, καὶ μο-
νονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
τὴν Ἰωνίαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὃ, τι χρῆσαιτο
ἐαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπει-
δὴ ἰδοὺ μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
πησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνῃ ἐθαύ-
μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστευόν
με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
ἀφανῇ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσπενεγκαμένη,
πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἴτα ἀγαγοῦσα αὐ-
τοῖ ἐς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμούς, παρενέγραψα, καὶ
ἀστον ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
ἀποκνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειζομένῳ
τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἰμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκα-
δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
Assyrio more indutum; circa Ioniam oberrantem adhuc,
& quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum
docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & solam admi-
rabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, &
honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
meos deductum, adventinium hominem tabulis adscripsi, &
civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια ἔς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπεΐθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισπίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλειον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμῶν

12 Αὐτὸς οὐ τὸν γεν.) Γενειήτης
 λέγει τὸν διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰσθό-
 σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

σεμνῶς ἢ βελήϊα ἡσχεῖτο ὑπὸν. V.
 16 Τὸ ἄμικτρον) Ἄνετον. V. In-
 verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum traieci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnotaret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublati superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, con-

ἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀπὲρ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων ἅψ' ὧν ἀβρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν
 ἁπατήσκειν αὐτῷ, μειδιάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὥρων, καὶ μακρὰ
 ἐπνεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὅς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 ὃ ἦν ἐνδοξὸς ἔστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῷ ῥητορικῷ λόγῳ, καὶ μάλι-
 στα τῷ ἐπιδεικτικῷ ἐν διατρεῖ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος
 αὐτοῖς, πεπαρησιασμένως χειροτο-
 νοῦνται ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιούτων
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τι πρὸς ἑκὸς τῶν ἀντι-
 λογοῦντων γινόμεναι τῶν λόγων. ἐν

οἷς [εἰ] ποτε ἀστέϊον ῥηθεῖν μειδιά-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαίρει, τὸ
 πρῶτον διαθεῖ μόνον. καὶ εἰπου
 βραχὺ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τὸ κατὰ μέτριον ἐξανύεται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κακῶσις ἐστὶν ὄνομα δίχης κατὰ
 τῶν ἁμαρτανύτων περὶ τὸ ἴδιον γίνεσθαι
 ἄτοι γυναῖκα. V.

cidere, atque in parvas, inciforum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ita adamavit ge-
 nerosus, me contemta. Aiumt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ᾠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὴ θαυμάζουσιν, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτη ἐαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὸν ὄνομα ἐπιβωμένους μεγάλη τῇ Θωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βεῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ Θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεται προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἰρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἥν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἥν δύνηται.

ERM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορική, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot proci adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἢ ἀντίδι- 30
 κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ
 αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ
 μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυ-
 σάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν
 περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμοῦ,
 ἀληθῆ ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπε-
 δήμεσε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε
 τοῦτο χάριν ἂν εἰδέην τῷ γάμῳ· δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπο-
 λυτὴν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκού-
 σατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίου
 ἔνκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην 31
 οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην) Τὸ
 φητικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ
 ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομωδικῆς
 οὐκ ἐκτρέφεται λέγων. διὸ καὶ ταῖς
 δριξὶ αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τού-
 τῳ ὑπόθεσιν, διὰ τὸ τοῖς παρῖσις
 αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς
 παρηχρησίαι, καὶ οἷς τισι τοιοῦτοις
 ἄλλοις, τὸ δὲ μεθύοντας καὶ καμᾶ-
 ζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοῖς εἰς ἐπιθαλαμίου καὶ γαμ-
 λίου μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τοῖς
 τῶν χάριν ῥητορικῶν, ἀλλὰ τοῦ ἐπαν-
 ορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἴστιν ἐν
 συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἰ περ
 ἄρα ἐν ἐγκαμίοις, καὶ ἐπαινοῖς τῶν
 ἀρετῶν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς
 πότοις ἀσιλγαίνοντων, καὶ κόμους
 λαμπροὺς ἰκτελούντων, καὶ γάμους
 περιφανεῖς ἐκισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit
 adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi
 facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non di-
 cam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit,
 dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecun-
 que nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim insti-
 tuit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, &
 harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniu-
 gium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialo-
 gum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utili-
 tatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque vi-
 dens istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ἁ Παιανιεὺς
 ἐκεῖνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ
 τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογραφομένην, ὑπώπτειον εὐθύς, καὶ
 παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν
 ἄλλα ἔω· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς
 ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθύοντων ἑραστῶν, κωμαζόντων
 ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰς-
 βιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέ-
 λα, καὶ ἤδετο τοῖς ὄρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυ-
 πτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεῖα τῇ
 φωνῇ ᾧδὰς τινὰς ἐρωτικές, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς
 θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο
 πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐ-
 τὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ
 Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille
 Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more
 disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim
 suspicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam.
 Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-
 tur vicus noster ebris amatoribus, ad illam commissarum
 eunibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
 pere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his,
 quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, &
 audire aspera voca canentes amatoria quaedam cantica;
 aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, igna-
 ro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens,
 nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed ac-
 cedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo
 petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἄνδρῃ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρέμεῖν ἑᾶν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντῃ ἔς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἥρέμα συνδιαλεγόμενον. παλλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιάς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις εἴκεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος. Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμεῖνα- 33
τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέrais ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΔ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννοι κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένης μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religiosum ferre suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialoge, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶναι. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τειούτων ὧν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστίν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπᾶσας αὐτὸς ἡδὴ κατὰ τὴν αἴψιδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσω-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σαφεῖς ἀνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὡς περὶ ἀμείλει κωμικὰ πάλην καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγελαστοὶ ὀρεῖσθαι, αἱ τε κωμῳδαὶ γελοιοὶ καὶ πλήρεις σκαμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μὲθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐπεὶ καὶ ὁρμητικὰ πρὸς συνουσίας αἰσχροῦς. ἐπεὶ τοίνυν κίχονται καὶ τοιοῦτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὅς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὴν Ἀλκυδᾶμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἴπερ νῦν τοῦτο, ὅς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωποῖσι καὶ σατυρικοῖς διεστηράσεται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱαμβὸν δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἴδη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱαμβὸν

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem infuturam, ignarus licet undique sum talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriæ autem & contumeliæ, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per æera, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detruxit, &, tragica illa modestaque

πεῖον ἀφ' ἐλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
θηκε μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἴτ' αὖ μοι ἐς τὸ αὐτὸ
φέρων συγκαθεύξε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον,
καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομήσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα
τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν
τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαβραῖον, ὅσω καὶ
γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν,
καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
μενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πῆζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ἀσχελευαστικῶν, τὸν κυνισμόν δὲ ὡς
πᾶσι διαλειδορῶμενον. τῷ τε γὰρ
ἱάμβῳ Ἀρχιλόχος, ἔν καὶ πρῶτον
φασὶ τῷ μέτρῳ χρίσασθαι πρὸς
ὑβρίν τῶν Λυκαμβίδων, διειχερίσα-
το. εἰ τι Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
φοι, ἅπασιν διηλειδορῶντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιεικὲς εἶναι ἔχοντες, ὅν καὶ
Μένιππος εἰς πη. V.

14 Οὔτε πῆζός) Καταγινώσκει
τοῦ ρήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
διὰ λόγου ἀνθρωπότερον καὶ κροτου-
μέιους. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
διαλόγων ἄλλοτριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
inclusit mecum, locum mordacem, & Iambum, & Cy-
nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
ut videtur, effossam ad me introduxit terribilem vere ca-
nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam morder.
Quidni ergo gravi iniuria affectus sim, qui non servem
habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 ERM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΤΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἧλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδῶ τοῖς ὁρῶσι παρесеκέασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέξευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς καί-
ναι) Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέβητο τὸν
διάλογον λέγοντα, ἵθα ὁ μέγας ἐν
οὐρανῷ Ζεὺς, πτωχὸν ἄρμα ἐλαύσῃ,
διασυρμῶν τίθειται ἐπὶ γῆς. τῷ γὰρ

νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶθισα
καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ
ἄλλο οὐδέν, ἢ διαγελωτὸς τὸ δῶπ
ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας.
V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratosus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκούοντων, οἱ τίως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ διεδίότες, ὥσπερ τὸν ἔχον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεός, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγροῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἶδολον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδῶν οὐχ ὀρών. ἐπεὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδῶν) Τὸ τῆς ἀκείνης ἀπίστανται εἰς Θέματα τὴν Θράττος τοῦτο ἀκείνο, ὃ εὐφυῶς φυσικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtrilia ista atque tenuia, affidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundi faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi sui que similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βαρβαρὸς αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35 EPM. Βαβαῖ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκείνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἅπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

1 (Ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀπικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τῆς λίξεως ἀνθρὸν καὶ δισημιλευμένον. οὐ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λίξιν ἐκιδέχμενος τοῦ λόγου, βαρβαρισμῶς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολεικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρίπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λίξει Πλατωνικῶν τρόπων. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει) Ἐπὶ τῶν δικάζομένων δύο ψῆφοι

εἰτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. εἰδύδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἠττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχος δοῦναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονέυει, ἀλλ' οὐκ πάντως καὶ ἠττημένην Τιμάρχος ταύτην δοῦναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obii-
ciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum veste spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec defierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. **Τ**Ι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἑκαστός τινα ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀποναίω, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὲ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν;

ἢ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάντων τῶν πλείων, ὅσων καὶ γηλοσιώτατος εἴσπενδύαται ὁ λόγος, καὶ τοσούτοις καὶ ὑπεύσεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. **Q**UID tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Musicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. Φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαβες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομυτικὴ συνακουομένην ἔχει τὴν ἀρνησιν, καὶ οὐδὲ προσκίτται. V.

8 Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημί γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρων ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ἀλλ' ὡς εἰδότες καὶ σημεινομένους ἐπὶ τῷ κακὸς

εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπείχειν βούλομαι, ὥς μὴ δόκῃς παρέχειν ἀγνοίαν, ὅπνῃκα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γράμμι τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτάξιμα, καὶ πλείον τῆς παρὰ σὲ δόξιστον. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignoranti. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

ῥεστικῶν τινά, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐ-
δὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῆ-
ναι τέχης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων
συνδύμας ἐπιστήμων εἰμὶ.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἣν εἰ μάθοις,
καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Φημι
ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὕτω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐμμεμελε-
πικῆναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι,
ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλε-
πῶς μοι ἔχειν· ἣν τίνα δὲ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

*rum unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alio-
quin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.*

*Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius
peritus sum.*

Tych. Cuius igitur alterius?

*Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didice-
ris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte
in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo
tibi dicere.*

Tych. Quam ergo?

*Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse me-
ditatus. Iraque artem me aliquam scire, nec eam ob cau-
sam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere.
Quam vero artem sciam, alias audies.*

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανείται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem infaniam, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam infaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποτεν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἐγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἥττον, ἢ Φιδίας ἔχαιρε τῷ Διί.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum aliqui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυρθάνηται τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δὲ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.*

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec *vel illa* ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσασιν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχουσιν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοῖνυν ὁκνεῖ λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφῶ 4 τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὕτῃ τέχνῃ εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἶδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. οὐ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τὰς Φήσομεν ἔχειν, εἵπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ Φανερῶν
 εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δ' ἢ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴ γε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
 Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις
 μὴ, καθάπερ μὴ σαθρὴν· ἔρχεται γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπα-
 γόρευσις, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ ὑστερί-
 α. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

tiofae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς
γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέ- 5
γειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰ-
κωύσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀπο-
δείξει, ἂρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶ-
ναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-
τὰς ἀπέλβῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ πεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας
τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου
τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλά-
τωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ
μαγεμικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam
divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere
idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolen-
tissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robu-
stae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam con-
ditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur il-
lis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine
ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ci-
borumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? id-
que cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulatu-
rus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

6 σις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθὺνδὲ ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλὰς ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καὶ ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλυσθὶν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, αὐτὸ δὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι) Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ — αὐτὸς ἐμποιεῖν — τεχνῆται, καὶ τέλος ὅτι — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτησθῆναι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτιβῆς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τὰς ἐνεργίας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόρος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρηστοῦ ἐσσυλημέναι. Εἴτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τὴν μνηδεμίαν ἐξενετίζεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σημνύων αὐτὴν ἀπέφηνε πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σι — — τῆς τῶι τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξουστρακιζομένη. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coëxercitatem etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινὰ τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δι-
ήσεται σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
ἐπερὶ τὴν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis for-
ma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quid-
quam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse
tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandū
imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus,
si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet,

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν διΨρων οἶδα ἐγὼ πολλὰς, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μῆτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτική, μῆτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοὺς Ἐπικουρίους ἀνίσταται, οὗ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπικρύπτειτο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri: *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἥ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρείων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω

Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, ὡς ἑτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendum esse solam,

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alte*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Hæc nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasiti-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γεόμενος αὖθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso sectus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur:

Δατυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κριῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος 11
τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας,
τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἔστι, καὶ
οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὗ
τω μάθοις ἄν. ἐγὼ γε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς
σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλησθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσι-
τος ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας,
καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων
στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσιν, εἴτε οὐκ εἰσὶ,
καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰὶ πολεμῶν, καὶ διαφερό-
μενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν
κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

§ Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γινικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ διὰ τὴν
Συμμεῖον διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοίον τῷ, τοῦ πιφρόντισται, σπουδῆς ἡξιώ-
μιλλήσουσι δὲ μοι ἴσποσι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Convivæque sedent deinceps. Et:

Mensa exstrueta fit alicui Panis & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. Ar

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χῦρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων αἰκαδὲ. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἦτοι Φαγῆν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ Φαγῆν ἔχει, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ Φαγῆν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

πῇ καὶ ἄβρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί σῆς;

ΤΥΧ. Καὶ μοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀσθρόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλὰς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγεῖρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω;

ΤΥΧ. Νὴ Δία, καὶ μοὶ δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenset, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκός, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθισθεῖη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξατο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεισι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπῶν, ὡφθῇ

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperdis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα Φοιτῶντες; καὶ μὴν ἡ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ κείνο ἐννοῆσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, ἢ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, ὅτε αὐτῷ Φαγεῖν οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ ὅτε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦ- 14 τοῦ ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.) γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
Ταῖς βασιλεύουσιν λέγει τέχνας· καὶ κερκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per loquem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date*. Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes potestimum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illam via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

- πᾶσαι ἐπὶ μόνῃν τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐθύς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱεράς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱεράς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
 16 θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θοῦν, ὀλιγοσιταίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιταίαις οὐκ ἐστὶν
 17 εὐφραϊνόμενον μαυθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsaeque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὸς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται·
 οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας, οὔτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν
 ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει
 μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18
 ἄλλας τέχνας μαυθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ
 λαμβάνοντες. Ἐπὶ τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19
 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
 τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε-
 ται. Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὀδεύ- 20
 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτη
 δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21
 χαι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς
 ἑτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
 sunt artifices: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
 que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
 ro ita commoda, ita non gravis artifices, ut etiam nihil ar-
 morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
 alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
 aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
 nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
 haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera,
 quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
 artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΤΥΧ. Πῶς εὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλα τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πταπαπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena fumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, fumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

ἔγωγε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
μενοι καὶ ἰσθῶντες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δούλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνῆροτα πάντα νέμεται;
Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἴαν τε πονηρὸς,
εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
ρὸς ὢν, ἢ πονήρως.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παρά-
· σιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδει-
χθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης δια-
φέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις
παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πως
καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν με-
γίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμο-
λόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν
Φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμης ἀπο-
φαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαίμι
τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν
ἄλλων τεχνῶν δοῖται προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυ-
27 σικάα τῶν θεραπαινίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέ-
ρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον
κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐ.

12 Πολὺ κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G. *ibid.*
Σχολῇ ὅλῳ) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφε-
ρόντως κρίται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet arti-
bus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum sin-
gulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sel-
lulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit,
& potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed
quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, osten-
dendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam &
Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam
scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potio-
rem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reli-
quarum quoque artium princeps, ut inter famulas Naufi-
caae, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus prae-
stat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod
in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἓν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τὸ ὑναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τὰυτα καὶ παρὰ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφοροὺς ὀρωμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus omnes: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, non idem putamus omnes: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

- 28 ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τε κατὰ ταύτας ἀτύμῳωνον εἶη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέες ἂν εἶη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὥς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴδὲ σύμῳωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἣ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν τῷ ὄν καὶ ἄπειρον. εἰπαὺ. . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρίπαι διὰ συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκρόασει, καὶ διὰ δογμαμάτων, καὶ ἔλεγον τρία, ὕλη, εἶδος, στήρσις . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη διὰ ὑπὸκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἐξατάγκης τὸ ὄν. ἀφ' αὐτῶν γὰρ ὄντος ἐξατάγκης στήρσις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσις οὐσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὥς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν εἶναι, ὥς φυσικῶς γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπιγράφουσιν φυσικοὺς, οὐ μύητοι γὰρ δὲ ὥς θεολόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censetur, eo quod mediae cuiusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. *Ergo nulla est.* Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propo-

καίμενου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τούτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
 Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἐτέ-
 ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς εἰκεν ἐν παρασί-
 τοις τινές, οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς εἰκεν ἐν παρασίτοις) Τὸ
 ἔχει, οὐδὲ εἰσὶν, ὡς εἰκεν, οἱ Στωϊκοὶ
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα-
 ρασίτοις. V. Non affectus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 Coll. Solan.

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης· πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζοντας;

ΠΑΡ. Οὓς τίνας μέντοι, ᾧ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲν, ὡς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ᾧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὓς τίνας καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκους εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὓς τίνας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν
τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας
οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
καὶ οὓς ἥκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας,
ἥκε ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναι-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοῦς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρρῶσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σε Φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ·

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lestoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής·
 ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μὲντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἄξιος. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὡμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρη

12 Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.) δαίμονιαν περὶ Σαρακεύσας γη-
 ῆς μίμντας Θεουσιδίδος, ναυμα- σθαι, καὶ καταναυμαχῆσθαι ὑπὸ
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακε- Τυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter infcitiam excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παροίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίστασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
σαντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
σοφῶν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
πειῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ριγοῦν, ταῦτα οὐδεὶς ἄλλω
ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἂν τις
πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΤΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ρητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ

ripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adfunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniatur, & esurientes: Parasitum vero non inveniatur; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

Lucian. Vol. VII. I

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δέ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες αὖ εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριν ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάσαι γελῶ κατ' ἑμαυτὸν, ἐννοῶν πότος αὖ εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα κατ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβιβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δηϊουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον

cessit omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocriter certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum flagamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

τοῖν ἀποδύσμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ἐπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄν-
δρας, ὧ γενναῖε, κατ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σῶ-
ματα. τοὺς μὲν τοῖν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παριμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὅποιον ἡμεῖς, μέγα

10 Ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἄπαγε, κατάρτε. οἰνοποσία
καὶ μὴ τὸς ὀφθαλμοὺς διεσθαρῆς
καὶ κριδὸς ἐκκεκράγας, δέξει θυ-
μοῖός τις εἶναι· οὐ μὲν τοι καὶ
ἴσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παρά-
φορος κατὰ τοὺς λυσσάδεις τῶν κυ-
νῶν. ὅς καὶ δὴ τὸ πολυσαρκία κα-
ταποφροῖσθαι καὶ κατιστανωεύ-
σθαι τὴν γνάμνιν — οὐδὲν γυναικίον
οἷς τι δεῖν ἵσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν

πρώτῃ τοῦ πολέμου βοῇ φροῦδος ἂν
γίνοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας τολαιπυρίαν. οὐ μὲν Σωκρά-
της — οὗτος γὰρ ἐπὶ Δελφῶν — ἀλλ'
αὐτός τε ἃ — ἂν κατελάμβανον — καὶ
ἄλλους ὑπεκρίνον τῆς μάχης καὶ
διασώζον, λιπτότεσι καὶ ὠχρὸς καὶ
σκιλητάδες, ἕτε φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatim, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam faucios *in acie* re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re qua-
dam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & san-

καὶ Ὑφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι κα-
 42 λῶς; Ἀλλὰ τί δέϊ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ρητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπὲρ τῆς μετρίας.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθύς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τὴν τάξιν) Εἰς Δα- τα. V. Ἦτοις δὲ καὶ εἰς Σοκράτην
 μοσθίην αἰνέττεται, τοῦτο παθόν- addunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum viveret miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiiit, hunc aio ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Par. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denunciato

γελία τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ
 σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν
 αἰ τὰ ἐκείνου παλιτευόμενοι, ὥς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
 θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
 ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἱ γε
 δοκοῦντες ἀνδρείότεροι, καὶ ταις ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυ-
 βῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
 γάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερί-
 δης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 ἐτόλμησαν μικρὸν ἐξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'
 ἐπιτείχιδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἥδη πολιορκούμενοι,
 γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 σθαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 χῶς Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
 δράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, πρὶν ἢ συμμῖξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμ-

11 Ἐπιτείχιδιοι) Ἐπὶ τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam
 ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
 nienſis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
 ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
 Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
 bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
 quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
 trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
 quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed
 post moenia desidentes, domi suae iam obsessi, sententio-
 las quasdam & consultatiunculas componebant. Sed prin-
 ceptum illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus,
*Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque servulum quis
 amat*; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφυγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίους, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν ἔχει Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

3 Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiecit clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης. Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαιστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μεираκυλλίων καθεζόμενον ὠραίειν, καὶ σοισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχανουσιν, ἢ ἀνδρὰ Σπαρτιάτη μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44 δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων (ἐκίθη) Μὴ συκοφάντει, κατάρτε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἠμετέρῳ διατίλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanus sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, & argutiolas obicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audiui, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλας δ' ἂν ἐάλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως λέγει.

- 45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὕτω γὰρ μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τὰ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκεῖνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ira laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλεον δέπα αἰεὶ

Ἔσθῃχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

ἐπαύθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πο-
τήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθῇκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μα-
χομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου
μόνῳ συνεδῖπνεν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ
τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλου-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε
τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, Φησὶ, κατὰ τι-
μὴν ἀξιοθέντα οὐκ ἐ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ
Ἰδομενεύς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὅσημέραι συνεδῖπνον τῷ βα-
σιλεῖ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι.
οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης,
ἀλλὰ ἀνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐ-

Tych. Quorum?

Par. — Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum per-
petuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti;
sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum
rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibus-
dam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra He-
ctorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causa coenae regis adhibendum.
Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quo-
tidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur re-
gum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse
artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πείρω λέγειν.

46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδένος τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γάρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι ταῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρα εἶναι· τόν τε γὰρ Ἑκτορα ρήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσὼ μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτιστάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantiem hic expulit, & navem Protefilai iam ardentem relinxit: licet vestores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achilles: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωινὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀπαδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47
παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παρά-
σιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαύμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,

nus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*

Unusquisque mea domitus iacisset ab hastis.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι,
καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὀνόμαζε θεράπον-
τα· ἐλευθέρος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.
48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμодиῦ; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Pelcus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare *Marii* equiparandum, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
ἀφώλετο· καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ,
παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάξεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
Φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεοί· καὶ
ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
δενὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν
εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κείνους αὐτὸν ὥσ-
περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam,
vindica vit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
trem it; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
& post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτόν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ ὡς ἄξιόν γε Φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτω
 παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν παγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὀρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὀρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ ζι-

6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρωνία. V.

suo nudato corpore, hunc regit, quippe qui hunc potius, quam se, servare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ira miseros si videat? Quis vero non coniiciat, pallidos & comatos homunciones si iacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσυφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δακεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε Θάμην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτρίον ἐστὶ τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων τὰς δὲ παλαιίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμίᾳ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαιίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornatus solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat.

ὑποσταίῃ θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπε-
 όντα μένει, καὶ δέχεται ραδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν
 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ
 συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παρασίτῳ, ἥτος
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρῶν,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἦκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἥδη
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκεῖνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν

γ' Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λίον-
 τα ἀντιβρυχέσθαι; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρῶσθαι αἰξί; τούτῳ μοι λί-
 γι. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 εἶπε, καὶ πρὸς λίοντα ἀντιβρυχέ-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρῶσθαι. G.

occurrentem feram : at Parasitus invadentes manet, & fa-
 cile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum, neque horridus aper percellit ;
 sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum
 acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive
 iocanti, sive edenti? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit? hicne tandem canens & diſteria iaciens, an homo ri-
 dens nunquam, in palliolo accumbens, deieſto vultu, ut
 qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea ſenten-
 tia tale quid in coena Philoſophus, quale canis in balneo.
 Sed age, his relictis, ad ipſam iam vitam Paraſiti veniamus,
 ita ut iſtorum ſimul vitam inſpiciamus & comparemus. Pri-
 mo igitur Paraſitum gloriae contemptorem ſemper videas,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονῶντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῷ, ὢν οἱ ἄνθρωποι οἶονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὖροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἰσχρὸν ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὴ ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λεγεῖν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 ὁρώς ἐκ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεῶν εἰσ-
 πράττεται τοὺς μαθητάς. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μ-

1 Δόξης καταφρονῶντα. Οὕτω γάρ, αἰεὶ τῷ βερβόρῳ πλαττόμενοι.
 καὶ χεῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρο- V. (κλινοῦμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 sos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munus damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σφοδρεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. 53 Εὐροίς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάβῃ· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ θβόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσει δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὥραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἶον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἄγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρείος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν
εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείότη-
τος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὥς
εἴγε τούτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖν ἂν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angi illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudencia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasit-
us est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudentia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasit-
us censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροί τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβούντο, ὀπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα· νύκτωρ ἐπιβουλευσειεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους· ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδέν οὐδαμοῦ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλάντιον ἀπιώντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχει κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ'· εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸννομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timemes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasiti-

ράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγυότα καὶ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις ἐπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, ἢ Δία, ὃ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57 κριτέων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὃ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8 Οὐδ' ἔχει τις ἐπεῖν δίκην) καὶ τις γὰρ κατὰ κυτὴ ἀποίσταται
Εὐτιλοῦς καὶ περιωραμένου τίς δι- γραφὴν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerisque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τὸν δὲ καταπρησθέντα τὸ σῶμα ἅπαρ
 τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθιήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας.
 παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ
 τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δέ τις
 καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας
 ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς
 τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ κα-
 λὸν καὶ λυσitelές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι,
 περὶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦν-
 τες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶ-
 ναι τοῦτο αἰσχρὴν τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ
 δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖον

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V.
 ibid. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)
 Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφεσῖος. V.

2 Φθιήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης.
 ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in
 edd. eodem tenore cum prioribus
 connexum, & lacunae nota appo-

fit. Sed nulla in V. est lacuna.
 Excidit tamen Scholion aliquod:
 nam vox haec Antisthenem non
 respicit; & in textu reperitur ad
 alium spectans. In C. non exstat
 hoc Schol. Solan.

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios
 ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti au-
 tem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam eden-
 tis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur
 finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito cer-
 tatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam
 honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi vi-
 dentur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a
 divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis effes, Tychiade, si non posses in-
 telligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, so-
 lus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινὸς τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παράσιτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ 59
ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
κρίττονι χείρονα. ὅπως γὰρ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσι-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ, τούτου
προεσθίουτος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ

14 Τούτου προεσθίουτος) Τοῦτο ἐπαινίσσεται μυῖαι προγενημένη τῶν
καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν εἰσμάγων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
præstantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui præterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que prægustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

- 60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχρὸν αὐτὶ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἔάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα εἴει. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιὸι τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concefferit, verum etiam in
convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responsum, an satis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid
vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sitisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἢ ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, *Simon*.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praeferre, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀΦίξομαι καὶ ἑῶς καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόγως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

Ἡ ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ΑΝΑΧ. **Τ**ΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ ἴ-
 κίοι ποιῶσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους
 ὑποσκειλίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν
 τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες.
 καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ)
 λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψῃσε μάλα εἰρηνικῶς
 ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-
 βόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτ-
 ωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ ἀρά-
 μενος ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ
 γ Καλινδούμενοι) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενοι. G.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. **Ι**ΣΤΑ vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei
 gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum sup-
 plantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se
 mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum pri-
 mum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, &
 mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero,
 nescio quo instinctu, trudent se invicem pronis capribus,
 & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste al-
 terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνα-
 θῶν κάτω εἰς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῶ
 λαιμῷ, ἄγχι ἄθλιον ὃ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὤμον, ἰκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβορίου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγγέλους ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμοι ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πᾶττουσίν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρούων δί-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθόν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιότεραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecit,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo *gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcant, quo minus inquie-
 nentur, sed deteriso unguento, oppleti stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebent, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulanti, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberi-

πεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες,
καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν
ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ
ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πῦξ ὡς ὀρᾶς πατα-
χθέντος ἐς τὴν γνάβον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσὶ διίστη-
σιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4
ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλα-
χόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόν-
τες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμε-
νοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα σὺν ἐθέλω εἰδέναι τίνος 5
ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰσκέναι
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ραδίως μετα-
πέσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6
γυγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπλου τῶν
Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipso
videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os
oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed ne-
que iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e pur-
pura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin
incirat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio
loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum
eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore cal-
cibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit
facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est,
qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic
fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scy-
thicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαβέ· οὐ γὰρ μαῖνία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκοιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείῃ, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ira multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὕφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν κατ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ΑΝΑΧ. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharfi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, &, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἄβλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαβεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἔστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

- 10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἄξια τοῖς νεκικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vice-rint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peri praecla-

θρωμένους τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτῃ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελεῖς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἔστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιῶν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θῆαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάσδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, II

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἦν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ φοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἴσθμοϊ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρῃ μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπάνταχόθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ
 πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκάια παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατὰ-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν πατιομένους γε,

paucis arbitris ista fubeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὧ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ
γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν
ἐκεῖ ὁρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις ταῖς
θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμα-
των, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχυρὸν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώ-
μας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ
γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν,
καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὧ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅπως κατηριθμῆσω
ἐκείνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae allifos, & alterum ab al-
tero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharfi, Olympiorum, aut Isth-
miorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam
non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim
dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati
eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines cor-
porum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horri-
biles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris
cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nun-
quam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te
laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque ca-
villandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtu-
tes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπώπιοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰὲ μεμνήσθαι τῶν ἄβλων, τοιούτων ὄντων. ἅταρ εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν.

ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοί πάνπολ-

7 Ὑπόπια) Ὑπόπια, γενεα. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίόντα ποιά. ὅπως ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς περιώματα, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflidentur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄλλοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννεοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖ πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γέ-
νοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαίνεσθι τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς
αὐτάς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατα-
μεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι
δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ
τῆς Σκυβίας ἤκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύ-
σας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περαιω-
θεὶς, ἥ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ
ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην
ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἀπάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta rei-publicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tuñc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προβιλόμεν κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε τινῶν συγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐβῶν τῶν αἰρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκειν με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσπιός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὧ ἑτάφε, διελθεῖν ἐν βραχεὶ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴη ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν αἰλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χράμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάνται συνίεναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τις χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

fa etiam te maxime amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquiſque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid ſit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἐνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄλλα δύναιντο ἀναμρεῖσθαι· ἐπ' ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμεναι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυς, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνδρώπων εὐδαιμονίαν. εἶον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἐορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖζαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, tanta ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῶν, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅποτεν ἂν λέγω καταμάθης. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ραδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὅδον γὰρ ἂν ἡμῶν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μήδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῶν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοισιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ραδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν αἰκοῦν ἐδόξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρῳδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φασί) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῶς τίνεντος, ὃ, τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλασσαν, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιον τι, εἶβα ὑποδύση, ἀλλὰ δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admireor, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Σολ. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πλητῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει κατῳκνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις αἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δοῶν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν, ἢ σέ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἶμι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδασχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

5 Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλη-
πὶς ἢ φράσις τοῦ συμπερικλιούτος
προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήκης
Ἀθηναίσις, εἶον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ἔπως μοι μηδὲν δυσχερὲς ἀκούσῃ,
προσυπακούεται γὰρ τὸ μένυσσο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἰταῦθα ἑλληπτικῶς
πρόειπιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν
εὖν ἀκρωθὲν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ
ἔπος μὴ καθάπερ νόμοις προτίξεις,
καὶ ὅλον ἐπιελθὼν, εἰση σαφίστερον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλε-
πῶς ἔχοντα τοῦτο τοῖσι. καὶ οὕτως
τοῦ ἑλλιποῦς ἀναπληρούμενοι. V.

in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnæ, hoc
nobis contra solis iacula propugnaculum præbent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus
his attendas, quæ dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradecere statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quæ con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω Φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμώτατους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτως (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδυσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπανύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίων. καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18
τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομᾶς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

tebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, *Anacharsi*) *Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuere iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene noris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem, a barbaro & peregrino discere, quae profunt.*

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ αὐτὴ οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκειμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομία κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὦ τοῦτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοβέτη πειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεῖ εἶςμεν καὶ καθέδρα μάλα ἡδέια καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἢ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot iam ſecula bonis legibus habuerunt? & te praefertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legiſlatori: & contra dicam, ſi quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo diſcam firmius. Et ecce iam evitato ſole, in opaco ſumus, & iucunda hic ſedes atque opportuna in faxo frigido. Itaque ab initio inde *exorſus* rationem doce, cur aſſumptos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore ſubigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hiſce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἑρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
 ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πᾶν σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ρέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῶν δίκας δικάζει, πάτριον εὖτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελθούσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praeferim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκαθέζεται Φόνου, ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς δικάσοντας, ἀποδίδεται λόγος ἑκατέρω τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἡ αὐτοῖς, ἡ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀνέχεται ἡ βουλή, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἡ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἡ οἶκτον, ἡ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγω-

1 Φόνου) "Οτι ἐν Ἀρειῷ πάγῳ βουλὴ Φόνου εἰδικάζει τὴν τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς. οἱ δὲ Παῦλοι τὴν θεῖον μὲν οὖν τούτων πεποιχότα ἰκέει Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Aët. XVII, 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καὶ ὅτι τὰ εἰσπορευόμενοι δογματῶν τινα ἂν ἄλλῃ ὑπόδικον καθι-

στῆται ἢ τοῖς ἐπισκίπτεσθαι δυναμένοις, ἢ δει τε σημῶν καὶ λόγων περιουσία; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μέλιστα συγκριστημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λόγου παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἴσθη καταρρήτορευόμενος ἄχρι δ' ἂν
οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξεστώ ἀπομηκύνειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὕφ' ἡλίω ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἀχθε-
σθαι εἰ ἀποτεινοίτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκία πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πέρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ
ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἀ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἡρᾶ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si fen-
tias, rhetoricas tibi infidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio: verum & umbra densa est, & nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicum opera, qui ex vero calculum lataturi sint.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἐδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πόλεσσι τίθεμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὲ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὄρας, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἔνδοθεν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὲ πρῶτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educere at-

ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γί-
 γνῶνται τῶν καλῶς ἔχόντων, καὶ αἰδώς, καὶ ἐρύθημα,
 καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐ-
 τοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς
 πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον
 συνιστάμενα, τῆνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς δι-
 δάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνά-
 σια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώ-
 ματα ἐβίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι
 ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυ-
 χὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς
 δεόμεθα, ὅθ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω πα-
 ραπολὺ γίγνουντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακο-
 σμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ
 τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νή-
 πιά ἐστι, σκέπτουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλά-
 πτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum;
 quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, &
 rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam
 corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt,
 & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus,
 aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis,
 alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque
 enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unum-
 quemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod
 ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac
 disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, me-
 liora multo fiant, tum quae male habent, transformantur
 in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas,
 quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne
 laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τῆνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊῶσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψωδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις αἰοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἀδοῖντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι· ἔγωγε τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos iam tractare communia... Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιῶμεν ὥστε αὐτοὺς ἐμαυτῷ σιωπᾷ προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαϊότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδιστα παρὲς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διαβραχέων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκεψέως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. *Ρυθμίζομεν οὖν* 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quan-

τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλους γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θεάτρον δυνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίας, καὶ τραγωδίας, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sunt iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est, discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere rempublicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νοὺς γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς Φεύγειν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, τοὺς τραγωδοὺς, 23 καὶ κωμωδοὺς. εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδμένοι, χροσταῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηγότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσθαι, καὶ διέβαινον οὐκ οἷον ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμωδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θεάτρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρμένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ δέ, ὠκτεiron, ἀλλὰ ποιητῆς ἵσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

ta, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, & nescio quam humiliter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, & pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserari illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγώδει πρὸς τὸ θεάτρον·
 ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε
 καὶ αὐλοῦντας ἠωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνά-
 δοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧ' Ἀνάχαρσι,
 ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι,
 καὶ τοῖς τοιοῦτοις παραβηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῖν γίνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπό-
 θεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιῶμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάστας, ὡς μήτε θάλλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα
 γίνονται. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυστραγέστερα καὶ πολλῷ
 διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι

*misera bilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a
 quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimi-
 le est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse,
 & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista,
 Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His
 ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illo-
 rum acutuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod
 audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exui-
 mus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt,
 primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus
 familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, ne-
 que frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus &
 subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Ab-
 surdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mol-
 lita rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua*

ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσθαι. τούντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατίζειν διδάσκωμεν, ὡς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐδίξοντο, καὶ ὁμοσεχωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιτο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμωιδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονόμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris unicuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animofos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angustiae pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θάττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι πάντα γὰρ ταῦτα, ὧ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνι ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμεινοσι χρῆσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρρωμένεστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασάμεθα, καὶ κούφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτα, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνὰ φέρον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ἀχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶ ῥέοντα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Ufu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deiiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsis, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, tremantia, sudore statim multo fluentia.

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κοινορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ πρᾶποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. αὐτοὶ δὲ ἡμῶν ὑπερευθροὶ ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἐμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρῆχεν, ἀμιγές τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχην καὶ τοὺς ἀθήρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθήρας) Τὰ τοῦ ἀστάχους κέντρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianaturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carni & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestit, sincerum omnis vitii relictum valide fervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt,

καβαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα, καὶ προσωρεύοντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαίτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανεῖν· ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν
 χαλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τὸν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 χαλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλ-
 λὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνον ὕστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθείη. αὐτοῖν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδούν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & acervant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὴν τὸ ἐνδοθεν ἐπὶ ῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονήσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27 καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβοῖνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-
 16 Χαλκοῦ περιφέρεις) Τὸν δίσκον λέγει. ἢ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἡκαῖστο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum affuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obftet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκός ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τε-
λαμῶνας. καὶ ἐπειράβης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
σῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτουσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ
πύρρῳ, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
τοὺς ἄλλους ὑπερβαλοῖτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε
28' αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ὥρχης ἔδοξεν,
ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
τον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα,
καὶ τὸν ὀλισθον ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι, ἰδρύντῃ
ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἰκαζεις, οὐκ ἀχρεῖον,
οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχύιν καὶ τόνον οὐκ
ἐλίγα συντελεῖ, ὅπότεν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχευ

1 Ὁχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
peo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti il-
lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
iaciant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
tem conciliat artibus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum madscent in luto,
quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρῦναι τῶν χειρῶν σπαστάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέος φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπέξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκῶμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροισιν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς 29 μὴ διολισθαίνουσιν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρωτὰ συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀβρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κόλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuefiunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἠδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά διδιδυμένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖζαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἐκατέρου, συνεστηκώς καὶ συγκεκροτημένους εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκούμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκους ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χράμεθα,

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo aspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes nos exercemus, rari, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν Φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφη τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένα φαίνοιτο ἢ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἣν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προίτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγρχτε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ γὰρ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex orio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne confumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes; uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angarisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: &, per Iovem, alii fagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σπρένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ οὔτε ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἣν προτεβῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχρηνότεα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μормολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· Φεύγουσί τε γὰρ, ἣν δέη, κοῦφα, καὶ ἣν διώκτητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ ἀργούσι καὶ ραθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo fitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponentis hiantes, ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: atque illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῶν γυμνασίῳν δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς
τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
μὴ κοῦφα δίδοντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεισθαι
πρὸς τὸν ἀνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
ρισμοῦ ἐλπιτομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς 33
δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σάξεσθαι μοι δοκεῖτε,
οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπε-
σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον) Γέρρον
τετράγωνον σκίπασμα ἐκ στερεῆς
ξύρης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐκράντο
σχύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκευασ-
μένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλαν
σημαινόμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γέρραι-
αξία καὶ εἰρηταί ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
Ἄλκμῳ δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τίθειτο
τὴν λίξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σχητῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐνιπίμπρασαν. καὶ
παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
λεύσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀνο-
μάστῃ, ἐπὶ σκητῶματα ἴσθιν ἐν οἷς
παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους δια-
τρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
φυλακῆς τινος καὶ μαχλοῦ, τροπι-
κῶς περιλάβει τὴν λίξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, fagit-
tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum fi-
bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & secu-
ris, & in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut vero
nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia fervari mi-
hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis
armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοῇ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγάντων
ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντες·
ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ
τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρά-
σχοιεν, θακρύνοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἂν ἰδοὺς οὐκ ἔτι ἐρυθρίωντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἳ νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιτ' ἂν, ὑπὸ τοῦ
θέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε
βαθεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνασχεσθαι λόφον ἕνα
κράνεος πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν
τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ
γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν
πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς
γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνὰ τὰ σώμα-
τα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγο-
μεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugien-
tibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed cir-
cumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mi-
hi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc
videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pal-
lidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam
hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quot-
quot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt,
neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem
nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri
fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda
sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam
inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γέγωνται, ἀσκούνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδεὶς, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστω μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἅστει σιδηροφοροῖ μηδὲν δεόν, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἀθρόον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμά-

ιο Ἀκινέκην) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V:

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis subito adstans detractum de plauistro dormientem interficiat.

ξης, Φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σιδήρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνούντα εἴ τις βιάζοιτο.

§5 ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖον· ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πλητῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἶνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν εὔσαι· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦς λάβῃ διαρρῦεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν εἴχεται τὸ σῶμα καταλιπούσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεῖ

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo & exhaustiendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed remere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharfi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἀν' αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιίρρει, κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας. ὥς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεὶ ἄλλαι ἀναφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχη ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιο ἀν', καὶ καταμαραίνοιο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἀν', καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραβήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχου Φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσθαι τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὥς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπύεον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμι. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινας Φρον-
τίδος, καὶ διανοίας ὁξὺ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχου) De hoc habes apud Theophrastum in τῷ περὶ πυρὸς. G.
tes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauiat, tanto magis affluunt, secundum illam Hydræ fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contenduntur, nec satis ipsis suppedietur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernæ, si non satis materiae illi suppedietur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Il-

πάντως εἶπ'· τίνας ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀφόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὗ τίνας ἔνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς· εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympi-
cis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone; & reliquis,
cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes,
interdum in armis instruitis pugnam, sed nudos in medium
producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis,
victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim sci-
tu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitatio-
num amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his
tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis cele-
brari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi
sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari,
& dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia ve-
ro, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, &
quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἀριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκούντων. τοιγάρτοι πολλὰ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκησις, ἀπίστων οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ χέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἕωτα ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; πῶν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢ μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκνέοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' αὐδὲ τοῦτο γελαῖον. ὑπαδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectato-
rum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exerci-
tatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum
amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae
amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero
ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales sint in
bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, arma-
ti, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupidita-
tem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gal-
lorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non
parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos
istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, &
videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnan-
tes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensum aliquis in

χαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγενέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἅπαγε! θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαῖον, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅποταν ἡ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπίσαντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκούργου οἱ καὶ Ἡρακλῆα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθεῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficient a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluini enim, & plane finistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certantes* impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri eiiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παί-
σει. μάλιστα δὲ ἦν ὄρας μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ
τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ καὶ μη-
τέρας παρυστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνο-
μένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς
πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμηκιστον διαρκέσαι πρὸς
τὸν πόνον, καὶ ἐγκατερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ
ἀναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶν-
τες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώ-
μασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὅφει τιμωμένους δημοσίᾳ,
ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὄρας κα-
κεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς,
ὥς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι,
μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων.
εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκούργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἂ συνιδῶν καλᾷς

enim facta pax ceterum, neque quisquam alterum percu-
ferit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad
altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstan-
tes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam mi-
nentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut
quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Mul-
ti ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vi-
ctos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque
cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari
publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proin-
de cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, il-
los nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno
cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus.
Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator mul-
ta rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σῴζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληθῆις ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξεῖποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγε-
λῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παῖντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

- 39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶ-
νος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτες ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδήμηκε δὲ παρὰ τοὺς Κρή-
τας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civita-
tis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut pa-
tientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint
patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto,
intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquen-
tibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut
ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus,
juvenis cum esset, pulsatus est; an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut pe-
culantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Cre-
ta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses,
quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos,
Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάντῃ ἀξιοῦμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἐνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῶ ἐκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἢ ποτὲ ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὄν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅπταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωπεδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartaë, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκυθαὶ διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγονται.

ΑΝΑΧ. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὖριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἂν αὐτὸς ἔφη, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἂν τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut &, quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrans cogi-

γοιμι τῇ μνήμῃ ἐπαλθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ
τούτοις, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ .

1 **Α**ΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τούναντίον ἡδίων καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες, ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνη τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινες περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτη-
2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὲ πολὺς ὁμίλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U .

OPERAE pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποιήσιν αὐτῶν, τόπον τινα ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήθασιν, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τούτον εἶναι, καὶ ζο-
φερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κούντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφείμενον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictio-
nem, locum quandam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrum in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiatus fratrem Iovis,
Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvii ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ Πυριϕλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλευσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἀνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖα τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελϕιδόους τοῦ
Βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ
εἶσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ-
Φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Cocyni enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, confutum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἀλκησίς τε, καὶ Πρωτεσί-
 λαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θῆσεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πίνοντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἀν' ἐμέ-
 μνηντο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκέينو ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφὼν, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑριννύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέν γε οὐκ αἰεὶ
 συμπάρων. Ὑπαρχοὶ δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμ-
 πουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δέ τις τῶν πονηρῶν λάβῃσι, ταῖς Ἑριννύσι 8
 παραδόντες, εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alcestis atque Protefilaus, Theffali, & Aegei
 Theseus filius, & Homericus Ulysses, graves & digni fide
 testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinissent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non semper praesens. Magistratus
 vero & Satrapae & iudices sedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenses, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iustos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθρομένους. ἔνθα δὴ τὲ τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ συμπερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτοῦ ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δί-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἁφῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανίζονται. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενής, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμῶντων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελάλυε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποβάνῃ τῶν οικείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέβηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορβμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-
 14 Φίριττις ὀβελόν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal. G.*

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus fane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

σαυτες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς,
 ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 λιον ἢν μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν,
 οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρον εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἥδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναϊκῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέονα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινισσόμεναι πα-
 ρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obo-
 lus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & miseres viui mortuo. Nam illi quidam

τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔστεφανωμένος, ὑψηλὸς
13 μένος. Εἴθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείσθω
γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
τὸ δρᾶμα ᾗ) Φωνᾶς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίση
πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
ρατείων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδιστον, οἶχ-
μοι, καὶ τέβνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπᾶσθης, μόνον
ἐμὲ ἔτι τὸν ἄβλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ καμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ-
14 ση. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσει, οἴόμενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
progressus, eumque complexus, (propositum enim finga-
mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
deat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis no-
minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum

θεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τε-
 λευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦ-
 τα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ
 δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαζαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
 ἄλλον κόσμον συγκατέφλεζαν, ἢ συγκατάρυζαν, ὥς
 χρησιμομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὅδ' 15
 οὖν πρεσβύτης ὁ πενήτων οὕτως· πάντα ταῦτα ὅποσα εἴ-
 ρηκε, καὶ ἔτι τούτῳ πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς ἐνέκα
 τραγωδεῖν ἔοικεν· οἷδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν
 μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν
 γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
 οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστίν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἐνέκα ταῦτα ληρεῖν, οὗ' ὅ, τι πέ-
 πονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, οὗ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον
 δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ
 αἰνὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ μετὰστασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραν

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem;
 participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid
 ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero
 etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium
 mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi
 & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quae-
 cunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et-
 si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipsis,
 cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; ne-
 mo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur
 ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid
 filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui ne-
 que vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim
 ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam gravi-

16 γεν. Εἶποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομαίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, ὦ κακὸδαίμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄβλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοιτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυρτὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεβέζομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιαις μὴ τούτων ἐνδὲς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi facis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dices nimirum, & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bi-

πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πενῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγοῦν, τοῦ ἀμπεχόντης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνο- 17
εῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
βῶν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι διψήσεις,
οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἶχῃ μοι, κακὸδαίμον,
ἐκ θυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον,
οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταθρονήσῃ, γέρων γενόμενος,
οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶε πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιό-
τερα ἐκείνων ἔρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τὸδε σε ἀνιά, καὶ δια-
νοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζῶον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ-
διας μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνήματι;
χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ἔτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
σαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καίντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
καῦσάί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄραν δυ-

*bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris,
docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili
miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Ab-
iisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrem non amplius metuis,
non hostem, non tyrannum. Non amor tibi faceffet negotium,
non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die:
o miseriam! Neque senex fastus contemneris, neque molestus eris
ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te
multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepul-
cro conclusus? Oportet autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis,
aut etiam, per Iovem, combustis paulo post, si quidem cremare
me decrevisis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac*

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κωκυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διΐξασθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἄσφodelος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφώνην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπ' αἵ ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀβάνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλητὰς γὰρ συνεκά- ὡς δὴλοι καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ Εὐαγ-
λουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικοιμένων, γελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quæ facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Dis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quæ faciebatis dicebatisque, clarum caccinnari subiit: at impedit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δέ, ἃν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεῖς, ἀνα-
 κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιοτάτα
 ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλάμενοι τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνει-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ
 ὁμομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν,
 ἐνεχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes,
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 visi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) ficcatur cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περι-
 23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
 24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περιδειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθούνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηνδηκότας. καὶ μέχρι μὲν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ραψωδοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adsumt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non invitati, per Iovem, cogendos se praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre inedia diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus? amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevissi, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus :

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,
 Γαστέρι δ' οὐπὼς ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.
 οἱ δὲ ἄπτνται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
 δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν Φιλτά-
 των τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
 πολὺ τούτων γελοιότερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
 θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et : Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

Ἰ ΕΡΩΤΑΣ, ὦ μενέλαος, ὅπως ἂν ρήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δοξῆς. ἀβίωτα γὰρ ἔκαστος σοφῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλήσι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Φόβος, ὦ παῖ, καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ὦν ἀρεγόμενος

Ἰ ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδύκην τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λόγον. τέχνη μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον παραδιδόντα, συμφὼν δὲ λίξιν ἀδίακритον ὑφιστάμενα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

PHTOP.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacisque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentisque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad Lexiph. pertinere iudico. Solan.) Ideoque & illic utrumque iam transtulit. Reitz.

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi juvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱερὸν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο
 αἰτοίῃ προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πᾶν
 θάρρῳ, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἐσθ' ᾗ γινῶναι τε τὰ δέον-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐφελήσῃς
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμ- 2
 κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ
 καὶ ποιῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὅτι οὖν
 ὑπομεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν ὁπόσοι τέως μηδὲν ὄντες,
 ἔνδοξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν
 ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ- 3
 γεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς, μυρίους τινὰς
 τοὺς πόνους προπονήσῃν οἰηθεῖς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα,
 οὐδὲ ὄρβιον, καὶ ἰδρωτὸς μεστὴν ἡμεῖς γε ἄζομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec perat, illud *lanquam* consilium, rem
 sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod
 in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime
 vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum
 ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis
 audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam
 pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod
 venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum,
 sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non su-
 stinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea
 nihil essent, nobiles, & divites, &, per Iovem, genero-
 sissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli
 metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes propo-
 nitur, ipsa assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infi-
 nitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te,
 neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μίσσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὥς τὸ πολὺ ἀπεγνώσμεν. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδὶ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπέρειά τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἔστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστά τε ἅμα καὶ ἡδιστά σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐνεργε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστήναι ἀδύ-
 νατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγῆσασθαί σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελεῖ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόνητον. ἤρχε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὴ εἰς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμένας

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam edifcat? Quorsum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δείξειν ὁδόν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. Ἄλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴη γὰρ πειρώμενος ὥς οὐδέν σε καλύψει ῥήτορα δοκεῖν μίας οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὅρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐβέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi

εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδείξει τὴν ὁδόν, (δύο γὰρ ἔστων, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἑρᾶν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὕψηλόν καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρεστῶτα ὄραν. χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δοῖα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πάντων αὐτὴν, ἔρῳσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχουσιν
 τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαι-
 7 τα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἴτα ἐπειδὴν πλησιά-
 σης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογινώσκεις τὴν ἀνοδὸν
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφά-
 νη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦ-
 σιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν, Διονύσου
 τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαυρεθήσεσθαι, δεο-
 μένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς
 δύο τινας εὐδύς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ,
 καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνου-
 σα, καὶ ἰδρώτα. καὶ ἔζη γὰρ ἦδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑπεδείξας αὐτὴν, ὥστε σὺδὲν ἐμοῦ δεήσῃ· ἢ ἑτέρα δὲ πλα-
 τεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐυδρὸς, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ
 πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις,
 8 ἐπέχω σε ἦδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσού-
 το προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi ascenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Glo-
 riam, Plausus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum
 ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, &
 similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus,
 cum praeuptam undique cernerent, neque avibus adeo
 ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule,
 si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur.
 Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera se-
 mita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sitim
 multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pul-
 chre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indige-
 bit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem pau-
 lo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam
 te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adicien-
 dum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἔχρη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδέν δέον· ἢ ἑτέρα δέ ἄτε ὁμαλὴ οὔσα, καὶ ἀγκύλον οὐδέν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὀποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φύεσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς οὖν πρόσσεσί σοι 9

buisse viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est : non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & *illam* ducas, & admirabilis omnibus videare, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξίων πρὸς σέ, ἐπεσθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἵχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ᾗδῃ, καὶ ἀσαφεῖ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων οὐδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μάλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὁδῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἑῶλα παραδείγματα παρατιβείς τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ὑψησίῳ, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιδυμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, & Platonis, & aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, & his, quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obsoletis orationum exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Insulani illius, adstricta, & nervosa, & aspera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ
 ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγ-
 καῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι
 ἄνευ τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαιρότατον,
 ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πάμπολον ὑπογράφει τῆς ὁδοιπο-
 ρίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας,
 ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαπο-
 καμῆν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν
 φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τού-
 τοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν
 ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λά-
 βῃ. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀλη- 10
 θῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πα-
 λαιοὺς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἄξιων λόγους πάλαι
 κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιρο-
 πειῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένι λίγνι. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνῃ λίγνι.

curate intentis *quasi* lineis descripta: laborem porro & vi-
 giliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessa-
 ria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non
 posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium
 est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi tem-
 poris itineris huius praescribet, annos multos, non secun-
 dum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades nu-
 merans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuntiet
 labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat.
 Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere aufit ta-
 lium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi ma-
 gnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, inso-
 lens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mor-
 tuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te po-
 stulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam
 bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδώς ὅποια νῦν κεκαινοτόμηται, ταχέια καὶ ἀπραγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ρητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σὲ ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐραῖς, καὶ τάχιστα ἐβέλεις τῇ ρητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἐτι, ὡς καὶ σπουδάξοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅποσους ἀν' ἐξαπατᾶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ

II πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν ταῦτοις δὲ καὶ πάνσο-

Συ δὲ μήτε πείθεσθαι) Συνῆθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογεγράφοις ἀπαρμυφάτοις χρῆσθαι ἀπὸ προστακτικῶν, ὡς καὶ νῦν οὗτος· ἀπὸ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἰπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ εὐχὴ ὡς ἔτυχεν γίνεσθαι, ἀλλ' ἀνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἡ ἔννοια πρόσσειν, οἷον ἀλλά σε καλεῖται μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀπὸ τοῦ μὴ τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θιολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρέπον· ἀπὸ γὰρ προστακτικοῦ τὰ ἀπαρμυφάτα καίται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens inventa sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum evertat, aut denique, ante tempus ut confenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, escendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relinque. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

Θόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένων τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αἰχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ Φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῶ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα βρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μὴδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι. καίτοι τί Φημι; κἂν εἰ μῦντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη Φωνὴν ἀΦίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστίν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον Φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδούς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ρήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6 Ἀγάθωνα) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκαπτόμενος. V. quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infra cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

- γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-
- 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἰσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδε πως, ἐπισπασάμενος ὅποσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλόν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
- 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσκει δ' οὖν πᾶν μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῶν σε, ᾧ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπῶν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἡκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

rionis investus: assumtum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut *metus sit*, ne lapsus alicubi *personam Herois*, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subtriserit, *Comicam Autothaidem*, aut *Malthacen*, vel *Glyceram* quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Diceret igitur modeste admodum de se: *Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chærephonti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-*

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
αὐτίκα μάλα εἶση πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἤκει.
προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῶδε ἢ τῶδε
παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτύος, ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλ-
της, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
φυνές, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
φωνοῦντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐβέλεις γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὦ Κλητίου
μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραζύ-
λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
πτοηθεὶς, εἰ μὴ προτελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ρητορι-
κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν

10 Ὡ μέλημα) Ἄντὶ τοῦ φρόντισμα. οἷον ὑπὲρ οὗ μοι πολλὰ φρον-
τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & susces nobis submittere:
statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Expectabis
vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
ri: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
tum a tuba tibise, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
cinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytii, ea
quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te uti iussero,
accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
toricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim us

δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία Φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείων ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δύνηθής. ἔπειτα καὶ αὐτός, ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τῆλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιπείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῶ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοήν ὅτι με-

7 Ἄ μιν --- ἃ δὲ) Ἄ μιν, ἃ δὲ μὴ εἶπες· ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζειν, εἴτε σπουδάζειν. καὶ πάλιν ἐν Τιμῶνι, διδοὺς ἅπασιν

τοῖς δομένοις, ὃ μὴ πίνει δραχμὰς, ὃ δὲ μίαν, ὃ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν τῇ Ψευδολοικιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredere, nihil propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo asferre, & quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inuilia enim & contraria negotio. Verum enimvero clare

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὥς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβας Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεὶ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρή συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοὶ τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφῆσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατὰ σκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἣ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποῦθεν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

5 Πολυσχιδὲς) Πολυσχιδὲς, τὸ πύλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο· ἡμῶν καλλιγία. καὶ ὕλλον ἀφ' ὧν ἂν ὑποδύματος. V.

morem quam maximum affer, & modulationem impudentem, incessumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Tarentino texturino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coaetilibus magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnoscat te Rhetorice atque admittet, neque averfabitur & iubebit facessere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amissus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἅττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη,
καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ,
καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν
τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ
ἀπῶδά. ἢ πορϕύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἤ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητος
καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκεις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
μένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος
ἐς τοὺς προσεμιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λέως ὁ πολὺς
ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν
παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ
ἀποξῦσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖ-
σθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνε-
ζές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνό-
ματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλε-
ξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρί-
σοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἐν ἔστω φάρ-

*in promptu & extrema lingua habeto, illud ἅττα & κᾶτα & μῶν,
& ἀμηγέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione,
tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cu-
ra sit, si dissimilia his, & ex aliis quasi tribu sint, & absconsa.
Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus pe-
nula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina ver-
ba, & rarer a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu
habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim
vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius
supra caput suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
desstringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines
προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεζές. Interdum vero & ipse facies,
ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem
vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel*

μακρον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐδὺς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν Φωὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἴσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἅς Φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18
όντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾖ δυσχερῆ, λεγέσθω, καὶ ἐκΦαυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὅ, τῖκεν ἐπὶ κε ρῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὡς-

3 Τὰ παλαιὰ) Δρυμίας ἄγαν ὁ βασιλεὺς καὶ γὰρ τῶ λόγῳ καθήκον τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετῶν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεισε τοῦ ὅτι τὸ γορ-

γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχρηστος κα-
τεῖ τοῦ δὲ τὸ ἀφῆτὸν τι καὶ ἐλευθέρ-
ριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμετα-
χείριστον, εἰς ψυχρολογίαν ὡς ἐκα-
λε. V.

barbara singula protuleris ; unum sit remedium , impudentia , ac in promptu statim nomen alicuius , qui neque sit , neque fuerit unquam , poetæ , vel solutæ orationis scriptoris , qui ita dicendum probaverit , vir doctus , & linguæ ad summam accuratorem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera , neque si quid nugator ille Isocrates , aut expers Gratiarum Demosthenes , aut frigidus Plato , scripsere ; sed libros paulo ante nostram ætatem editos , & istas , quas declamationes vocant , ut comæatu ab iis instructus habeas , quo in tempore abutaris , atque inde , tanquam e penu , depromas. Si vero etiam dicendum sit , & argumenta quædam præsentis subiiciant , atque dicendi materiem ; quæcunque difficilia sunt , facilia dicantur , & contemnantur , quasi virile omnino nihil ipsi elegerint : tu vero nihil cunctatus dicito , quodcunque tandem verbum in linguam venerit , nihil curans ista , ut primum , sicut nempe

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπέσον, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἐπείγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶ περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαντα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

γ' Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστορεῖται, ὃ ἐν Μαραθῶνι τὴν Περσῶν μάχην, Περσῶν μὲν Δατίδος ἡγευμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλιμαχος πολέμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρηθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστίκει

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθος αἰσθημένος. ἡ Ἑλλήσποντου ὑπὸ Ξέρξου γιγνώσκεις, καὶ ἡ τοῦ Ἀθω δειρῆς, ἐν ᾗ ἡ Θάλασσα εἰσρῦστα πλωτὸν ἀπεργάσατο τὸν ἱσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκαφίσιν, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subiecit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum infla, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbaetanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis litterae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi nudent, & florum instar praeniteant:

βείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἅττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μὴδὰ
 μού αὐτῶν δέη· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
 δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
 καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
 ᾧδικού, τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
 πεπληρωκέναι οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
 πολλάκις· καὶ ὁ μὲν πατασσεύσθω, καὶ λαρύγγιζε,
 καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε μεταφέ-
 ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἢ μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει,
 καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἢ δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
 σχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἑτοιμοί, καθέζεσθαι κέλευε,
 καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
 πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
 ξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
 Πύρρας γάμων, ἢν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μὲν πατασσεύσθω) Οὐκ
 ὅμως ταῦτ' ἐστὶν ἡμιῶν καὶ κατὰ πτυ-
 σιν ἔργον τὸ τοῦ μὲν πατάσειν,
 ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελεύει) Λαρύγγιζε. V.
 Inverte. In altero Voss. hoc Scho-
 lion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ζε) Λαρύγγιζειν τὸ πλατύνειν τὴν
 φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγει-
 σθαι, ἀλλ' ἐπιτιθεῖσιν περιεργάτε-
 ρον τῷ λαρύγγι χρῆσθαι. Sequeban-
 tur ibid. quinque alia Scholia ad 2
 Ver. Hist. pertinentia, quae co-
 retulimus.

perpetuumque sit illud ἅττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam il-
 lis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si
 vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur
 omnia & fiant cantilena. Et si quando non habcas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam
 tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto,
 & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & scree-
 tu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredere.
 Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore
 quodam stent suspensi, ad abeundum parati, affidere illos iubeto,
 atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus
 etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus fu-
 sio iunio, aut, per Iovem, a Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ Φρόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλες, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψῃς, ἢ σκεψάμενος
 21 παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθῶντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθήσόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συναδόντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas, qui concinat.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
φορεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης
μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
αὐτῷ. τί γάρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως
μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ ταιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκμεῖν ἀναγκαϊότατον, ὀλίγου
δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
ἢν μὲν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δει-
κνύειν δοκείτω ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
χρῆ, ἐπίσημον γάρ καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον
τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ
φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ αὐτά.
ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μῆδ'
ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paeanienfis? &, Ad unum forte veterum mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermississem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena, non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem subiicere memento, quae aures praesentium advertat & offendat, ut nauscent omnes ad verborum insolentiam, & aures obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas, vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-
Lucian. Vol. VII.

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρηΐσαί τ' ἑαυτῶν· ἡ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναίσχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ' ἄκροις αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοῖδιμον ἐν βραχεὶ καὶ περιβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

- 23 Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνέειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνείσουσιν οἱ πολλοὶ, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδέσθῃς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐᾶσθαι δοκοῖς· καὶ ταῦ-

num. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iusiurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae extra sunt & apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videar-

τά γενειήτης, ἡ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσῃς τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνῃται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιорκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέσης. πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re commodi facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, praezelles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia; si veno minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet fucile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non sufficiat. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δέ' οὐδεν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) ὁ
 ὁ δ' ἄρ' ὅντων ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν. σε ἄριστον ῥή-
 τορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦ-
 το δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρίσται· σὺ
 τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὅς πα-
 τὴρ μὲν Ἀφάνεως, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευτέρου ἐγενόμην,
 ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμοῦιν δεδουλευκότες, μητρὸς δὲ ἀκε-
 στρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντά-
 πασιν ἀδόκιμος εἶναι δοξάας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῶ
 τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ
 ἑραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν οἴον ταύτην ῥάστην οὖσαν κατεῖδον,
 καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ
 μοι, ὦ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐΦό-
 δια, τὸ Θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν
 οὐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 ὦ φίλη Ἀδράστεια Δαίμων
 ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς
 μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφωμίην.
 ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ
 μικρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκ-
 μελλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀντιφώ-
 νησι τῶν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπιβόη-

σατο. V.

15 Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς Ἐρτοῦ-
 θει ἀναντιρρητον ἤδη ὡς Πολυδύκῃ
 διασῶμαι ὁ παρὼν λόγος, εἴγε Κά-
 στορος ἀδελφὸς Πολυδύκῃς ὁ Λά-
 δης, ὃ οὗτος ὀνόματός ἐστι διασω-
 μένος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor,
 non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem
 redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot
 brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui
 ignobili patre natus sim, & ne pure quidem libero, ut qui ultra
 Xoin & Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse
 vero, qui forma videretur esse non omnino contemnenda, primo so-
 lorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro.
 Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus
 in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, insci-
 tia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὀμώνυμος γεγένημαι ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ ψῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔρᾱν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἐτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὕφισταμένην
 τὸν ἄβλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκείνω τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιτά μοι ἐποίει ὁ λιμός· εἶτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρα-
 τὸς τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν
 ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅπως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχυόμενος. καὶ ἡττῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἔστε-
 Φανωμένοι· ταύτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθρήσει τοῦ τρόπου, καὶ πο-

*sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 re dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 tatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse intum. Prae-
 ceptus igitur electus, necessarius tamen ne sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praebeo, praevari-
 cans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δέικνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ τὴν πάν-
 δημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἰέν' ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἑξαρχῆς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινὰ τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκεῖνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλ-
 λον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκεῖνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νῆ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησί. ὁμνυσι δὲ ταύτῃ νῦν, ἢ
 διὰ τὴν προηγουμένην αἰσχρότητα
 τῆς γραφῆς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέες. ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχου-

σιν αἱ πόρται, ὃ μιμῆσθαι καὶ αὐ-
 τὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

*morum perversitatem, & prius etiam orationis, quodque digito
 ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum
 mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! prae-
 cipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gra-
 tiam mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi
 illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud
 multitudinem, & amabilis sis, ducaque non anum quan-
 dam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mu-
 lierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru vectum ferri,
 quam ipsum de Iove dicere decuit. Ego vero, ignavus enim*

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὡκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάστην καὶ
πραῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & desinam Rhe-
toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pulvere prae-
dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui velocio-
res iudicati fitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. ^νΕΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχιν τὸν νοῦν;

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμῃς τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς.

ΙΟ Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρέμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει ἀναγκαία. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιούσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανεόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χειρίστον αὐτῷ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς

4 Περὶ πολλοῦ) Ἀπὸ τοῦ περὶ πλείονος. G.

12 Εἰ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κίνει ἅμα ταῦτα διηξιάν. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνον-
 τας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ
 ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνί-
 διον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον
 αὐτὸν, ἀσιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχη-
 μένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾷν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διῴκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ
 διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμε-
 νον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν,
 ὅπταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶ-
 σαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος
 ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέ-
 πεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργό-
 νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις) Ὡς Πρόκην καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιστώ.
 ἢ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεον μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia,
 tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Il-
 los enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Ho-
 merumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos men-
 dacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos
 deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione qua-
 dam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, per-
 venerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coe-
 li castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditio-
 nem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut pro-
 pter amorem Iuppiter sit taurus vel cycnus factus, & ut
 ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes,
 & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνά-
μενα, ἔτι τὴν Μορμῶ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. Καί- 3
τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
γῆς ἀναδοθῆναί Φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ
τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ
σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄψεως ὀδόντων,
Σπαρτούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν
οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
ἀλλ' ἐμφορῶς ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινὸς, ἢ
Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
σαι διὰ τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινὸς) Ὁ μὲν
Κίρριβος μαρὸς τις ἀπομνημονεύε-
ται ἀνθρώπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυ-
ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἐλίσσεται
συγκαθυστάσαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
τὴν πεθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ οὕ-
τως ἐχίμειον τοῦτον παρθινεύειν αὐ-
τὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκνψα-

μίνης, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνίχεσθαι,
καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν,
οὕτω τὴν κοινότητα τότε τοῦ γάμου
γινώσκει. ὁ δὲ Μαργίτης μαρὸς καὶ
αὐτὸς, τὰ κύματα μιτρεῖν ἐπιχει-
ρᾷ. V.

tofae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
vam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
lerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam civitates & gen-
tes multae, communiter, & publice, mentiuntur, qui non
ridiculum? Si Cretenses, Iovis sepulcrum ostendentes, non
erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra ex-
stitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Atti-
co solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam The-
bani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam
germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
tet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Corocbi cu-
iusdam aut Margitae iudicet, credere, aut Triptolemum
per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἡ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβῆς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοισ καὶ ἀληθεῖσι πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τοσούτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

- 4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν παιηταί, ᾧ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὐπὲρ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν καλύσῃ λιμῶ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθερῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τάληθες ἀκούειν ἐβλησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾷ ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλαιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

- 5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, augustiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μαῖλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπίων ὠχόμεν, οὐ φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς αὖ οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πᾶγωνα καθεμμένος, ἐξηκοντούτης ἀνῆρ, ἔτι καὶ
φιλοσοφία ξυκὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν αὖ καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρῶν, οὐχ ὅπως αὐτὸς τι
τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλεί-
στοις, παρασησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μήνοι, καὶ ἔξω εἶη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis auditis, vel potius in media eorum enarratione, disces-
si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iurare*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem, & mente non constare; nunc,

ὦν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ; ἐβῆλω γὰρ εἰδέναι ἦν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τῇμερόν δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενεοίμην, καὶ κείνῳ ἰδοίμην, (ἡγνοῖν γὰρ ὡς νοσοίῃ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεοντίχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ συγχροῦς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου
Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄγκον παρέλαβεν, ἐσχάρας αὐτὴν ἐξορκῶν. V.
ὡς κάποιον αὐτοῦ πυνθανόμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle simium tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quænam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, venturare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut nempe & Leontichum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς' μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφθεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἴους ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὃ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεύμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας αὐθις αὐτῷ κατεληλύθει. καβέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τί, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήδη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι,

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē textum: Scholii verò nihil. Solan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἑκαβεζόμενῃ πλησίον. Οἱ μὲν δὲ ἐτύχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησί, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὰν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω Φονευεΐσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, ἔτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὥκυ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὄρβαι, μεγάλας δυναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπωδῆς ἑκάστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς· ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὥκυ ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursum statim venisse, prope illum affedi. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant, insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfessae, & excocti modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audivi equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili de barba reffi, multum valeant, si quis cum suo quodque carnine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διώκοντες.
ἐπῆνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἴσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαυδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα πάνε-
σθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
τρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἱατρὸς Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπι-
στον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς
ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ

7 Κατεγνωκότες μου) Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὸν
ἀντὶ γυνικῆς Ἀττικῆς. V.

*sciens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociore esse leo-
nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
tatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ride-
bant in hoc fermone meo, ac manifestum erat, condemna-
ri ab illis multam meam incertiam, quando nescirem, quae
essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim,
puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

Lucian. Vol. VII.

R

πάνυ τὴν ῥίνα κορύζης μεστὸς εἶην, ὡς πιστεύουσιν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγεύρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἔς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνδύσῃ τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλαῖς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χλωεύοντα ὑπ' ἀλγυθόωναν,
9 ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκ-
μαβεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβώνων
ιάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκείνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἴσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ἔμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, Φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἥλω — τὸν ἥλον) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτυμφοῦν ἀτύμφορα πρ-
σταυμένῳ, ὡς περ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῇ λήτῃ λίτου συνάπτεις. V.
*hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praesli-
giisque operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo
leone sexdecim totas musteas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omino ni-
mirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi
ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depul-
siones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sanationes, & reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, conclusis, Dinomache, & clervo, quod*

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν Βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ Θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδέν, καὶ Θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ Θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὀρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιούσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μεῖράκιον

*aiunt, clivum eiicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuenta febrī aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos
 credere, si quidem non pwas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus muste-
 līsque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem*

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κείσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύνει γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύναι αὖθις ἐς τὸν Φωλεὸν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λευπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπωδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmitem, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subiisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἔσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχεται ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιάν.
 τοσοῦτον ἢ ἐπαυδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλῆτης ἐκεῖνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὄρων. ἦγον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπα-
 ρδην ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, Φρῦνοί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἔξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινα τῶν
 ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε κακείνους. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

*de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc
 fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublitio, in
 quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum car-
 men illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque pa-
 travit vere divina. In praeclium enim cum abiisset, mane, pronun-
 tiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur
 & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fue-
 rant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantatio-
 nem angues multi & aspides, & viperae, ac cerastrae, & iaculi,
 & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae
 senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens
 non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpen-
 tium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et
 venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit*

13 δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι
 ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφεις, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγωγέει τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων
 ἐκείνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα,
 (ὥμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στῆναι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 Βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὐσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βάρῃ; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστῆναι) Γραι. δυνατὸν γίγνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας) Καρβατίναι τὰ τραχέα καὶ ποιμνικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

*illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut distitabat, ex Hyper-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς,
καὶ τὴν Σελήην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐ-
τὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ
ἐκτωκαίδεκάτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμνηχανῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελεῖσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήην, (τότε γὰρ
7. Δημαινίτου) Γράφεται καὶ Δημίου. V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) βόβρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικεῖαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τε ἀναπλάσας, Ἀπιθί, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδω κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subduali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primò quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum sinxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate subiit, & reliqua spectra eva-

ἔξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἐτι ἡπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον·
 οὐχ ὅρῳ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλείνου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους
 δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπώδῃν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Θάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέτσειγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Θάτε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψο-
 σῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec
 si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse
 multa in incantationibus utilia. Responde, inquam, mones. Crede-
 rem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est,
 si non ita acute, ut vos, videre talia possim. Verum enimvero,
 novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilem-
 que & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis le-
 gato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo
 luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperbo-
 reos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris in-
 genio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat,
 venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum
 possit ipse amari a ditissimis mulieribus, & solida ab illis talen-
 ta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddat

ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρή λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀθροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἐλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἀν' αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἀνθρώπον· ὁ
 δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλαινα,
 καὶ καπνώδῃ τὴν χροίαν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
 τά σε ὀρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ιδεαὶ αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque libens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberos terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distortquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, & si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pho-

αἷς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεά-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώπτοντας. Μόνος γὰρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχέεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
 εἰ μὴ καὶ μοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἄν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ-
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν- 18
 τος, ἧδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσεις ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac venue spectaculum, quan-
 tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
 quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
 noctu partim, partim interdum? Ego vero non semel, sed decies mil-
 lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
 ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
 xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibu-
 lorum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
 se nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
 dam Eucraṭi Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
 videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
 statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
 apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος; Οὐχ ἰώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιοῦ; μῶν τὸν διασκευόντα, ἦν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν διασκοφόρον, ἥρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰκότα
 ξυνανασθησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ διασκοβό-
 λος, ὃν λέγεις; οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, φημι, τὸν διαδού-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ἐπιρρέον εἶδες προγάστορα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν
 ἀναβελὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πάγωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκείνον λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

ο Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλαμπτοῖς νῦν εἰσά-
 Πολυκλάντος ὅσπερ καὶ ὁ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 cleii opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesciotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero se
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cal-
 vam, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Jovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης ἦ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελῶμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐδέλοι, εἶγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἥπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁράτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ καταβας ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίστε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὅτινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρή μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μὴδ' ἐν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 ἠπιάλου) ἠπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παρξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febris querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem læserit: modo opus est, ut illi deccedatur: sic præterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδ' αὖ ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὐς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμίνατο, ὦ Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκυντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγάλμα εἰργάσατο περισκέλις, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ πρὸς ἀπιστεῖν, πᾶσι σχετίζοντι, ὥς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa stumia, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circumitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι
 δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῶ ἔχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκῆτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περισυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περίηει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄβλιος, ἐξελθεῖν οὐ
 δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβιόους χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶ-
 πτε, καί με, ὥσπερ τὸν Μίνως ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

argenti bractejæ, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum, qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postredie illius in corpore apparerent. Post hæc, Tychiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus

εἰργασμένους ἤ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν,
οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-

- 21 τα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντί-
γονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτης, Ἱπποκράτης
ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπει-
δαν ἡ Θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περίεσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύ-
κλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλι-
στα ἐπειδαν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
Ἱπποκράτης ἥδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανα-
κτεῖ, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαβῆ; ὃν
ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν,
ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ
ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύχχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος
ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

*illud Demetrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum faber,
sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero,
quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuisssem. Post
haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus
Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi
linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, per-
strepit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam,
praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei fa-
cimur. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrifi-
cari sibi, & indignatur, si non suo tempore opimis epuletur ho-
stiliis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat,
aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucra-
tes, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tem-
pus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-*

τας ἀφ' αὐτῶν τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπ' ἑνὸς, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκαζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνέρθεν ὀϊόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμπερὴς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πεντήκοντα ὀργυῖαν. V.

13 Περιέκειτο) Γράφεται, καθ' ἑαυτό. V.

diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliud & commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: & ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, & venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facto, & sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero faciem etiam in sinistra, & in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, & adpectu horribili: & pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! & cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ Φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχρηστές ἀτειεῖς, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ριθῆς, ἡρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπιθάνον Κολοσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέους τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα
- 24 καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγώτεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς Θεοῦ πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἢ ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πιναρὰ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἴτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus, & Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite adorabant colossium plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a puerulis, quibus ipsis ceteroqui facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis altiores, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis*. Ego itaque cum viderem, *constiti*, *conversa ad interiorem partem digiti palam anuli, quem Arabs mihi dedit*. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, *hiatum effecit maximum, Tartarea*

ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρ-
σήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
φυκότης, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν·
εἶτα εἰρών τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα,
τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν
ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεί-
να ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ
ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο,
ἦδ' ὅς, ἡ κατὰ Φῦλα καὶ Θρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ Ἀσσοδέλου κατακείμενοι;
ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπί-
κουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὴν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προ-
γαστρωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χῆρ γὰρ,
οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τάληβῃ λέγειν. ἅμα γοῦν

*magitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sum-
to animo, protensoque capite intropexi, apprehensa tamen arbo-
re in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum
vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
rem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indu-
tum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per
gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
vino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-*

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς εἰώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέ-
 μυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας
 οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὐπω τέλει μεμυκότες τοῦ
 χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; ἢ Δί', ἔφη ὁ
 Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ
 πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς διαδός μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δέ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις
 ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νο-
 σήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθε-
 ράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυ-
 ρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω
 περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγоне, εἴ πως
 δυνήθειν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι
 νεανίας ἐγρηγορῶν, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς εἰώρακα) Γράφεται, ἰκανῶς εἰώρακα. V. 7 Ἐπιμετρήσαν-
 τος) Ἀπὸ τοῦ προσδόντος. V. In G. νετο Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γραμ.
 ἐπιμετρήσαντος.

*curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum re-
 quirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum
 plane clauso hiatus. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Io-
 vem, ait Pyrrhias, etiam latratum audivi per hiatus, & ignis
 subluere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium
 addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem,
 Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum
 ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Vi-
 sebat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus.
 Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes au-
 tem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim
 iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur
 adflat mihi iuvenis vigilantī undique pulcherrimus, veste candi-*

βλημένος· εἴτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ) καθήστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνήσκομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὔπω πεπληρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκία Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήσκειται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς οὐδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 26

da ināutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantulum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aëacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi videtur, affidebat, pronuntians eorum, qui paulo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere contigerat. At iuvenis me illi fislebat. Sed Pluto indignabundus adduforem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrrens ipse quidem iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonos? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἐτάθη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἢν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;

27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐβεράπτευσ. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφίβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἔρῳ. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασι· ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ

enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepulius fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephebis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruar, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπεισέρχεται
 δὲ μετὰξυ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλη-
 σίην, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὗτος, δειξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὡχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτό με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τῶν σανδάλων χρυ-
 σοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταίων, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὑάτερον. Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uti nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
venit Demaeneta ipsa illa, & prope assidet, ut nunc Eucrati-
des hic, ostendens filium suum iuniorem: qui statim pue-
rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ac-
cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
ro illud dicebat iuxta arcam; ac propter hoc nos cum non in-
venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
bis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit;
ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca re-
pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένους·
 μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ ἐπεὶ σανδαλῶ γε χρυσῶ ἐς τὰς πυ-
 γὰς, ὥσπερ τὰ παῖδιά, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἴεν οἱ ἀτι-
 στοῦντες, καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

- 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κο-
 μήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν αἰοδιμον
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς
 εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκείνο ἤκειν μοι νομίσας,
 πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ
 αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόν-
 τας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆ-
 ναι μοι τοῦτον ὥμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο,
 ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
 νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν
 θεῶν, ἵνα τὸ παράδοξον ἐπι-
 τελεῖσθαι ἴδωι, καὶ πλέον ἔχειν πί-
 στως, ἀναθῇ ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάστην
 τῆς μίσης τοῦ θεᾶτρου θύρας, αὐ-
 τὰς δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεᾶτρου
 πλευρὰν ἀνεώγειαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ
 καὶ τὸ προσκήνιον δι' μηχανῶν δύο
 μεταριζομένων ἢ ἐξ ἀριστέρων θεῶν

καὶ ἥρας ἐμφάνιζε παρευθὺ, ὅσο-
 περ λύσις φερόντας τῶν ἀμυγμάτων,
 καὶ τούτου παραδουλομένου, ὅς οὐ
 χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπαμεινύουσιν, ἐπεὶ
 θεὸς παρίστανται τῷ ἔργῳ, ὃ μηδὲν
 ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ
 πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ
 συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπι-
 κράτους τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

*talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, & quae sin-
 gulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoqui-
 dem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum in-
 star, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo ve-
 ris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
 comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa ce-
 lebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo con-
 specto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim
 contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir
 sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in prover-
 bio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna
 putabam. Ille vero cum affedisset, assurgente illi Cleode-
 mo, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius*

κράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα· καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείβομεν (δείξας ἐμέ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινες εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδέσθεις τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο Φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήῃ τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθῃ, ἢ ἄλλω γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἶεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud*, inquit Eucrates, *quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita funtlorum animas vagari in terra, & quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais?* inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτὲ ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν Θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπῆλασε, καὶ πρὸς τὰ λοιπὸν οἰ-
 31 κείσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγείς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεροῦ καὶ ταραχώδους Φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἡδὴ, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως εὐδείς ἦν ὁ Φαρρήσιων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰ-
 γύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collapsa domus, & defluere lectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo mecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς προὔπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχρον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομίζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ μὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἰ ποθεν κρατήσῃ, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικαδιστάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυν, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασιν, πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

tante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quorsum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero, sumta lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi depositum lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque, sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adflans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegi in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri putarent, usi reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nuntium allaturus, puram & metus ex-

καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλούς, (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐπείρησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυῖαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἑώλος, μόνα τὰ ὀστέα κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνους μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου
 32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀρίγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὁμῶς οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔειπεν, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθαι, ἢ μόνῃ ἐλπίδι τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-

7 ἑώλος) Τὸ ἑώλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθισίνου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡδὴ διεφθόρου. V.

peritem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire diemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossam sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τὰναντία ἡμῖν λέγονται; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μὴδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον ὥσγε, ἐπειδὴ καθεῖρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στελλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἑδείσε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ ζυγράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μὴδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίταις στολαῖς ἀμφένουσιν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdiu, adolescentulis quibusdam ludificari illum & perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adco firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἴ γε οὕτως ἐγὼ γινώσκην. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγήσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διήγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλὲς, ἐπεθύμησα εἰς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκεῖνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτα ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλου ἐτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δεῖαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικο-
 μένῃ Ὅσιριν τὴν υἱὴν ἀναζητεῖν·
 μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν δισπαράχθαι,
 τὴν κομῆν τὴν αὐτῆς ἐκκόψαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀνομάσθη ἡ πόλις.
 εἰδόμενον δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπιδραμεῦσιν αὐτόθι, ἀπιστὸν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνδρᾶς κα-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido inoessit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ὠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρμένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνούουν ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἵποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος, ἔλαβον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορρήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγῶ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicis, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter bel-luas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad il-lius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac fa-miliaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & eandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, so-lus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea iia viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρη-
θρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινὰ
ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων
εἶναι δοκεῖντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὸ πηγῆς, καὶ
ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ
διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας,
αὐτῷ κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην
ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει αὖν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδα-
κῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαине
γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν.
μῖα δὲ ποτε ἡμέρα λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ
τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν
ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει
36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχημα-
τίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβάς, ἐκέλευον ὕδρο-
φορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πί-

*ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibis in-
duebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet, efficiebat,
ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens & aquam hau-
riebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre
operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio il-
lius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, car-
mine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim invidabat, licet ad
alia esset promtissimus. At certo tandem die clanculum sublegi in-
cantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in an-
gulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
stillo, quid factu opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso
aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque,
dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam am-*

παυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὕδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὕδροφόρει αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλῶν. ἐγὼ δὲ ἀμμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἔδεδίδεν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὕδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γινόμενον, ἐκείνα μὲν αὐτὸς ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπαύδης· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀΦανῆς ὤχετο ἀπιῶν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκείνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; ἢ Δί', ἧδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὕδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθαι, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογούντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum asferre aquam petrexit, donec aqua haurienda domum op-plevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum dissecō. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellesoque quid actum esset, illos iterum signa fecit, ut ante incantationem fuerant; ipsi vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desuit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti ce te, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at

εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάβωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐγε ὑπέμνησας, ἧδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεοφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρβένος ἔμμετρα φεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δοῶμαι περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχῆσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχῳ τε

certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque assuescere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τός, ἐβέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ῆειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραδῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρῆσειν ἐμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καβάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμά-

1 'Εν Μαλλῷ) Ἀμφίλοχος διισπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

plō audīvi, in Mallo, Heroë practerea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:
eum deinceps, quae Pergami vidi, & audivi Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetæ tra-
dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληφόμενους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων· καὶ ἅμα λέγων, ἔξῃεν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφεροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέο-
 μενος. ἡδέως δ' αἶν ποθεν ἐπὶ πολλῶ ἐπριάμην ληθεδανόν
 τι Φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὥς μὴ τι κακὸν ἐργάσεται με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους αἶν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 io opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audiui, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.*

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
 κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακείνους φοβεῖ-
 ται. καὶ σὺ τοίνυν εἰκας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
 πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδοκέναι καὶ μοι τοῦ δῆγμα-
 τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ θάρρῳμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
 ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
 πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
 ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morsus mordeat, eandem, quam canis, vim
 habere illum morsum, eademque illum quoque metuere.
 Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis,
 mihi videris aliquid illius morsus impertiisse, ita daemoni-
 bus mihi mentem oplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
 noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
 in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
 inanibus mendaciis, nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

Ι ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δὲ
ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιάς παρέσχοντο
ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοί-
οις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαντο. καὶ γὰρ
τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης
εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς
πράξει τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ
μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμούς καὶ ἀρμονίας
ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνά-
μενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκό-
τως ἀρίστους κριβέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παρ-
αινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὕτω καὶ Φακυλίδης φησὶ,
Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνηι, τέχνης δ' ὁμότιχος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio
equidem, quotquot non disputationes modo acutas de ne-
gocio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firma-
runt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sa-
piat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte
possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se pa-
raverint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui nume-
ros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare
etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces ti-
bi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in
ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τίταυτ' 2
 ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστὰι ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἀνευ πο-
 λιρκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μήδης ἐν Σικελίᾳ ὡν κατισχυάσεν
 ἐκ χαλκοῦ πυρφόρα κατόπτρα,
 ἅπῃρ ἀπὸ τῆς ἀντικρὺ τοῦ ἐναν-
 τίου στόλου μήκισθον εἶπ' ἀνατί-

λατος τοῦ ἡλίου, καὶ προβαλόν-
 τος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας αὐ-
 τανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἰφθίμῃ τὰς
 νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sosstratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 averfione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 flium arte sua combufferit, Atque ante hos Milefius Tha-

- ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικός οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
- 3 Ἐν δὲ τούτοις καὶ Ἰππίου τούτου τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se siccum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, & artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accurate constituentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἶναι τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὁμῶς ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς
 δεικνυσιν, ὡς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν. Ἀ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πτερος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρβιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θά-
 τέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίνοια) Τίχρη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi defumto, bene rem geffisset, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 grabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positus rite funda-

βεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

- 5 Πυλὼν μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψις μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολουθείς καὶ ὑπηρεταῖς διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλανεῖά δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσα, καὶ Φωτὶ πολλῶν καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυμένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem montium praeruptis valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendendum commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commodè pedissequi & ministri possint, situs ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφοστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δέχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναί τε καὶ ἐγκαθίζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρα διηθισμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πνέλους παρέχεται. λουσαμένῳ
 οὐκ ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὖθις ἐπανιέ-
 ναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερ-
 μοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ,
 καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ ὕψι πρὸς τοῦτοις ἀνάλογα,
 καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολ-
 λὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν
 Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλ-
 αυγές. τοῦτο δ' αὖν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ
 Σέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένων. ὁ γὰρ
 σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον,
 εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ
 μεσημβρινοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπου δεο-
 8 μένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν
 σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιστρας, καὶ τὰς κοιὰς
 τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχέϊαν τὴν ἐπὶ
 τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

floridus. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laveris, licet tibi non per eodem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem*. Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celorem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβούς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶνὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὃ Θαυμάσιος ἡμῖν Ἰππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρησίμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφ' ὧν μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεις, ἐξ ὁδῶν τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὧν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδείκνυμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἡμεῖς ἡ-

9 Ἀφ' ὧν) Ἀφ' ὧν ὁ ἀπόπατος. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
 ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τῶν κοινωνήσον-
 τας μοι τῶν ἐπαίων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
 ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
 alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

¹¹ ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθσομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάσσαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναικες εἶεν ἑκφρονες καὶ μεμνηνῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσιδήρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνείναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κέραστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐὺ ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεζυγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρεῖαν, κερασφόρον, βοτρυόεις ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορά, ῥινόσιμον, ὥτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πελλὰ ἰππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν ἑοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἀκρῶ χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβύτην) Εἶδος Ἰακρίου. V.

ibid. Προγαστορά) Μεγαλοκάλιον. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Παιός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indurum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεμομένας τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὖ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποιμένας, διηρπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἵ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ φονεύειν
 γυναῖκα μεμνηότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιῶτην ἄλλον, καὶ
 γυμνῆτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permisso ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoe; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant,
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem *viris* etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 femimilitem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus, & cum

άνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διουσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναβέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήε-
 σαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὁμῶς,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον
 4 ἐκεῖνον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Παν, ἡγούμενοι· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στράσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιαδικᾶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄνω τοὺς ὑποστρα-
 τήγους, ἔσονται ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰκάσαι
 τὸν Ἰκάριον ἡγεῖται καὶ τὸν Πᾶνα·
 εἰταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν περι-

στα. καὶ τὸν τοῦτο, εἰ μήπερ ταῦ-
 τὴν οἶσται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpres
 optimus Lucianus hic ostendit.
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & filvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter fumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero prope & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
 γεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ
 τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήλυε τὸ Ὀρθιον,
 καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
 Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
 ὑπεζωσμένοι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπεγυμνοῦσαι
 τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
 κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔΦευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
 γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἱαλώ-
 κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
 γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἔχρην ἀπὸ τῆς πρώ-
 τῆς ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί
 πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἂν. ὅτι μοι
 δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τε-
 λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκαῶ τῶν θεῶν)
 ὁμοίον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
 γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἶό-

14 Κορυβαντιᾶν) Μαινεσθαι. V.

Evoc. Simul pulfantur tympana, & classicum cymbala so-
 nant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium,
 & Sileni afinus Martium quiddam rudit, & insulant illis
 cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, & de fum-
 mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
 tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt;
 nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superari
 captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
 rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
 nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste
 Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
 ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane
 ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
 tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
 tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομποῦ καὶ
 μικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν,
 οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν ἀφικνούνται, ὥς οὐδὲν δεόν παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις
 γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας
 ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὥς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀπὸ
 τοῦ κίττου σιδήρην εὐρόντες, σὺδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι
 τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρ-
 ρῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὥς πρότερόν
 ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀνα-
 μνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τέ-
 τε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ
 Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκ-
 βαλχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὐ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύβερον γὰρ ἀκοή) ποσύν-
 των ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

8 Τεθορυβημένοι) 'Εκπλαγίτης. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a
 nobis recitari, talia *ea esse* credunt, nescio qua de me sen-
 tentia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non ve-
 niunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus au-
 res praeberere comissionibus muliebribus, & Satyricis sal-
 tationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento
 pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re
 perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam,
 ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius an-
 tiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissionum
 illius temporis communium, neque contemserint Satyros
 ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; fu-
 turum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe no-
 bis cum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum
 enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαι τι τῶν ἐκεί-
 νων, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιῶμεν ἀλ-
 λότμον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
 δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
 μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
 ταις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῃ, οὐ πάνυ μεγάλῃ χω-
 ρίῳ, συνεφεῖ δέ. κίττος γὰρ παλὺς, καὶ ἄμπελοι,
 σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς
 καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
 δὲ Πανὸς, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
 δοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ καὶ πίνουσι τῶν
 πηγῶν οὐχ ἀσπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καὶ ἡλικίαν, τὰ
 μὲν μεираκία τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
 κῆς τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πά- 7
 σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνουσιν, ἡ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
 μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
 illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
 ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
 scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
 mus est in conspectu, regione non admodum magna, sed
 opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
 Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
 Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud ne-
 mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
 que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
 tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
 co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
 lescuntulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
 occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἄλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῖν ὁ γέρων, καὶ κατάσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ὅμοιος, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσεας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμα, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ὅμοια χειμερίῃσι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελὴ ὁ γέρων μεταξύ καταλίπη ὃν διεξῆει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad feram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς
 μέωτα πίων αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἀ πέρυσσι λέγοντα ἢ
 μέθῃ αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἱμαυτὸν ἀπεσκήφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἢ μέθῃ αἰτία·
 εἰ δὲ πυνυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἴλιως.

1 Δύντος ἡλίου) Πάνυ φύδῃ καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω
 καὶ κάτω διασῶρων. G. (In Cod. Abb. δύαντος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sunto, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videris, qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1 ΤΟΝ Ηρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιοὶ ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκατον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαντίας, πολὺς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἀν' εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
 2 ταταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς ἐστὶ. Ταῦτά γε ᾠμῃν οὖν ἐΦ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Iapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in universum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνης ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3 τῆς εἰκότος. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὧτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρου εἰργασμέναι, ὅρμοις ἐικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσιν, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐβέλεω τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες ἀχθεσθῆσομενός, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *satellis* tracti, neque fugam moluntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnuntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi acgre laturo, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentofum mihi videtur,

τατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
 4 ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὀρώων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀφίεις, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πάνυ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτὴν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμού ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποιήται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπι-

non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Ἡρακλῆς* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam affimilamus, quod hic Mercurio multum esse fortior. Si vero senex representatus est, nolū mirari. Sola enim eloquentia in senectute

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡερέβονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιασιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἀνθῆ. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδέ- 5 δεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρύπῃται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινων ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ' ἔλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

⁴ Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poetae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ
 πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
 οἱ λόγοι εἰσιν, οἶμαι, ὄξεις, καὶ εὐστοχα, καὶ ταχεῖς,
 καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
 7 καὶ ὑμεῖς Φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
 ἥνικα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπύμην πρὸς
 ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδὲ ὄντι καὶ πάλαι
 τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὐτὸς ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
 δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
 μνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίεν, μή τινα
 ὑρῶν δόξαμι κομιδῇ μεираκιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
 ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ·

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καί,

Χαλεπὸν γῆρας κατέιληφέ σε.

Ἡπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι·
 ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκάπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
 celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quo-
 que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
 hominem, quique hoc declamandi genus olim defuissem,
 & rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
 in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
 tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
 istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
 mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,

Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,

in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κιώτης ἂν τῆς εἰκόνας. Ὡστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαίρέτω, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὃ Τῆς ποιητᾶ, εἰσιδὼν με ὑποπάλιον γένειον,
 χρυσοΦαένων εἰ βούλεται πτερύγων, ἣ αἰτοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης οὐ Φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καὶ
 ᾄραν εἶη, καὶ ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδέν γε θεός, μὴ κε-
 ναθεῖς λάβοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νεωωλεημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἶη δ', ὃ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆς ποιητᾶ) Τὸν Ἀνακρίον-
 τα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἴπποκλείδης) Παροιμία οὐ
 φροντίς Ἴπποκλείδῃ, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ
 κατὰ τὸ εὐκαταφρόντοι μετα-
 χειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 liliū auforum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestus, si vo-
 luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senecturemque con-
 soler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
 giolum iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δέόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι
φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξη-
ταί τις,

Οἶν ἐκ ρακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐξείας ἀρετῆ τῷ γόνати. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod semur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύνειν αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὁδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐτι αὐτῶν δάκρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο μέντοι χρόος, ἦκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὗτ' αἰγείρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum deslent adolescentulum, mutatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subitum populorum unam, & expanso sinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα
 τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητῶντος γοῦν
 ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους
 ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; ἐγγέλων οἱ ναῦ-
 ται, καὶ ἡξίουں σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλομι·
 καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι
 παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσσει καὶ αὐ-
 τὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκ-
 διφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦ-
 βά πού, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ
 Ἡριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπα-
 τεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν
 τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς φῆς,
 ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἐνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspi-
 ciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis no-
 verant incolae. Requirente enim me atque interrogante,
 quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ride-
 bant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vel-
 lem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthon-
 tem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse
 diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussam curru
 periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dice-
 bam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, po-
 pulos factas esse, & lacrimari propter eum succina. *Quis
 haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos
 vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus,
 quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum*

ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλάγια πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λεχθέν οὐ μετρίως μου καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα
 διαισχυνθεῖς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον
 ὅσα καὶ οἷα χρῆσθαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἡρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφεστῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους
 αὐτοὺς ὄντας, ὠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθο-

*obolorum causa remigaturos, aut trafturos adverfo flumine navi-
 gia, cum divitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic fermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poëtis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidif-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo usurus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverfo flumine navigabamus) Verum cycni certe quando no-
 bis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendū peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non
 Lucian. Vol. VII.*

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χά-
 ραις ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἐλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρῶζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολιοῦς. Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς
 ἀδόντων δὲ ἡδῦ, καὶ οἷον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἱὺν
 δέδια ὑπὲρ ἑαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίγμενοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀπὸ τοῦ βεβαίῳ. V. (Nota dotici συνεταγ-
 μινον, habet C.)

oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
 desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel græculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis;
 qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cycnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de

ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ πετε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 αἰδῶ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάσης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαι-
 νετο αὐτοῖς ἀναθῆναι, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus glorientem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poetiis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hauritum speres, aut
 spei *vanae* culpam in te ipse conferas.

ΜΥΤΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Ἡ ΜΥΤΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσούτον ἐκείων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσούτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικὴ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπότεν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκπτερόσσηται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυ-

3 Ἐμπίσι) Ὁ ἕτερον κῶνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός
τ' αὐτὸν φησὶ κῶνωπα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷον ποτε τὴν
γνάμην ἔχουν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδουν ἢ κατ' οὐροσύγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι)
Ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κῶνωψ. ὁ δὲ
κῶνωψ εἶδος ζωδίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, & minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior & delicatior. Et sane floeos pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volarum meditatur. Volatus illius

πετρίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς αἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καὶ κεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δεικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρώτερα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ ἄλ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὁφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφήκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἢ
 γαστήρ δ' ἐκχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφήξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vesperilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non insecto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσϕῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εἰσικνῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντούσα πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὀδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἐξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσὶν
 μετέωρον ἐδωδῖμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.
 4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαίτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνις } Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάται. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephanti, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acetabulo extre-
 ma parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, porat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnas gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam grvida & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ξος ἀπάντων γέσεται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φατί χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολιτεύεται. νικτὸς δὲ εἰρήνην
 ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποταν 5
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδι-
 δράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρῳ
 ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευεῖτα,
 καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάταις. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος·
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινεῖσαι ζητῶν, οὐ λέντι,
 ἢ παρδάλει, ἢ υἱὲ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος Φησὶν
 αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως οὐκ

11 Ἰσχύν) Γραι. ἀλκίαν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que cauit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico *in esse*, cum insidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquen-
 tissimum Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidus illius im-
 probisq; conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντα ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μῦιν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαιάν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνῶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδόμενη κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μῦιν αὖθις ἐπεισάγει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιβέτω καλλίστῳ αὐτὰς ἐκόςμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην
 6 αὐτῶν ἔβη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥστ' ὁπότεν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφанта λυπεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα, μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθύς

fistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius iniiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matrem dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac magis non, ut in genere gallinae, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολὺ καὶ
 κείνη φέρεи τὸν νυμφῖον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπνους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν 7
 ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 σθαι πάντας, ὅτι κακείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδῆμι

11 Ἀθάνατος) Ἐρρ' ἐς μυῖας, τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὐτα δὲ καὶ
 ῥεμυλίζε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ) αὐτὸς οὐκ ἀπίσχη, βαμυλίζε, οὐ-
 "Ὡς περ ἢ περὶ τοῦ τοῖς ἰγχομίοις δίποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώ-
 περιστιφισμένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

11 Ἀθάνατος) Ἐρρ' ἐς μυῖας, τοῦ δῆγματος λιπαρῶς, οὐτα δὲ καὶ
 αὐτὸς οὐκ ἀπίσχη, βαμυλίζε, οὐ-
 δίποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώ-
 πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperfo cinere resurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus, & ut volat musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam,

- καθ' ἑαυτήν· εἴτα ἐπανελθεῖσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμέλγυνται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ οὔφοιοι ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττίαν δὲ ἡ καλιὰν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἀντύχῃ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὥς ἔφη, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιόι λα-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν φωτὶ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρώπον τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ὠδίκην, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiem vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, un-
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

αἰντεροσθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας
τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεिरάκιον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ αἰδοῦσα, καὶ κω-
μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
λήνῃν ὀργισθεῖσαν, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν
καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀπολαύει,
καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 11
παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
καλὴ καὶ σοφὴ καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφα-
νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρην ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
cantonibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
ribusque. Morfus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
Quantum enim potest, fruitur, & de pulchritudine decer-
pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
poëta dixit, *Istae morant Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἡδύντο τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες.
ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

• Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῇ Φόνου·

Ἀνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώ-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κα-
κεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν

6 Ταρβεῖν) Φεβιῖσθαι. V.

men muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant,
alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae
etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus il-
lud praesertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se incendentes, ut

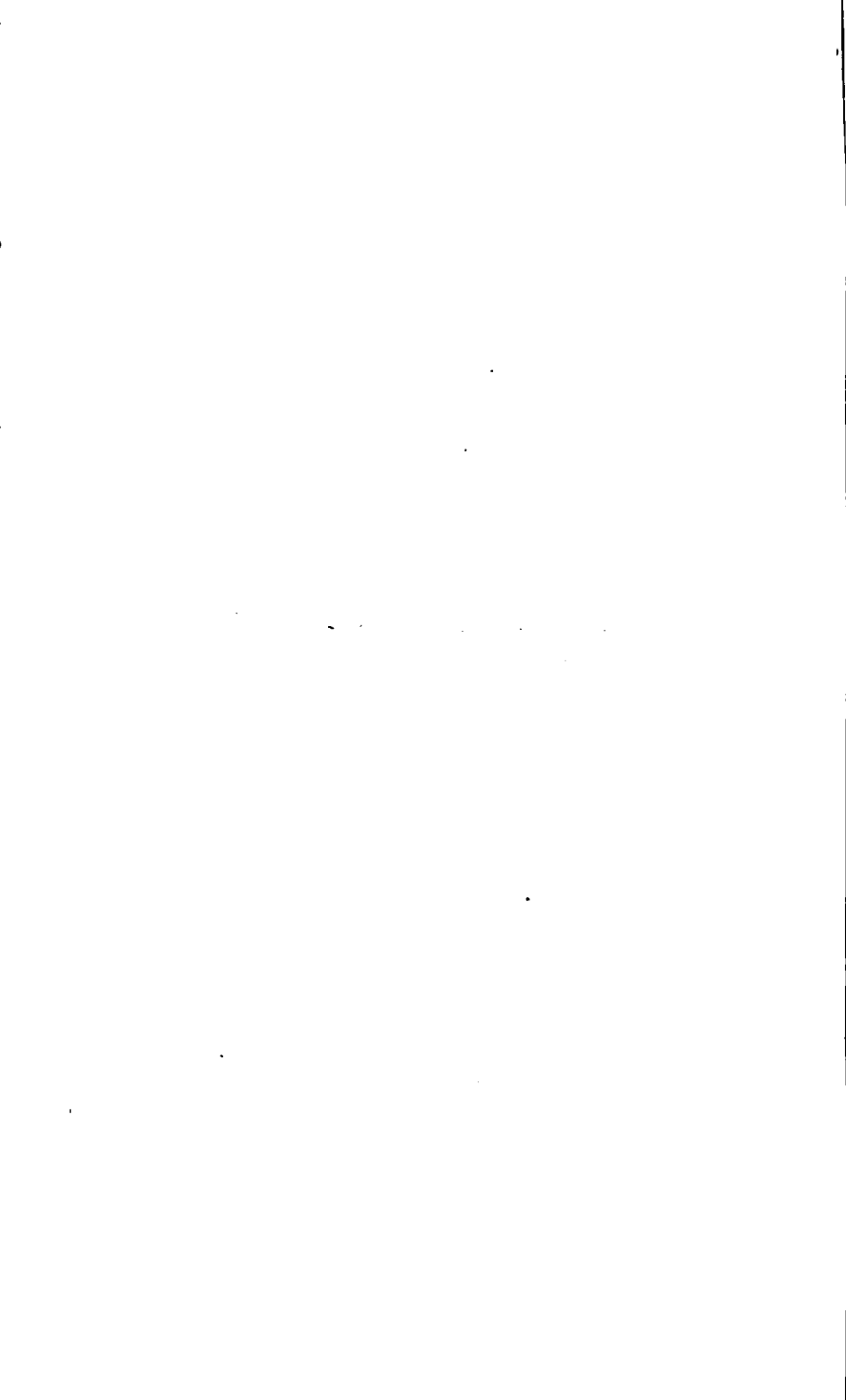
Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ
διπτὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-
cere ex musca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. MENIPΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B. 1.* inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Στάδιοι*) Omittit *P. l. 8. col. 1. Τὸ πτηνὸν*) Hanc lacunam *V. Codicis* & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μὴδὲν ὕγιος*) πρὸς μὴδὲν ὕγιους *C.* *Εἰς μὴδὲν ὕγιους V. l. 19. col. 1. Ὄρας*) ὄραν edita. *Muravit Solan. ibid. l. 20. Οὕτως*) οὐ *Exc. G.* Οὕτως recte *C. ead. Εἰ πίστις ὑπὲς*) *Pro* his tribus ὑπέστη tantum *C. Pag. 2. l. 1. Πού*) Non legitur in *O. l. 2. Δὲ ἀπὸ*) δ' ἀπὸ *O. l. 3. Τὴν τοῦ*) τὴν abest ab *O. ead. Ἀνοδος*) Sic edd. omn. Ἀνοδος *O. l. 8. Σταδμοῦς*) σταδίου *Graev.* frustra. *ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ')* ζ' *Excerpta G.* quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. *ζστ'* est in *V. ead. col. 2. Ὑποξενίζοντος*) ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγόμενους. Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. l. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. 1 W. l. 7. Δέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν*) ὑπὲρ διὰ τὴν edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C. & V.* merito delevi, quod vel sine *Codd.* delendum erat. *Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνον*) οὐρανίων male *Fl. l. 6. καὶ*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπεσὼν*) πεσὼν tantum *Fl.* *Vulgaræ* vero favet *P. l. 11. Ἀκήρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκήρωτα* cett. male. Ἀκήρωτα *marg. A. 1. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι. *Pag. 6. l. 3. Δίσιμα*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. l. H. 1. B. 1. Μὴ δὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν*) ἀναβλέπειν *Fl.* *Vulgatum* servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπελάμβανον*) ὑπολάμβανον *P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν*) μαθεῖν *Fl. l. 12. καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψαγόραι*) ὑψηλόραι bis editum antea. Correxuit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *l. 16. Ὅπσοι στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίας*) τερατουργίας, ματαιολογίας ed. *Cler.* Emendavit *Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν*

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. *Vulgarum* est in *P.* *l.* 13. καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καί. *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ ἰσου *L.* *Vulgatam* servat *Fl.* *l.* 17. Ἄγνωμον) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf.* *V.* recte ad ἄγνωμον referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμπολύ. Unde πάμπολου facit *Solan.* Παμπολὺ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* & c. Ἀγέννητος *I.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν χειροτομία) Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* *Vulgata* est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & Pell. & Gronov. Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. *l.* 7. Ἐδῶξατε) ἐδῶδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τὸ ἥδην) ὃ ἥδην lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γενομένων) ἠνωμένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxuit *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχομένους) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Et hic Σωκράτης ed. Cler. male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἱ *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκίας) παρηνηκίας male *Schol.* *l.* 16. col. 2. Παρηβηκίας) παρεινοκίας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτὸν & ἀσώματον male editum ex *V.* iam correxui ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Correxuit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεσέρχεται) συνεξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἡὔγανός) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ ἀθεότης. *ibid.* *l.* 16. Οὐπὲρ) ὑπὲρ ediderat Cler. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συνέστησε edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxuit *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσαι πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύσαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπερέττων) Ἀνὺπερέττων; Pell. *l.* 13. Κατεπτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* Ὑψηλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἂν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* *Vulgatam* ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλων) ἰπποπόλων edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus.* *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τημῶν) Τημῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θρηκῶν) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' εἰδῶμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς το)

τε πέρη γῆς O. Τε π. γ. τὴ Fl. l. 9. Εἰκάζεις) εἰκάζεις O. l. 12.
 Δόκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H.
 &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίαν) τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. Pag. 18.
 l. 4. Ὑποστίλβων) ὑποστίλβων O. & marg. A. 1. Nil mut. Fl.
 &c. l. 6. Μοι) Deest in O. Pag. 19. l. 1. Ὡθῆς) ὠθῆς O. l. 3.
 Νεοττίας) νεοττίας O. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male
 O. l. 10. Σοφός) φυσικός O. l. 15. Οὐτίς) οὔτι male Fl.
 Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H.
 P. Κατάπτωμαι I. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε O. l. 2. Δεήσῃ)
 δεήσει Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius
 O. l. 6. Ἀετός ἐστίν ὄξυπῆστατος) αἰετός ἐστίν ὄξυπῆστε-
 ρος O. l. 7. Ἀντίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε O. l. 8. Ἀετός) αἰ-
 τός O. l. 9. Ἀκτῖνας) ἀκτίνους male O. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ
 S. ead. Γε) Abest a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος
 O. l. 15. Βασιλίδην) βασιλέα O. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἀνδρα le-
 gebatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego αἶρα. Reitz.
 Pag. 22. l. 2. Γάρ) δὲ Fl. Δ' O. l. 4. Ἄλις) ἄλῃς male I. l. 11.
 Πάμμεγα περιέλαμψε) πάμπλου περιέλ. O. Μίγα περιελ. P.
 l. 14. Ὅτις) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολε-
 μαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum
 ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δέ) Deest in O. ead. Μητριᾷ) μητρὶ
 Fl. male. Prius cett. & P. Ἀδελφῷ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον)
 Ἀλ. O. l. 7. Σπαρτίνος) Σπατῖνος O. & Fl. Vulgata est in cett.
 & P. l. 9. Κατηλοημένος) Nil mut. I. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3.
 Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4.
 Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic I. Fl. Fr.
 P. &c. l. 11. Σοι) Deest in O. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέ-
 σθαι P. l. 14. Δυσχερὲς) Omisit O. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male.
 Οἷα cett. & P. l. 19. col. 1. Τερπάλην) τερωπολὴν lectum antea
 misere. ead. col. 2. Εὐωχίαι) εὐωχίαι edita prave. Pag. 25.
 l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. l. 7. Δέ) Omisit O. l. 16.
 col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et μοχ συγχείμενον pro συγ-
 κεραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ
 πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum
 enim erat ex V. Ἀπὸλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχέειν τὸν
 βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis trans-
 versis O. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Οὕτω haec verba defunt
 in O. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες I. l. 14. Καὶ ατακτον)
 Omisit O. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Defunt in O. & Fl. Pag. 27.
 l. 3. Τὸ) Abest ab O. l. 5. Ἀχαρνήσι) Ἀχαρνοῖσι O. l. 7. Τετ-
 τάρων) τεσσάρων O. l. 12. Κυνοῦριαν) Κυνοσουρίαν edd. & O.
 l. 13. Φακοῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. Pag. 28. l. 4.

'Αν ἐγγέλων) ἀνεγγέλων *Fl.* & *O.* *l.* 13. Τὴν) Non adest in *O.* *l.* 16. Μουσικούς) δημαγωγούς iterum, male *O.* *Pag.* 29. *l.* 2. Δοκεῖ) Deest in *O.* *l.* 5. Τούς) Omittit *O.* *l.* 7. Καταγεγέλαστο) κατεγέλαστο *Fl.* (κατεγεγέλαστο *S.* & *B.* 4.) *l.* 8. 'Ανεπτώμην) ανεπτόμην *Pell.* *l.* 10. Οὐπω) οὐτω *I.* & *V.* 2. Vulgatam ceterar. servat *O.* *ead.* 'Ανεληλύθειν) ἀνελελύθειν *l.* male. *l.* 22. *col.* 2. Βαστάσαι) βαστάξαι *V.* *Pag.* 30. *l.* 1. ὦ) ὦ-*δη* *O.* *l.* 4. Τίνα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν *O.* *l.* 8. Μοι) μου *Fl.* Μοι φασί *O.* *l.* 9. Τοῦ) γὰρ *H.* Γοῦν *Marc.* male. Τοῦ *Fl.* *B.* 1. *I. P.* & c. *l.* 10. Μου) Deest in *O.* *l.* 13. Αὐτῆς) Abest ab *O.* *l.* 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit Solanus. *Pag.* 31. *l.* 2. Τῆς) Abest a *Fl.* adest in cett. & *O.* *l.* 6. 'Ενασχημονούντας) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Μετοικῆσαι) μετοικίσαι *O.* *l.* 13. 'Εκείνους) ἐκείνος *O.* *l.* 15. Περιπάτω) τοῖς περιπάτοις *O. P.* *l.* 16. Πρὸς) παρ' *O.* *l.* 18. *col.* 1. Τὴν ἐκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ κἄν τινα ἰδῷ αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l.* 19. *col.* 2. 'Ἰνα) Hoc Scholium in *V.* & impr. prave ad ἵνα μὴ δέξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.* *Pag.* 32. *l.* 2. Μὲν) τὴν *S.* & *B.* 4. *ead.* 'Ἐπὶ) Aberat in *P. H.* & *O.* Aderat in *Fl.* *I. B.* 1. *S.* *l.* 3. Μὲν) μοι *marg.* *A.* 1. ante μὲν inferit. *l.* 9. 'Αετὶς) Iam & sic *O.* cum quater ante αἰετὶς. *Pag.* 33. *l.* 3. 'Ἐπτερωμένους) ἐπαιρωμένους *O.* Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect. *l.* 4. Τε) Abest a *Fl.* *l.* 11. Παρὰ) Sic *I. Fl.* *S.* Περὶ al. male. *l.* 16. *col.* 1. 'Αφίξεσθαι) ἀφέξεσθαι edita. Ad Lucian. accommodavit Solanus. *Pag.* 34. *l.* 2. Οὐν) Non compareret in *O.* *l.* 3. 'Ἐπανεῖς) ἐπανιεῖς *O.* *l.* 4. 'Οπου) Desideratur in *O.* *l.* 15. *col.* 1. 'Εσιάλτης) Θεομάχοι ὄντες addit *C.* *ibid.* *l.* 21. 'Αλωέως) Vulgabatur 'Αλοέως. Emendarat Solanus. *ibid.* *l.* 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Distantiam lunae altera, & solis a luna. *C.* Unde patet aliter legisse. *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 3. 'Υμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *l.* 5. 'Ἐτι λέιπεται) ἐπιλείπεται *Fl.* & *marg.* *A.* 1. Nil mutat *P.* *l.* 6. 'Ελλίποιν) ἐλλείποιν *O.* *l.* 13. 'Ἐχων) ἐκὼν *P.* Sed prius *I. Fl.* *B.* 1. *H. S.* *ead.* Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex *Fl.* Schol. & Coll. & *marg.* *A.* 1. Cum φιλόνεικον edd. cett. haberent. *l.* 14. *col.* 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. *ibid.* *l.* 15. 'Ἐπιτέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid.* *l.* 17. Μειλιχίῳ) Μειλιχίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 19. Μεγαλουργίαν ἀπορούτων) Sic *G.* recte. In *V.* aliter, μεγαλουργίας ἀπόρου scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γραι. φιλόδικον G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iuber. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appitum oportuit. *Reitz.* Pag. 36. l. 4. Τε) δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. Ὡς περ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἦπτον τῶν Πλ. γ. τ. χ. ἐπιφέροντες. Pag. 37. l. 1. Ἀττα) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἔς τι O. l. 4. Ἐοικυῖαι) ἐοικυῖαι male l. ead. Πόματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. l. 14. Ὡ Ζεῦ) Ὡ Ζεοὶ Codd. O. P. l. 12. Φαίν) ἔφη O. l. 16. Ἥτει) ἔτι male O. Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσε) ἀνένευε Fl. l. 7. Δέ) δὲ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgatam certt. asserit P. l. 16. col. 1. Ἐκποτόνθει) ἐκποτόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάθεσιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν. Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν) ποιεῖν G. P. & marg. A. l. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφετῶ) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἀττιν) Ἀττην O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. Pag. 40. l. 1. Μύρτα) μύρα Marcil. Nil mut. edd. l. 5. Παι) που O. l. 6. Δέ) καὶ male S. Recte δὲ P. H. l. aliaequae. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σιληνὸς) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. Pag. 41. l. 1. Τοῦ) τῶν O. P. & marg. A. l. 1. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδὸν l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσει O. & marg. A. l. 14. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίνετο marg. A. l. 1. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. l. H. Ald. S. Κοινωήσασθαι P. cum O. & marg. A. l. 1. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλεῖον) πλεον O. Pag. 42. l. 5. Στωϊκοὺς) ὀνομάκασιν) ἑαυτοὺς videtur addendum. Pell. l. 7. Πολλῶ) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικότες) ἐμφερεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφ᾽ ἑλῆς) ἀφ᾽ ἑλῆ τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυσθανὲς habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνὶ) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐκμεμελ. Fl. ead. Λοιδουροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμώτατος) Recte sic O. Ἰταμώτατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vet. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cett. l. 12. Ἐπηγγελάμην) περιγγεῖλάμην P. ead. Οὐν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὐν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανμέριος) πανήμερος Fl. l. 3. Κνήσασθαι) ἀλφαισασθαι G. Ἀλφῆσασθαι P. l. 7. Ἀσπ) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσπία cett. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφονται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφεται enim cett. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nil mut. P. l. 16. Διασεισαμένη κελεύη) διασεισάσα κελεύση P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅποσα ἐπὶ πείρα) ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρα Fl. l. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυτευρογούντας) φυτσωύντας vel φυτουργοῦντας coniicit Solanus. l. 9. Λικμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάζας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμέλοντες ante editum. ibid. l. 17. Ἀπτονται) ἄπτονται aptea fuit. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Θρύλλεις) θλίλλεις Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. ibid. l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γάρ που &c.) ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάζομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατῆρες) Hoc & tria scqq. omisit Fl. ab oi ad oi transfiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἀθυτος Fl. Vulgatum tenet P. ead. Μερμηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. *l.* 4. Πότε) ὅσῳτα marg. *A.* 1. *l.* 6. Γούν) γέτοῖ marg. *A.* 1. *l.* 9. Ταῖς ἐπιστήμας) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 10. Πάνν) Abest a *Fl.* *l.* 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male *H.* utraque. *l.* 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. *l.* 19. col. 1. Μήπω τελεσθεῖσας ἄλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. *Reitz.* *Pag.* 53. *l.* 3. Πάνν) πάντες *P.* *L.* & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *l.* 8. c. *l.* 6. Τὸν χρόνον) Sic edd. omnes. *l.* 8. Δοκῇ) Sic bene *Fl.* *H.* *P.* & c. Δοκῇ *l.* & *V.* 2. *l.* 9. Ἡ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ *Fl.* ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν *Fl.* *l.* 11. Καταπτάμενος) καταπτῶμενος *P.* *Pag.* 54. *l.* 5. ΔΙΚ. Αἰθῆς ἐς τὴν γῆν) αὐθῆς ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.* *l.* 18. col. 1. Ἦν) Ab- erat in editis. Inferuit Solan. *l.* 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι *C.* *Pag.* 55. *l.* 6. Μέλινον) Νέλινον edd. anteriores male. *l.* 8. Ἀπανταχῇ) Et sic *Fl.* cum reliq. *l.* 10. Ἰλας) Bene sic *B.* 1. & 2. Ἰλας cett. Dubie *H.* *l.* 11. Ἀπαντώντων) ἀπαντώντων ad- spirate edd. priores. *l.* 16. Περιέρχονται) περιεοστοῦσιν *G.* *P.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 56. *l.* 12. Κάν) γέ marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἀπ- τώμεν, ὡ Δίκη) προῖώμεν, ὡ Δίκη, ταυτὴν *P.* Nil mut. *Fl.* *Pag.* 57. *l.* 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. norat Solan. *l.* 8. Κα- φαπτοῖο) καταπτῆ *L.* καταπτῆς marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 15. Γὰρ) Non habet *Fl.* *Pag.* 58. *l.* 5. Ἐπεὶ) ἐτι *P.* & marg. *A.* 1. Nil mut. *Fl.* *Pag.* 59. *l.* 2. Ἀπονεύωμεν) Sic *Fl.* *l.* *Ald.* *H.* *S.* & c. Ἀπονεύσωμεν *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Κάθησο) Rescripsi ex *G.* *L.* & marg. *A.* 1. quae κάθησω. Κάθησθαι edd. *l.* 22. col. 1. Τὸν Πᾶνα & c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *Reitz.* ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. *Pag.* 60. *l.* 1. Μαραθῶναδ) ἐν Μαραθῶ *P.* Μαραθῶνα δὲ *P.* Ἐν Μαρεθῶνι marg. *A.* 1. *l.* 4. Μετοικικὸν) μετοίκιον *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἐν χειτόνων) Restit. ex *P.* Ἐκ χειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ- χεται *P.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.) Longo spa- tio haec seungit *l.* coniungit *Fl.* item *P.* Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. *l.* 15. Κατέπεμψέ με ἀ- ποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* ead. Ἀποκληρώσου- σαν) ἀποκληρώσοντας *A.* 1. *l.* 17. Ἀθῆνησιν) Ἀθῆναις legeba- tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. *Reitz.* *Pag.* 61. *l.* 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. *A.* 1. Sed hoc certe glossa est. *l.* 13. Ξυνάμα) νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At *P.* σκυθρῶπους

συνάμα. l. 14. 'Ομοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vett. male. Delevit negationem *S. & A.* quae recte abest in Cod. P. *Ἀνομοίους L.* etiam bene, si οὐκ serves. *ead. Τους λάλους) τοῖς ἄλλοις* male *Fl. l. 18. col. 1. Λέγεται) λέγουσι V. & μοχ ἐφόνευσε.* Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz. Pag. 62. l. 4. Καλάμου) αὐλοῦ P. & marg. A. 1. l. 5. Πολεμικὸς) πολεμιστὴς* marg. *A. 1. l. 6. 'Αἱ κεραιαὶ) Omisit Fl. l. 11. Τὸ) τὸν Pell. (n. νόμον) ead. Μεγάλα) ἄμα P. Nihil mut. *Fl. l. 19. col. 2. Τὸ ὄρθιον* Ad Luciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz. l. 21. col. 1. 'Ες ἀκριβέστατον* Haec & seqq. medio Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo annexa disiunxit & huc retulit Solan. *Pag. 63. l. 4. 'Ἡ θρασύτερος) ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθὼ P. l. 6. Περισχολεῖ* Ita coniunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorsus eiecit. *l. 7. Κεκλημένοι* Sic dedit Solan. *Κεκλημένοι* edd. haec priores. *l. 9. Γε) καὶ* marg. *A. 1 IV. Pag. 64. l. 2. Τύχη) δίκη B. 1. & 2. l. 3. Κατασπασθήμεθα* Revocavi lect. *Fl. Κατασπασθήμεθα* edd. cett. *l. 6. Ἀπάντων Ἀθηναίων) ἀπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων Fl. l. 11. Ἀγωνιεῖται) ἀνισίται Fl. Ἀγωνιεῖται P. Pag. 65. l. 3. Ἑμοίγε) Restitui ex L. qui ἐμοί, & ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι edd. l. 4. Ἀκούοντι) ἀκούων τι* male *B. 2.* cum bene esset in *B. 1. & c. l. 16. col. 2. Ὑποτακτικοῦ) ὑποτακτικῷ* legebatur. Correxuit Solan. *ibid. l. 17. Εἰσελθοῖ* Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag. 66. l. 15. 'Ἡ) Caret articulo Fl. Pag. 67. l. 3. Διαλύσωμεν) διαλύσωμεν G. l. 6. Νεαρὸν μὴ παλαιὸν P. ead. Προαποκληρωμένοις) ἀποκληρωμένοις Fl. l. 11. Τῷ Σύρῳ) τὸν Σύρον Fl. Vulgatum firmat P. ead. Τῷ αὐτῷ) τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P. l. 13. Ἐγγέγραπται) Recte sic *Fl. Fr. B. 1. H. P. S. Ἐγγέγραπται* male *I. & V. 2. Pag. 68. l. 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίους G. l. 3. Πλὴν ἀποκλήρου) πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. edd. l. 5. Φεῖδ) φίλ» male *Fl. l. 11. Καὶ) Non habet Fl. l. 12. Μόγισ) μόλις Fl. ead. Ἔστηκα) ἔστηκαν* marg. *A. 1 IV. l. 13. Δεικῶν) κοινῶν Fl. Vulgata est in cett. Item in P. L. l. 16. Ἐθελῆσαι ἐν γε) Restituit. ex P. G. Nam θελήσειέ γε edd. male. *Pag. 69. l. 4. Πρώτερα) Sic Fl. Fr. B. 1. P. S. & c. Πρώτερον I. & marg. A. 1. l. 8. Πρώτερον) πρότερα Fl. sola. l. 9. Δί) Non compareret in Fl. l. 10. Τὸ τῆς Ἀκαδ.) ὑπ' Ἀκαδημίας Fl. l. 12. Quid) Fl. ead. Προστάξιν) πρῶξιν P. cum marg. A. 1.*****

Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες *Fl. l. 5. Ἀγαγούσα*) Sic edd. Ἀπαγούσα vult Solanus ex *P. l. 8. Σκολιὰ*) Restitut. ex *B. l. 1. l. Fr. S. &c.* Nam σχολιὰ *H. l. 1. & 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος*) ὁ ἀθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. *l. 16. Ἐμαντῆς*) ἐμοῦ αὐτῆς *Fl. Vulgatae* consentit *P. Pag. 71. l. 4. Ἡ*) & *P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.*) *Fl. ἀλλ' οἰκείον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.*) προσαρπάσασα *G. & P. Nil mut. cett. l. 10. Ξυνυπουργεῖ*) ὑπουργεῖ *Fl. Pag. 72. l. 12. Ἀνεγρόμενος*) Sic *P. & P. Ἀνεγειρόμενος l. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὔτε βίασαμ.*) Deficiunt in *Fl. Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ*) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l. 4. Καὶ*) Abest a *Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα*) Sic dedi ex *Fl. Ὑπέστρεψα* aliae. *l. 7. Τε*) Omittit *Fl. l. 11. Ἄγε δὴ ἀγῶστε* *Fl. line δὴ. Vulgata vero est in P. ead. Ἀνάστῃτε*) Deficit in *Fl. l. 12. Ἄλλοις*) Sic *Fl. Ἄλλους* cett. *l. 14. Καὶ*) Non legitur in *Fl. Pag. 74. l. 12. Σώφρονα*) σώφρονα male *Fr. l. 13. Ὑμῶν*) Correxuit Solan. Et marg. *A. l. 1. Ἑμῶν* enim edd. omn. male. *Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν*) Deest in *Fl. l. 13. Ἦκουον*) ἀκούω *Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους*) Propter Epicureos hoc. ἀθεοὶ γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. *C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾶτε*) πρότερον ἐρωτᾶτε *G. l. 3. Ἡμέτερον*) ὑμέτερον Schol. Nil mut. *Fl. l. P. &c. ead. Παισδέντες*) Restitui ex Angl. *G. P. & marg. A. l. 1. Προσδέντες* edd. male. *l. 4. Ἄν*) Omittit *Fl. l. 14. Ὡ*) Non habet *Fl. Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς*) Recte sic *Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς l. Fr. H. B. l. 1. ead. Κεφάλαιον*) ἐπὶ κεφαλαίῳ *G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους*) ἀγγύλους *l. H. l. 1. & 2. male. ead. λαβυρίνθοις ὁμοίους*) λαβυρίνθους ὁμοίως *Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόψας*) Restitutum ex *P. L. Ἀποκόψας* Angl. Ἀπορρίψας edd. absurde. *l. 13. Προσνέοντα*) προσίοντα *L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. l. 15. Πόνον*) πόντον melius responderet allegoriae. *Pell. l. 16. Ἐκείνους*) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνους legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz. Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην*) Receptum ex *G. Οἰκέτην* edd. ead. Ἐλέου) ἐλαίου *Fl. male. l. 2. Κατατρέγοντα*) Sic edd. constanter. *Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου*) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E & του A confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Clk. ibid. l. 13. Τριχῶς*) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. *Reitz. ibid. l. 17. Ὡς λείσθαι*) Post hoc verbum inferebatur in *C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι. ead. τῷ πρώ-*

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omīssa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονίμουςις) V. & Exc. G. φρονίμουςις. In impr. erat φρήνσις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικά καὶ ποιητικά) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρρος; quamvis in C. G. etiam sic scribitur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθησιν) Exc. G. αἰσθησιν, & V. quod in impr. prave αἰδησιν editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. *ead.* τοὺς — πόνους — τοὺς πόνους Fl. sola. l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἓνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διότι) Διογα. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μάχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τοῦτου νέαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλῖως) ἀθλίου marg. A. 1. W. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. *ead.* Πόνοις) γνῶμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ὅ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. l. 9. Προηγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλονεικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O. l. 11. Διουσιού) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τι) Abeat a Fl. l. 14. Αὐ τῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐ abeat ab O. l. 17. col. 2. Δεήσαν) Sic V. Δεῆσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδικαστος) ἀδικος male O. l. 6. Δικάσετε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοῖνον) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, appareret. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀπάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφη, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγον male Fl. Διαλογουμένου O. omīssis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *ead.* Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμῃς) Haec duo verba in edd. non compta-

renia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevis. Reitz. Pag. 86. l. 6. Εἰθ' ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν) Sic bene O. Fl. Fr. l. P. l. 8. καὶ βεβούλημαι) Non habet Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστω.) παρίσταται μοι, omisso δέ, O. l. 12. Οὗτος οὐς αὐτός P. Nil mut. Fl. l. 13. Ὁ-λεσθε) ὁ-λεσθαι male O. l. 14. Ὡστε) Non habet O. Pag. 87. l. 1. Δικασταί) Omisit Fl. ead. Τούτον) Ita dedi ex l. H. Fl. B. l. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l. 5. Ἐπειδὴ) Sic edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεί P. O. & Th. Mag. v. ἀπενός. l. 6. Τάπτησσε) ὑπέπτησε male l. l. 10. Τουτῷ) Deest in O. l. 11. Ἐπτενεγκ.) ἐπεισενεγκ. O. Ἐπτενεγκ. Fl. l. 13. Παρὲν-γραφα) παρῷγραφα Fl. l. 14. Διαμαρτάνοντας) ἀμαρτάνον-τας Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν) εὐποτμίαν O. l. 17. Ἀρ-καδικόν) Ἀρκαδικίον V. & G. quod in impressi. ita muratum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμεν) καὶ κάτω περιηγόμεν O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.) Δελήσ. O. l. 5. Ἰό-νιον) Ἰώνιον edd. priores. l. 8. Μοι) αὐί O. l. 10. Τὴν) Consentit O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας) μεγα φρονήσας O. P. ead. Δέ τέλειον) δέ καὶ τέλειον O. l. 12. Αὐτὸς) Reposuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. A. 1. Αὐτὸν editum ante. l. 16. Ἐν) Abest ab O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ) κομικὰ O. & marg. A. 1. For-τε κομωτικὰ ait Solan. l. 6. Μακρὰ) μικρὰ Fl. & L. l. 10. Ἄλλὰ καὶ) ἄλλ' οἶμαι καὶ O. ead. Οἶμαι) Hic iam omittit O. ead. Ὑβρίζειν) ὑβρίζει Fl. l. 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. l. 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δέ O. l. 14. col. 2. Εἰ) Inferuit uncif-que seclusit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo addi- tum. l. 15. col. 1. Λόγων) In edd. aberat. Inferuit Solan. ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fe- cerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iu- bet. Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύεται) Restitutum ex V. Impres- sa prave ἐξαινεται. In C. ἐξανίται. l. 21. col. 1. Ἄλλὰ τι) ἄλλὰ ἅτε C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν) Sic recte Fl. l. P. & c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν) A. sola male ἑαυτόν. ead. Μνη- στεύονταν) μνημονεύοντων O. male. l. 9. Ὁν τοῦ) ὃν οἶδε τοῦ O. l. 10. Ὁρᾷ) Abest ab O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν) Ex O. infernum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. Pag. 91. l. 1. Δικασταί) Recepi ex O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα Fl. l. 4. Αὐτὰ) αὐτὸς Fl. male. Vul- gatum firmant P. L. & 10. Τουτονὶ) τούτον O. l. 12. Τπολά-

βοιτε) ὑπολάβετε O. l. 13. Ἐμμένουσιν) μένουσαν O. l. 14. col. 2. Eis) eis legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδὲ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κοιμηθῆς) κοιμωτικῶς, δ. λέγει C. quod probō. *Solan.* l. 21. col. 2. Κάμους — ἐπισταμένον) Pro his omnibus in C. legas Κάμους, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρι *Fl.* l. 10. Ἡ) Omitit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέλους ἀδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgatum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* Λαθεῖν) λαθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαινε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγανε male l. *Fl.* H. Fr. l. 14. Γράψας) γράψας O. Γράψαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκιμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστέων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συndialogόμενον) syndialogόμενος τῶν ἐπαύτων καὶ κρότου οὐ δεομένους G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διπλάσιον) ἀποισθήμενοι) διπλάσιον εἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταί) Non habet *Fl.* l. 18. Αἴς) ἥς antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡς περ εἶδα &c.) ὥς περ δὲ νόμος *Fl.* omisiss reliquis. l. 5. Τὸ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ ῥῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλατ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit Solanus, & υποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁράσδαι) τοῦ ὁράσδαι edita. Exprunxit articulum Solanus. Sed ante Λουκιανός, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκῶμμα) σκῶμμα male P. H. utraque. Recte Fr. *Fl.* S. &c. l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὁρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαβραῖον) Sic *Fl.* P. H. S. &c. Λαβρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omisit *Fl.* *ead.* Διαμέρον) Restitutum ex P. Διακείμενος edd. l. 17. col. 2. Οὕτω πεζῶς) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λογόμενος) γονόμενος lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετρίων ante editum. l. 6. Τὸν Διάλογον. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καί. l. 11. Τὸν τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀνθρ. marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχυρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) καθήμεαι πρὸς αὐτ. μικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἶδω-

λον) μηρίου male P. Μόριον ὁ ἄλος Pell. l. 11. Λεπτολογῶν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.) l. 14. Ὁξυδορκεῖ) ὁξυδορκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 IV. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοί) ἦν Fl. Vulgatum firmat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς τοιματίον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διασεμιλευμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διαμεμελισμένον editum offenderet.

IN DE PARASITO.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτικὴ) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκείται) Ita inveni. Alias προσκείται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἄλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus; *ibid.* l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τὸ κακός. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει σοι recte edd. Fl. I. &c. l. 9. Καὶ σοι) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1. Τόγε) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marci. Non comparet in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10. Μνηδείαν) Ita P. Μὴ δὲ μίαν I. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφήσεις Fl. Vulgaræ accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατέρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 IV. & P. Nil mut. Fl. I. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ cert. l. 11. Τοῦτο λέγοντες) λέγοντες τούτο Fl. l. 14. Προϊσται) Sic etiam Fl. cum cert. Pag. 104. l. 14. Ὡν) ὥμος ὦν Fl. l. 15. Οὐδὲν) Sic Solan. rescripti. ex Fr. Οὐδὲν erat in cert. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐδὲν novam periodum incipiens. l. 16. Δέ τοις ἀληθέσι διοίσει) δέοι, ἀληθὴ δέ οὐ P. Pag. 105. l. 1. Ἰσθι) ισθὶ male I. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Pell. An σύ; Nil mutant Fl. Fr. I. &c. l. 7. Ὀκνει) ὠκνει edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit. ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg. A. 1 IV. Ἐγκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰκότος) ἐκεῖνό γε εἰκότῃ Fl. l. 16. Τῆς) Abest a Fl. Pag. 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec omittit Fl. l. 2. Σαβρὸν) σαβρὸν edd. priores. ead. Ἀποφθέγγηται) ἀποφθέγγονται marg. A. 1. & Fl. male. l. 4. Ἐκκαταλήψεον) Sic S. & A. Ἐγκαταλήψεον cett. & P. Ἐκκαταλήψεως Fl. l. 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὕτω edd. Sed mox ὅτω eadem recte. ead. Μεταγνοῖσι) μεταγνοῖσι S. & A. l. 7. Εἰπερ) ἢ περ vult Marcil. Sed prius edd. l. 9. Τοῦτον) Nil mut. Coll. & Fl. l. 11. Μὴ) Hoc habent Mf. Angl. & P. Abest in edd. cett. l. 14. Διειδέναι) διειδέναι male Fl. Vulgatum tuetur P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare Fl. adscriptit Solan. l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gesner. l. 16. Ἐστιάσσεσθαι) ἐστιάσσαι Exc. Fl. Sed prius cett. cum P. & Plat. l. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. l. 8. Τὴν) Abest artic. a Fl. l. 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ τούτου ἐστὶ) ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ ἐστὶ Fl. Pro ὧν etiam ὧν marg. A. 1 W. l. 14. col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. l. 15. col. 2. Κατὰ τὸν edebatur ante. Mutavit Solan. ibid. l. 16. Σεσυλημέναι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo manculum est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. Solan. l. 21. col. 1. Ἀντιτιθῆς) ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστάσεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus. Pag. 109. l. 9. Οὐχ εὐτω) εὐδ' οὗτος male Fl. l. 10. Δυνήσεται) Emendatio Gesneri. Δυνήσεται male Fl. P. Fr. B. 1. S. H. Ald. Συνήσεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγε) σύ Fl. Pag. 111. l. 1. Ὑπέρευγε) Sic edd. Ὑπερ εὐ allevit Solan. non addens, conjectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. l. d. item P. & P. Φησὶ male Fl. Ald. H. S. ead. εἶναι) Sic Homer. L. Fl. V. 2. & P. Ἐμμέναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes. l. 11. Κρεῖων) κρεῶν edd. quod corrigendum esse etiam Guyet. monuit. ead. Δ' ἐκ) Restituit. ex Hom. Δε edd. omissa praepositione. l. 12. Ἐγγεῖν) ἐγγεῖν P. Pag. 112. l. 2. Σοφωτάτω) φιλοσοφωτάτω P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὀλων cett. & P. Λόγων Fl. & marg. A. 1. l. 6. Τούς) Articulo caret Fl. l. 12. Λείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀκούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθωσι) παραπλήθουσι Fl. ead. Κρεῶν) Sic etiam Fl. Fr. l. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐτὸν Fl. l. 13. Τῶν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσουσι δὲ

μοι ἴπποι) Hom. Π. Ε, 228, μελήσουσι δ' ἑμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ de-
derat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat,
non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non
monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce
eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inserui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5.
'Επὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ
ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forſan
πάρεστι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2.
P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολ-
υμένων) Restitut. ex *G.* τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1.
'Απολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *L.* & marg. *A.* 1.
Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I.* V. 2. *B.* 2. & *Mf.*
Gr. Ἐκ edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd.
notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλή) Sic *Fl.*
I. *Ald.* *A.* *Fr.* *S.* Πολλοὶ *P.* *H.* *B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I.* *Fr.*
Ald. *H.* *P.* Αὐτοῦς *Fl.* *S.* *B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic
B. 1. & 2. *P.* *P.* recte. Τὸ male *I.* *Fl.* *S.* & c. Pag. 118. l. 2. Τῷ)
Bene *P.* *B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3.
Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρησθᾶι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σω-
κράτην) Σοκράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120.
l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακα-
παθοῦντες *H.* 2. Correxerat *Gefn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11.
'Ανῆρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P.* *S.* Ἀνῆρωτα male *I.* *Fl.* *Fr.* *Ald.*
H. utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omit-
tit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male
omissum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμας *Pell.* Pag. 124.
l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. ead.
Τι) τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. l. 4. Ἀσύμφωνον)
ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) αξιῶς ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσδεκτέος.
ἂν εἴη) Tria haec ablunt a *Fl.* & merito. *V.* nott. l. 13. col. 2.
'Αφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuif-
set, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ ἐν) τὸ
ῶλον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ ἐν *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ)
Adde πρώτῳ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic conicio:
in *V.* erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *Solan.*
ibid. l. 19. Δογμάτων) Sic edita . . . δηγμάτων *V.* unde, & ex
C. liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλεγε pro vulgato
ἔλεγον. *Solan.* *ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στερε-
osis, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iactu-
ram non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt
mendosa, ut intelligi non possint, Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρησιν*) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Physf. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις. ead. col. 2. Ἐπέγραψαν* Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν*) *an Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς*) Et sic esse in *Fl.* adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε *B. 2. l. 10. Οἶον*) *oi Schol. & Coll. l. 12. καὶ συμφωνία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ἔοικεν ἐν*) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur: iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ὄς*) Abs est a *Fl. Δῆτα Pell. pro κατά. Pag. 127. l. 3. Δεῖξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν*) Et sic edd. vettr. *l. 19. col. 1. Τῶν Λακεδαιμονίων*) τοὺς Λακεδαιμονίους male *V. P. g. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. *περὶ σιτία V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῆ*) δοκεῖ male *Fl. l. 15. Χωρεῖν*) χωρεῖν male *I. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διεφθορῶς*) διεφθεύρουσι editum ante, & κρεῶδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sic est ut *Cod.* exhibet, nec variae *Leñt. Mss.* fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. Καὶ εἰ*) εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δεῖ*) Restit. ex *I. & V. 2. Τί δὴ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο*) Recepi ex *I. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχυνῇ*) ὑπισχυνῇ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. Λέγω*) λέγε *marg. A. 1.* sublata persona *ΠΑΡ.* & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος*) ἄλλος *V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ*) καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρείότεροι*) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν*) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. Λέγει*) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscripsitque addendum etiam *υἷδς*, quod tamen etiam deesse fatetur in *C.* *Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πόλει*) Nihil variant edd. *Ἐπὶ Δηλίῳ* vult *Palm. l. 6. Ὡραῖζειν*) Sic edd. *Ἀορίζειν G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult *Graev. l. 7. Προβάλλειν*) παραβάλλειν *marg. A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaque. *Ὅς I. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὡσπερ B. 1. 2. (& 4.) I. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλέον*) Edd. *Luciani. Πλείον* *Homer. l. 6. Δι' ὅλου*) Quaedam *διόλου. l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Οὐκ I. l. 8. Προσκαλουμένοις*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις I. l. 10. Ἄγον*) Sic *Fl. & Hom. Ἀγών* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. Καὶ*) Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χεῖρνα*) χείρνα *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Aberat persona *ΤΥΧ.* & seq. *ΠΑΡ.* in

edd. Adieci ex Iensio. *l. 9.* **Ἀν αὐτίθ'*) Restituit. ex Homer. *Πάντες κ' αὐτίθ'* edd. Luciani. *l. 16.* *Τιθήμεναι*) Recte S. & Hom. *Τιθήμεναι* edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* **Ἀποβὰς*) ὑποβὰς marg. A. 1. *l. 3.* *Καὶ νῦν*) Sic edd. omn. **Ἐρβα* ex Homer. adlevit Gesner. *l. 13.* **Ἀτάλαντον*) ἀτάλαντος ora A. 1 IV. *Pag. 141. l. 3.* **Ἀφείλετο*) Nil mutare edd. addidit Solan. *l. 9.* *Καὶ εὐθ.*) Forſan καὶ εὐθ. coniciebat Guyet. etiam Gesner. *l. 12.* *Οὗτος δὲ*) οὗτός δε emendat Gesn. *Pag. 142. l. 5.* *Καλῶς*) καλῶ S. & B. 4. *l. 9.* **Ῥπασπιστὰς*) Nil mut. edd. *l. 11.* *Χλωροὺς*) χλοροὺς male H. 1. & 2. *Pag. 144. l. 15.* **Ἐκείνω*) Recepi ex I. **Ἐκείνον* cett. ead. *Τοίνυν*) Non adest in Fl. *l. 18. col. 2.* *Αἶξ*) αὔρα V. pro quo αἶξ in impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solanus. Pag. 145. l. 2.* **ὦν*) τί ἂν I. & marg. A. 1. *οἶονται*) οἶονται I. *l. 13.* **Ἄλλος — μανθάνοντας*) Integer hic versus deest in Fl. *l. 15.* **Ὀμοίως*) Et hoc deest in Fl. *l. 16.* **Ἐτι*) εἴ τι I. & marg. A. 1. *Pag. 146. l. 2.* **Ὅτιμισθὺς*) Omisit Fl. *l. 5.* **Ἐξω*) ἐξωθῆ Fl. *l. 14.* *Πάντως*) πᾶσα marg. A. 1 IV. non male. *Pag. 147. l. 13.* *Οὐδέποτε*) οὐδέπω Fl. *Pag. 148. l. 4.* *Δεδιότας*) δεδιό-τες edd. priores male. *l. 14.* **Ἐαυτὸν*) ἑαυτῷ ora A. 1. *l. 16.* *Δὲ ὁ κακὸς*) Non habet haec tria Fl. Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. A. 1. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumitur, credo, ut saepe. *Pag. 149. l. 9.* *Τινι*) τινὶ Fl. cum accent. *Τινι* cett. *Τίνα* I. sola. *l. 10.* *ΤΥΧ.*) Deest hic nomen personae in Fl. *l. 13.* *ΠΑΡ.*) Et hanc perf. omitt. Fl. *Pag. 150. l. 2.* *Φθινήσαντας*) Sic edd. *Φθινύσ.* vult Gesner. *l. 5.* **Ἀπεπτήσας*) Sic edd. quas monitu Wetstenii sequor. **Ἀποπτήσας* evolans dederat Gesner. *l. 8.* *Τοῦ παρασίτου*) τῶν παρασίτων I. & V. 2. *l. 14.* *Γύγου*) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1.* *Φαρμάκῳ*) Antea sic legebatur: *Τοὺς δὲ καταπρησθέντας*) *Φαρμάκῳ, ὥς Σωκράτης.* Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum sunt Scholii, quod tamen non sequebatur. *ibid. l. 19.* *Φθινήσαντας*) *φορηθέντας* ante editum prave; cum V. tamen *φθονήσαντας*, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, *φθινήσαντας* esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* *Τὸ κοσμεῖσθαι*) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4.* *Πάντα*) ταῦτα Fl. *l. 11.* **Ἡ*) Sic recte Fl. P. Ald. Fr. &c. *Ἐι* male I. & V. 2. & marg. A. 1. *Pag. 153. l. 15.* **Ἐθ' ἑλοιο*) Sic edd. omn. praeter I. & V. 2. quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. A. 1 IV. ead. **Ἐσθίσιν*) Anon. Forſ. *σιτεῖν*, adscripsit. *Pag. 154. l. 3.* *Με*) μοι Fl.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet *l.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος *B.* 1. & 2. *l.* 4. ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum *M.* *l.* 7. Καλινδόμενοι) Sic *Fl.* *l.* *Ald.* *Fr.* &c. Κυλινδ. *M.* *l.* 10. Ἐτερον) Sic *M.* *Fl.* *Ald.* *P.* *Fr.* *B.* 1. & 2. *H.* Ἀτερον *l.* *l.* 11. Συννευκότες) Rescripti ex *W.* Συννευ. edd. *l.* 12. Ἦν ἰδού) Sic edd. & *M.* Ἦν ἰδὲ Pell. Nūn Marci. Pag. 156. *l.* 7. Χρίσμα) Ita bene *l.* *Fl.* *P.* &c. Χρήμα *W.* Sed in margine erat χρίσμα. *l.* 12. Πάττουσιν τε) Ex *W.* restituit. Ταράττουσιν τε edd. *l.* 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex *W.* Ἐπαμῶνται *G.* quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι edd. *l.* 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. *A.* *l.* *W.* *I.* At prius *Fl.* *B.* *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *S.* & *M.* Pag. 157. *l.* 3. Ἀποπτύσει) Rescripti ex *W.* Ἀποπτύσει edd. priores. *ead.* Αὐτῷ αὐτοῦ *l.* *l.* 4. Παταχθέντες) παταχθέντες male *M.* *l.* 7. Τούτων) τούτων male *Fl.* *l.* 12. Ἀγαθού) ἀγαθόν *W.* Vulgatum firmat *Fl.* *ead.* Μαρία) μανία cum puncto subscr. *M.* *S.* *Amst.* Ceterae sine eo, male. Pag. 158. *l.* 2. Δόξαντα) Sic edd. & *M.* *l.* 7. Ἐπάγει) Ita *M.* *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *H.* *P.* *Fr.* *S.* Παρέχει *l.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Διεζώσμεθα) παρζώσμεθα *M.* & marg. *A.* *l.* *IV.* cum *Fl.* At prius *l.* *Ald.* *B.* 1. *P.* &c. Pag. 159. *l.* 3. Λυκίου) Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat *M.* & edd. cett. *l.* 7. Γυμνασμάτων) Sic *Fl.* *Ald.* *B.* 1. *Fr.* *H.* *P.* *S.* Γυμνασίων *l.* & *W.* *l.* 10. Πυγμῆς) πυγμῆς male *l.* *l.* 11. Ὑπερβάλλουσθαι) Bene sic edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλουσθαι *l.* sola. Pag. 160. *l.* 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα *W.* *l.* 7. Τούτων) ταῦτα *Fl.* Prius cett. *l.* 8. Πρὸς) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. Pag. 161. *l.* 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητὶ *W.* *l.* 11. Δόξει) Sic *M.* cum *Fl.* *Fr.* &c. Δόξη *l.* *l.* 12. Ὁρᾷ) Sic edd. & *M.* Pag. 162. *l.* 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν *M.* *l.* 4. Πρὸς) ὑπὸ *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 7. Θοιμάτιον) θοιμάτια *M.* & *Fl.* male. Pag. 163. *l.* 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male *M.* *l.* 11. Ἀλεκτον) ἄλεκτον *W.* male. Pag. 164. *l.* 6. Τὰ μετέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & *M.* adscriptit Solan. *l.* 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat *M.* Pag. 165. *l.* 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες *W.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Μνέτω) Sic *W.* & marg. *A.* *l.* *IV.* Μνέτωτε edd. *l.* 6. Οἰκθεῖν) Receiptum ex *M.* & *Fl.* Οἰκισθεῖν edd. cett. *l.* 7. Τότε) ποτὲ *W.* & *Fl.* *l.* 8. Πρὸς) πρὸς *W.* & marg. *A.* 1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett. Pag. 166. *l.* 1. Ξένον)

Sic W. & Fl. Ξένων edd. l. 2. Τινῶν ξυγγραφέα) ξυγγραφέα
 τινὰ M. l. 8. Τί) Sic M. & edd. omn. l. 15. Δέξιμι) Restitu-
 tum ex W. Διεξίειμι edd. priores. Pag. 167. l. 10. Πατρίων)
 παυτοίων L. & marg. A. 1 IV. Pag. 168. l. 4. Καταμάθης) Sic
 W. Καταμάθοις edd. l. 14. Οὕτω) οὕτως Fl. & W. Pag. 169.
 l. 3. Ἐπὶ) Sic recte P. aliaque. Ἐπει male l. Fl. l. 5. Φλογώ-
 δη) φλογώδη W. l. 8. Ὅτι περ) Ἀπὸ τε περ; Pell. Pag. 170.
 l. 1. Αἰὶ ὑπαίθριοι) Artic. abest a l. & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c.
 & M. l. 6. Προσέξει) Edd. Προσέξης W. l. 13. Ὁμολογούσα)
 Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁ-
 μολογήσουσαν. ead. Ὅσα) Recepi ex W. L. & marg. A. 1. Ὁ-
 σῶ edd. priores. l. 14. col. 1. Ἑλλίπης) ἑλλειπῆς legebatur,
 quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti:
 κρίπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. γ. δ. α.
 ε. λ. ead. col. 2. Ἑλλείπει) λέγεται Clericus ediderat, quod
 mutavit Solan. nescio unde. Obsecundavi tamen, quia ne-
 cessarium videbatur. Reitz. l. 18. col. 1. Δυσχερῶς) δυσχερὲς
 edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. Οὐν ἄνωθεν) δ' οὐν ἄνω le-
 ctum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. Προσέξης) προσ-
 έξεις correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post,
 eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indi-
 catum. Sed quia ibi οὐ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod.
 W. προσέξης etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mu-
 tare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enun-
 tiare, dum illa Luciani exponit. Reitz. l. 23. col. 2. Τοῦτο)
 τοῦτον M. Sed eodem versu ἑλλειπὺς iterum editum, quod
 facile in ἑλλιπὺς converti. Reitz. l. 24. col. 1. Ἄν σοι) αὐτοῖ
 edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. Αὐτὴν) αὐτῇ Fl. Sed
 vulgatum firmat M. l. 9. Ἀναγεγράφθω) ἀναγραφέσθω l. &
 V. 2. Item marg. A. 1. at prius cett. & M. l. 12. Αἰσχυνοῖτο)
 αἰσχύνηται W. l. 14. Τμῶν) Bene sic Fl. aliaque. Ἡμῶν
 male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. Ἐωρακὼς) ἑσωρακὼς M. male
 l. 5. Σὲ) Omissum in M. l. 6. Ὡς φασὶν) Haec verba in W.
 post ἐγένετο collocantur. ead. Ἐπίστασθαι) ἐπίστασθε W.
 male. l. 8. Εὐδαιμονήσεις) εὐδαιμονήσει Fl. & W. l. 9. Πει-
 στέον) πιστέον male M. Nihil a vulgato abijt Fl. l. 11. Συνη-
 ρεφεῖ) Recepi ex M. & S. Συνειρεφεῖ enim edd. cett. l. 16.
 Τί) ὅτι Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. Ἐκατέρῳ) ἑκατέρων
 male W. l. 13. Ἀρεωπαγῖται) Ἀρεοπαγῖται W. & sic paulo
 post bis. l. 15. col. 1. Ἀρεῖῳ πάγῳ) Sic scriptum inveni, nec
 Solan. quidquam notarat. Alias Ἀρεῖῳ πάγῳ scribitur, vel
 etiam iunctim. Reitz. Pag. 175. l. 2. Καταρρήτορευόμενος)

καταρτητορεύμενος W. Pag. 176. l. 5. 'Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. 'Αναφύεται) Sic Fl. cum reliquis. 'Αναφύεται W. l. 12. 'Υφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 IV. 'Αφ' edd. cett. l. 13. Γίγνοιντο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. 'Εμαυτῶ) ἐαυτῶ Fl. l. 3. 'Αρεωπαγίτην) 'Αρεοπ. M. Vulgatum tueretur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαῖα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. 'Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in M. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπένδουσιν) σπένδουσιν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. 'Ἄσματα) Edd. sine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνοιντο) γίγνοιτο W. ead. Σκύτη) σκύτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννεύκτες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλαχεῖς) συμπλεκείς W. l. 12. Τοῦτο) τοῦτου M. l. 17. Εὐδὺς πολλῶ) πολλῶ εὐδὺς M. ead. 'Ρέοντα) ῥέοντα V. 2. & marg. A. 1. 'Ρέοντα) I. Vulgatum servat M. Pag. 185. l. 8. 'Εμψυχον) εὐψυχον I. sola. l. 9. 'Απολαύοντες) ἀπολαύοντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλελειμμένον) περιλελειμμένου M. l. 15. Καί) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. 'Επιμύκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μύκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθεν τε W. omisso τά. l. 16. Αὐτὸν) Omittunt Fl. & W. l. 17. 'Ενδιδούν) Sic Fl. Fr. I. H. Ald. B. 1. P. S. 'Ενδιδόν W. Pag. 187. l. 2. 'Αποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 IV. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. I. Ald. H. & c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. 'Ἡμῖν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. 'Αναρρίπτουσιν) Sic edd. 'Αναρρίπτουσιν W. l. 6. 'Υπερβάλοιτο) ὑπερβάλοιτο M. l. 9. 'Υποβέβληται) ὑποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. 'Εγχεύουσιν) ἐγχεύουσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. l. 9. Τούναντιον) ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείφ) Fl. & M. quoque λυκείφ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. 'Αποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρέειν) διαιρῇν male M.

Pag. 191. *l.* 5. Λέγειν) Non habent λέγειν *Fl.* & *W.* Habent cett. *l.* 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex *Fl.* *Fr.* *S.* *M.* Ἡμῖν *l.* *P.* *H.* *Ald.* *B.* 1. male. *l.* 11. Ὑμᾶς) Recte *Fl.* *Fr.* *Ald.* *H.* *P.* *B.* 1. *S.* & *M.* Ἡμᾶς *l.* *Pag.* 192. *l.* 4. Βαθέσι) ἂν βαθείσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. *l.* 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus ex *W.* Ὑποδείχτε edd. priores. *l.* 9. Μορμολυττόμενοι) μορμολυττούμενοι *W.* *Pag.* 193. *l.* 4. Ἀφέντας) Et sic *Fl.* cum cett. & *M.* Posset & ἀφέντες coniici. *l.* 5. Διδάσκειτε) διδάσκει *M.* Διδάσκειτε accentu in prima collocato *Fl.* *l.* 6. Διδόντες) διδούς *M.* Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 12. Ξιφίδιον) ξιφείδιον *W.* *l.* 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. *Fl.* *l.* 14. col. 2. Σκηνών) *C.* Abb. σκηνωμάτων, & *M.* in fine Scholii. [Tu item lege Suidam.] *ibid.* *l.* 15. Οἶον) Non aderat in edd. Inseruit Solan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *Reitz.* *ibid.* *l.* 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ edita. Mutavit Solan. *l.* 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπασμένοι. *V.* Σκεπασμένοι *M.* *l.* 18. col. 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ *V.* *l.* 20. col. 1. Μὲν γὰρ γερραῖναξία) In editis erat μὲν γερρῶ ξία γὰρ εἴρηται. *Cod.* Abb. vero γερραῖναξία, καὶ εἴρηται. In *V.* γερ— γὰρ εἴρηται. In *M.* γὰρ γερραῖναξία. *ibid.* *l.* 21. Αἰδοίων) In *V.* —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit. *Pag.* 194. *l.* 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ— habet *Fl.* & spatium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. *l.* 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε *Fl.* quod & adscriptum orae *A. 1 IV.* Vulgatum est in *M.* *l.* 15. Ἐπειδήπερ) ἐπείπερ *Fl.* & *W.* *Pag.* 195. *l.* 2. Πολύ) πολλοὶ male *Fl.* & marg. *A. 1 IV.* *l.* 10. Παρεζῶσθαι) Receptum ex *Fl.* & *W.* Περιεζῶσθαι edd. hac priores. *l.* 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκη minus bene *M.* *l.* 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 1. Αὐθαιρέτως) Rectius abest in *W.* & *Fl.* *l.* 2. Ξυμπολιτεύσθαι) ξυμπολιτευμένων *W.* & marg. *A. 1.* *l.* 6. Φείδεσθε) Sic emendat Solan. & Gelin. Φείδεσθαι edd. & *M.* *Pag.* 197. *l.* 3. Τῆς Ὑδρας) περὶ τῆς Ὑδρας *W.* *l.* 4. Δύ) Nil mut. *Fl.* nec *M.* *l.* 8. Γίνεται) γίγνεται *M.* *l.* 9. Ποίησεις ἐν βραχεῖ) ἐν βραχεῖ ποιήσεις *M.* *Pag.* 198. *l.* 1. Τοῖς Ὀλ.) τῷ Ὀλ. *M.* *l.* 4. Ποιεῖσθε) ποιεῖσθαι *W.* male. *l.* 8. Τοῦτο) οὕτω *M.* *l.* 10. Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat *M.* *l.* 12. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο *l.* *l.* 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex *Fl.* & *W.* Τοῦτους edd. vulgo. *l.* 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & *M.* *Pag.* 199. *l.* 1. Ἐαυτὲν) αὐτὸν *W.* *l.* 2. Ἡ) Abest ab *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Μηδὲ) μὴ δὲ *l.* *Ald.* fere perpetuo. Ση post δὲ inferit marg. *A. 1.* Sed dubie anne voluerit δὴ. *ead.* Προπα-

γορεύειν) Sic M. edd. excepta Fl. quae προαγορεύειν. Απαγορεύειν Mf. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτου M. l. 4. Αύτων) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4. Παρεστάσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἡ) εἰ M. l. 9. Σώμασιν) σώμασιν male l. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2. Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit Fl. & M. l. 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ας δ—ες Pell. Pag. 202. l. 1. Αὐτὸ) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. l. 2. Γὰρ ταῦτα) γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14. Ἐλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. 1. & 2. P. S. Ἐλεβόρου l. V. 2. Ald. Fl. H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W. Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & Fl. αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκομένος ἐν τοῖς edd. cett.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 4. Αὐθις) αὐ Fl. l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις Fl. Pag. 207. l. 10. Αὐτῶ) Sic Fl. P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν l. & marg. A. l. W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. Fl. Qui adest in cett. l. 14. Τῆς ἀνδρὸς ὑφεμένος) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. P. H. Τῆς αἰῶν ὁδοῦ ὑφεμένος l. & marg. A. l. W. Pag. 208. l. 3. Προῦκειται) πρόκειται l. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16. Ὠνόμασται) ὠνόμασται vult Solan. ex Fl. Vid. nott. Pag. 209. l. 9. Αἰεῖ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς τὸ χωρίον Fl. sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι l. sola. Pag. 210. l. 2. Καίμενοι) Sic Fl. B. 1. P. &c. recte. Καίμενοι l. l. 5. Αἶος) Receptum ex G. L. & marg. A. l. Αὐτὸς edd. omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic Fl. l. Fr. P. &c. l. 17. Καλινδούνται) Sic Fl. l. Ald. S. Κυλινδούνται B. 1. P. Fr. H. Pag. 212. l. 9. Φῆσι) φησὶ Fl. l. 12. Ἐτι) Nihil variat Fl. Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκαταύρξαν male inserit Fl. l. 7. Οὐτώσι) Et sic Fl. l. 8. Εἵνεκα) Scripsi ex Fl. Ald. l. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 21. Γινώσκειν) Ita Fl. B. 1. Fr. Ald. V. 2. P. H. Γινώσκεις S. A. Γινώσκειν l. l. 15. Αὐτοῦ) αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet Fl. Pag. 214. l. 3. Ματαιάζοντα) Consentiant Fl. l. Fr. P. &c. Ματαιίζοντα Suid. l. 8. Ἡ) l. & V. 2. Ἡ. Ceterae Ἡ. l. 9. Ἡ διότι) ἢ διότι Fl. Fr. P. H. &c. Νὺ δ' ἔτι l. ἢ διότι V. 2. Ἡ τί σοι marg. A. l. l. 15. Παρὰ) Recepti ex Fl. nam περὶ edd. cett. ead. Ἡ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἡ. *Pag. 215. l. 3.* Διδάξομαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξομαι sit in *A. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Παρατρέψαι) Sic edd. Διαστρέψαι *G. Διατρέψαι L.* Utrumque tam διατρέψ. quam διαστρ. adscriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονήσῃ) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2.* Καταφρονήσῃ *I. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell. non vero satis distinde. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυνσόμεθα) Restitui ex *L. Δεσόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἐστεφανωμένοις) Sic *Fl. H. P. B. 1. Στεφανωμένοις I. l. 13.* Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. & c.* Ἡμῶν *I. l. 18. col. 2.* Ὡς δὴ λον) Posteriora haec verba desunt in *C.* *Pag. 217. l. 2.* Δέ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχέτα) Nihil variant edd. *l. 11.* Ὑάλλω) ὕαλλω *Fl. Σιάλλω* edd. *Cogn.* In ὕαλλω consentiunt nostri *Codd. & edd. ead. Περιχρίσει* Emenda περιχρίσει, vel περιχρίει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χώματα) χρώματα *Fl. male. l. 2.* Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl. male. l. 13.* Κλάσειν) κλάσειν *Fl. sine puncto subscripto.*

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. & c.* Πάντιμον *I. V. 2. Mf. Graev. & L. ead. Σοφιστής)* ὁ σοφιστής *I. sola. l. 14. col. 1.* Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἡ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) συνιστάντα, corradentem, pro ὑφιστάντα corrigi iubet Hemst. *l. d.* & pro ἀδιάκριτον ἡδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admississem correctionem, si ex *Cod. firmaretur. Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοῖν) αἰτοῖς *Fl. sine commate post σύ. l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τῶχιστα etiam marg. *A. 1. ead.* Ἀνὴς) Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούσῃ *Fl. l. 16. Γς)* Abest a *Fl. Pag. 222. l. 3.* Τὸ πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. & c.* Ἐπιτοπολὺ *I. l. 9.* Ἀγρεύσεις) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 W. l. 10.* Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl. & S.* Ἐκπνους cett. male. Ἐκπνος *Marcil. frustra.* Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner. vulgatum tueri conatur. Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) οὐ δὲ *L. & marg. A. 1. ead. Δίδς)* Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιστήσης) ἀποστήσης marg. *A. 1 W. Pag. 224. l. 4.* Δια

γύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. *Διανύσαντα* enim cetti
l. 7. *Δὴ*) δὲ *Fl.* *l.* 15. *Καλύσει*) Sic *Fl.* *Ald.* *H. P.* &c. *Καλύσει*
I. & marg. *A. 1 W.* *Pag.* 225. *l.* 5. *Καρπῶς*) Omisit *Fl.* *l.* 10.
Ἐἵπου) Recte *Fl.* *Fr. B. H. S.* &c. *Ἐπου* male *I.* cum *V.* 2.
l. 13. *Αὐτὸν*) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. *Ἀπόξυρον*) ἀπόξυρον
Fl. male. *l.* 13. *Οὐδὲν ἐμοῦ δέησι*) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δέησι *I.* &
L. *Quod* edidimus, est in reliquis. *l.* 14. *Καὶ ἀνθρᾶ*) καὶ abest
a Fl. *l.* 15. *Καὶ τὰ*) *Pro* καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
πολλάκις omittens. *l.* 16. *Τοσούτο*) Ita *Fl.* *l.* *B. S.* *Τοσούτου*
P. etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. *Ἐπεὶ*) Melius ita *Fl.* *l.* *V.* 2.
P. S. *Ἐπὶ* male *L. H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
marg. *Ἐπεὶ δ' ἔση* Pell. *l.* 11. *Ὡς οὖν*) ὥς ἂν *I.* sola. *Ὁ ἂν* *L.*
l. 14. *Ἐαυτὸν*) αὐτὸν marg. *A. 1.* *Pag.* 228. *l.* 8. *Φήσει*) Recepi
ex *I.* *Φῆσιν* cett. *l.* 9. *Τούτων*) τούτων *Fl.* male. *l.* 12. *Βάσει*)
ῥοπῇ marg. *A. 1 W.* *l.* 16. *Κράτῃτα*) Sic edd. omnes. *Κρίτῃτα*
L. *Κρίτῃτα* in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. *Λιπαρές*) Ex *M.*
Graev. & marg. *A. 1 W.* *Ἀλιπαρές* edd. priores. *l.* 7. *Ὀλας*)
Desideratur in *Fl.* *l.* 10. *Ἀπαιτεῖ*) Ex marg. *A. 1.* recepi pro
vulgato *ἀπαιτεῖν*. *l.* 14. *Προτιθεῖς*) *προτιθεσθαι* *Fl.* *l.* 16.
Ἀτρομήτου) *ατρομήτου* *S.* vertens in *inreptidi*. *Pag.* 230. *l.* 2. *Ἐ-*
πιτάττοντες) Nihil variant edd. nec *O.* *l.* 4. *Ταχῆια καὶ*
ἀπρ.) *βραχῆια καὶ ἀπραγμοῖα* *O.* *l.* 5. *Ὅδδς*) ἡ ὁδδς *O.* *l.* 6.
Μή σε) καὶ σε *O.* *l.* 9. *Ὡς*) Non habet *O.* *ead.* *ἴθι*) Recepi ex
O. *l.* 10. *Ἐδδς* edd. *Δαδς*) *λαδς* male *O.* *l.* 10. *Πέραν*) Et sic
Fl. *l.* 12. *Ἀσθμαίνοντα*) *ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ. π. συνόντα* *O.*
& *Fl.* *l.* 13. *Πρὸς δὲ*) σὺ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A. 1.* *l.* 14. *Πολ-*
λοὺς μὲν καὶ) Sic *O.* *M.* in edd. aberat. *l.* 18. *cql.* 1. *καὶ*) Non
aderat in edins. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. *Τίς*) Abest ab
O. *l.* 15. *Σεαυτὸν*) *ἑαυτὸν* *Fl.* *ead.* *Ἐση*) Non adeft in *O.*
Pag. 232. *l.* 6. *Ἄν*) *Desideratur* haec particula in *O.* *l.* 7. *Ἐ-*
πισπασάμενος) *Restitutum* ex *L. G. O.* & marg. *A. 1.* *Ἄσπα-*
σάμενος edd. *Ἐσπασάμενος* *Fl.* etiam recte. *l.* 9. *Αὐτοθαΐδα*)
αὐτὸς *Θαΐδα* *G. O.* *l.* 12. *Ἄβρου*) τοῦ ἄβρου *O.* *ead.* *Δ' οὖν*)
Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H. P. S.* *Δ' οὖ* male *I.* *Τοῖνυν* *O.* *l.* 13. *Ἡ*
ἀγαθὴ) ὡ *᾿γαθὴ* magis Attice *O.* *ead.* *Ἐπεμψε* πρὸς μὲ) *ἔπεμ-*
ψεν ἐπ' ἐμὲ *O.* *l.* 14. *Ὅτε*) δ *O.* *l.* 15. *Αὐτῷ*) Abest ab *O.*
Pag. 233. *l.* 1. *Ἵποπεπτηγῶτων*) *ὑπεπτ.* *O.* *l.* 4. *Παραβα-*
λεῖν) *Adscivi* ex *I. Fl. S.* *Παραλαβεῖν* *L. Ald.* cett. male. *l.* 8.
Χοροὶ) *χοροκαὶ* *I.* *Vulgato* assentitur *O.* *l.* 9. *Ἐβέλεις*) *ἀβέλεις*
O. *l.* 10. *Κλητίου*) *Κλυτίου* Pell. quod probō. In *O.* plane de-
est. *l.* 12. *Παραφύλαττε*) *φύλαττε* *O.* *l.* 13. *Μηδὲ πτοηθεῖς*)
μὴ δὲ πτοηθεῖς *O.* *Μὴ δὲ* discretim etiam *I.* aliaque quaedam

hic & fere ubique. *l.* 17. Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου. *Pag.* 234. *l.* 1. Δείξῃ) Δείξει O. *ead.* τοῖς) Omittit O. *l.* 3. Παρὰ) Restitut. ex *Fl.* & O. Nam περί edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l.* 7. Ἐπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l.* 11. Ἐχων. κρύπτει) Deest ἔχων in O. & pro κρύπτει, legit νόμιζει. *l.* 12. Τούτοις καὶ ἄλλ. δὲ) Pro his τούτων καὶ tantum O. *l.* 15. Μὴν) Omittit O. *Pag.* 235. *l.* 2. Μόνα) Et hoc deest in O. *l.* 3. Ἡ ἐσθῆς) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l.* 5. Καὶ) Non habet O. *l.* 9. Δὴ σοὶ σοὶ δὲ *Fl.* *l.* 10. Οὐδὲ) Quaedam οὐ δὲ, ut solent. *l.* 11. Ἀτέλεστον) ἀταλέστατον O. *l.* 12. Ἀλλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 14. Ἐπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἡ οὐ) Omisit *Fl.* *l.* 15. Ἀττικὰ ὀνόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l.* 17. *col.* 2. Ἐπιτρέπειν) In impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιτρέπουσα, unde legendum & hic ἐπιτρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solanus.* *ibid.* *l.* 18. Ὅ γ') ἡ edita. Correxerit *Solan.* *Pag.* 236. *l.* 1. Καὶ κατὰ &c.) καὶ τὸ κατὰ, καὶ τὸ μὲν O. *l.* 4. Ἐάν) εἰ O. & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte sic *P. S. l.* Ἀσύμφυλα male *Fl. Ald. B. 1. H. Fr.* *l.* 7. Πάσαι) Et sic habere *Fl.* cum *l. Fr. & Ox.* notar *Solan.* *l.* 9. Ἐς) πρὸς O. *l.* 11. Μὲν) Omittit O. *l.* 13. Ἀραβῶνα) Recte sic *Fl.* Ἀραβῶνα male *l. Ald. B. 1. H. P. S. ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. *A.* 1. In vulgato conspirant edd. *l.* 15. Ὀνομαζομένη) νομιζομένη O. *l.* 16. Καλῶν) καλεῖν O. *Pag.* 237. *l.* 2. Ἡ ποιητοῦ) ἡ abest ab O. *l.* 4. Ἀπκριβωμένος) ἡκριβωμένος O. & *Fl.* *ead.* Ἀναγίνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l.* 5. Μηδὲ εἰ) μὴδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ *l.* & aliae quaedam. *l.* 9. Καταχρησθαι) καὶ χρῆσασθαι marg. *A.* 1. *l.* 10. Καὶ δὲν) καὶ deest in O. *l.* 11. Ὑποβάλλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead.* Τῶν) Sine articulo *Fl.* *l.* 12. Λεγέσθω) Ἀν ἐκλεγέσθω; *Pell.* *l.* 14. Μὴ μελήσας) μηδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. *A.* 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπὶ κε) Sine κε *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 1. Προσῆκοντι) τῷ προσήκοντι O. *l.* 10. Περισκῶν) Μηδικῶν O. *l.* 11. Ὁ Λεωνίδας) Sine artic. *Fl.* Λεωνίδης marg. *A.* 1. *l.* 14. Πλαταιαὶ) Restitutum ex O. Πλατεαὶ edd. male. *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Τὴ ὀλίγα) Articulum habent *l. Fl. V. 2.* Omittunt certt. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l.* 20. *col.* 2. Ἀπεργάσαιτο) In edisii ἀπεργασαί. Mutavit *Solanus.* *Pag.* 239. *l.* 1. Μηδαμοῦ) Sic edd. omn. Μηδὲν O. *l.* 3. Πάντα φέσθω) πάντα σοὶ φθ. O. *l.* 10. Ἐστήκωσιν) ἐστήκασιν male *Fl.* *Pag.* 240.

l. 1. Of) καὶ *O. l. 2. Καὶ* Hic vero abest καὶ ab *O. l. 4. καὶ σχῆμα*) τὸ σχῆμα sine καὶ *O. ead. καὶ βάδισμα*) Utrumque omisit *Fl. l. 5. Θυμάσσονται*) τεθίπασσι *O. l. 6. Οὐχ ἔχουσιν*) οὐκ ἔχουσιν *O. Vulgarum tuetur Fl. l. &c. l. 9. Σμικρὰν*) μικρὰν *O. l. 12. Τῶν δειπνῶν*) τὸν δειπνῶν male *O. l. 16. Οικεῖον*) Omisit *O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα*) προσιόντα male *Fl. l. 3. Διαλυμβάνοντα*) Nihil mut. edd. nec *O. l. 4. Ὑπερ*) Sic *Fl. Ald. H. B. 1. P. &c. Περὶ l. l. 10. Δοκεῖται*) δοκεῖ τῶν *O. ead. Ἐνεχθῆ*) ἐνεχθέντων *O. l. 13. Ἐπειπεῖν*) εἰπεῖν *O. l. 14. Ἐροχλησόντα*) ἐροχλήσαντα *Fl. male. l. 16. Ἐπισείσης*) καὶ ἐπισ. *O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου*) γίνου *O. l. 2. Τῶν μέμψων*) τῆς μέμψεως *O. l. 3. Τὰ ὅτα*) Defunt in *Fl. l. 4. Τὸ ψεύσμα*) ψευδες, & sine artic. *O. l. 7. καὶ περιβλεπτον*) Omiserat *O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδῆ*) Bene sic *Ald. H. P. &c. Male sine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχέιν*) ἢ αὐχεῖν *O. ead. Γε*) Hoc reposuit Solan. ex *O. pro τε, quod edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύται*) ἐπιδεικνύειν *O. l. 15. Σου — εὐδοκιμοῦντος*) σοι — εὐδοκιμοῦντι male *Fl. l. 16. Τὸ*) τὸν *Fl. ead. Αἰδεσθῆς*) Sic dedi ex *l. V. 2. O. L. Αἰδεσθεῖς* edd. cett. *l. 17. Κἄν*) εἰ καὶ *O. Pag. 243. l. 2. Οἱ οἰκέται*) Caret artic. *O. l. 7. Πάσχοις*) Ex *O. sic dedi, cum πάσχοις* edd. *ead. Διοίσεις*) καὶ καταπύγη διοίσεις male *Fl. l. 9. Ἠδώς*) ἡμοῖος *O. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.*) καὶ βαρβ. *O. l. 15. Διαρκέης*) διαρκέσι *O. & marg. A. 1. l. 16. Γε*) τε *Fl. l. 17. Ἦν*) ἐν male *O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ*) Omisit *O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου*) Sic edd. omnes. Ἐπαμφοδίτου *G. Ἀμφοδίου* *O. Ἐπ' ἀμφοδίτου* marg. *A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος*) Recepi ex *Fl. cum ἀδόκιμον* esse in cett. *l. 12. Διεκπαράσας*) διεκπαίσας *O. l. 15. Ποθεινός*) Bene *l. H. P. S. &c. Ποτεινός* male *B. 1. & 2. l. 21. col. 1. Ἀνευφήμισε*) Ita pro vulgato ἀνεφήμισε dedit Solan. *Pag. 245. l. 2. Συνοικήσας*) συνοικήσας male *O. l. 3. Ἐβδομηκοντ.)* ἑβδομηκοντίδος *Th. Mag. V. τριακοντούτης*. Vulgatum tuetur *Fl. &c. ead. Τέτταρας*) τέσσαρας *O. l. 4. Λοιπούς*) λοιπὸν *O. l. 9. Αὐτὴν*) αὐτῇ *O. Sed vulgatum praeferat. l. 11. Κάν*) Reede *l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κὰν* male *Fl. P. B. 1. l. 14. Ἐστεφανωμένοι*) καὶ ἑστεφ. *O. l. 16. Πρὸς*) πρὸ male *O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γε*) μοι tantum *O. ead. Νη)μά* *O. l. 5. Γεννάδας*) γεννάσδας male *O. l. 6. Πεκύνσεται*) πέπυσσαι male *O. l. 8. Τῶ νόμῳ*) τοῖς νόμοις *O. l. 9. Κρατεῖν*) κρετεῖν male *O. l. 13. Ἐκείνο*) Omisum in *O. l. 14. Ἠρέπειν*) Et hoc neglexit *O. l. 18. col. 1. Προηγησάμεν*) Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγεῖν

ἔμεινεν, quod nihili erat. *Reitz.* *Pag.* 247. *l.* 1. Ἀσύμβολος) Restitui ex *V.* 2. Ἀσύμβουλος cett. & *O.* *l.* 2. Πέπαυμα) πε-
παύσομαι *O.* minus recte.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. *l.* 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρήμην.
Pag. 249. *l.* 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd.
neque Coll. *l.* 10. Εἰσιν) Abest a *Fl.* *l.* 18. col. 2. Κόνιν) Aut
corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.*
Pag. 251. *l.* 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς *G.* Γῆς etiam ad-
ditum in marg. *A.* 1. *l.* 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως *Fl.* *l.* 18.
col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex *Exc.* & *C.* ac *G.* pro vul-
gato ἀγαγών. *Reitz.* *ibid.* *l.* 22. Σκηψαμένης) Apud Grae-
vium ηψ— vid. not. *Solan.* *Pag.* 253. *l.* 5. Διεξιόντος) Sic
edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult *Sol-*
lanus: & sic textui *Ald.* superscriptum est. *Pag.* 255. *l.* 14.
Πεφυλαγμένος) πεφυλαγμένος *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἐλθοιμι)
ἔξελθοιμι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 256. *l.* 1. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* sola.
l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. *A.* 1. *l.* 17. Τὸ δέρμα)
διὰ τὸ δέρμα *I.* sola frustra, cum marg. *A.* 1. *Pag.* 258. *l.* 5.
Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male *I.* οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. *A.* 1.
l. 6. Ἐνδήση) ἐνδύση *I.* sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδήσης
peius marg. *A.* 1. *l.* 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
Ὀλίγῳ male *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 10. Ὡφελεῖ) ὀμιλεῖ *Fl.* *l.* 15.
τί) ὅτι marg. *A.* 1. & *Fl.* male. *Pag.* 259. *l.* 3. Τὸν λόγον) τῷ
λόγῳ *Fl.* ead. τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ *I.* cum *V.* 2. & marg. *A.* 1.
Pag. 260. *l.* 8. Τὸν φωνὸν) Recte sic *Fl.* *Fr.* *P.* & c. τὴν *I.* &
V. 2. *l.* 13. Παρὼν) παρελθὼν *Fl.* *l.* 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο *Fl.*
ἰάσετο marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 261. *l.* 6. Ἱερατικὰ) ἱερὰ *Ven.* &
marg. *A.* 1. *l.* 9. Τὼν) Omittit artic. *Fl.* *l.* 17. Συνηλίσθησαν)
Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
variet. ex Codd. notatum invenio. ead. αὐτὰ) αὐτοῖς *Fl.* &
marg. *A.* 1. *Pag.* 262. *l.* 7. Ἄν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιγν. πιστ.
erat. In margine *A.* *W.* duo haec adscripta, δυνατῶ πιστεῦ-
σαι αὐτά· additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν
αὐτά. *Pag.* 263. *l.* 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo
post Ἀναξ— habent. *l.* 7. Δημαινέτου) Sic *Fl.* *I.* *Fr.* & c. Δη-
μέου Schol. *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic *I.* *P.* *H.* *S.* & c.
Ἐπιτολὺ *Fl.* *l.* 3. Ἀναξικλέα) Sic iam *I.* *Fl.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* & c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὐ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A.* 1. *W.* *l.* 6. Ἐραστήν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A.* 1. *l.* 5. Πάντες) Abest a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτω *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* sine μὴ. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A.* 1. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A.* 1. Vulgarum tenet *Fl.* *Fr.* *P.* & c. *l.* 2. Μόνος) Hic rursus aliam personam. inferit marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐπφδὴν) ἐπασιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl.* *ead.* Οἱ λέγοντι οἶκοι παρ' αὐτῶμ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἔξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινόμενου corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amsl.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. Συναναστησομένῳ) συναντησομένῳ *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχυρωμένον) Sic *P.* *H.* *B.* 1. *S.* Κεχρησσω. male *l.* *Fl.* *Ald.* *l.* 4. Μ' ἴασατο) Nihil mutant *Fl.* *l.* *Fr.* *P.* & c. *l.* 12. Ποιοῦντα) Bene *Fl.* *H.* *P.* *S.* & c. Ποιοῦντα male *l.* *Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν Exc. Τοῦ *Fl.* *l.* & c. & *L.* *l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρᾷ) Omittit *Fl.* *l.* 17. col. 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead.* col. 2. Συμβεβληκῶτα) συμβεβηκῶτα Kusterus legi iubet. *Solan.* *l.* 19. col. 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsitan Πλῆθος voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus.* *ead.* col. 2. Τὰ) Non aderat in editis. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἀθλῖος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Της) Abest a *Fl.* *l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A.* 1. Forsan τῶν voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκὴν δὲν) Ἀλωπεκίθην edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγωνος male *Fl.* *l.* 6. Θρυαλλῖς) Bene *Fr.* *S.* *Amsl.* Θριαλλῖς male cett. *l.* 11. Ὁ ἰατρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & *G.* Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὃ male *Fl.* *Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl.* *l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο βοστρυχνῶν εἰς — *Fl.* *Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας *Solan.* Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοῖς) Sine καὶ *Fl.* *l.* 13. Πιναρᾷ) Bene *V.* 2. Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl.* *B.* 1. *Ald.* *H.* *P.* *S.* Δακτυλίου *l.* *Pag.* 275. *l.* 1. Τὸ) Deest in *Fl.* *l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 3. Οὕτω) Recte sic *Fl.* *Fr.* *P.* & c. Οὕτω *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgarum tenent *Fl.* *l.* & c. *l.* 12. Καῦσωνος σφῶδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφῶδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλείσάμενοι) ἐγκλείσ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγορότι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐωράκει) Sic
etiam Exc. G. Lege ἑωράκειν, vel ἑώρακα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἥδη) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγειλον) ἀπήγειλον Fl. l. 17. Αὐτῶ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἡ) ἥς Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεράπευες) ἐθε-
ράπευσας marg. A. 1. l. 11. Τίσων) Nihil mut. l. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζεται) καθίσει
marg. A. 1. IV. Ἀν καθίζει; adscriptit I. I. Weist. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Θεὸν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. *ibid.* l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. *ibid.*
l. 17. Ἐχειν πίστειως) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: *Eadem* in Exc. G.
quae in V. reperitur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplēvimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Weist. Reitz. l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admissi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπίκουσα) Sic edd. Ὑπικ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγησθε) ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρου, accentu mutato,
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. l. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀνορύξας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. l. H. P. & c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρίσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῶ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς γε) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. sola.
ead. Ἀνέβλεψε) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ l. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita l. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἱερῶν
γραμμάτων G. Ἱερῶν γραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίων) Nihil
mutare Fl. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν ἐκυτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inseruit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ὁδοῖσι) αἰεὶ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρημένον αἰεὶ νοημένα. οὐ

καβαρῶς ἔλλ. &c. *ead.* Καβαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* l. 5. Πρόχει-
 λον) προχειλῇ *Fl.* *Pag.* 288. l. 5. Ὑπηρετεί) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. l. 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* l. 11. Τῆς ἐπιδῆς) τὴν
 ἐπιδὴν *Fl.* l. 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl. I. Ald. H. &c.* Lege
 igitur δέοι. l. 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl. Ald. P. S.* aliaque. Ἐέ-
 λευσα *I.* *Pag.* 289. l. 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* l. 7.
 Ἐκάτερον) ἐκάτερα marg. *A.* 1. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
 l. 10. Ἐπιδῆς) ἐπαοιδῆς marg. *A.* 1. l. 16. Ἐπικλυσθῆναι)
 ἐπικλυσθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. l. 15. Ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* l. 16. Ἀπιστα)
 ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. *Pag.* 291. l. 11. Οἱ) οἱ
I. male. l. 13. Δοκεῖν οἰθεῖς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
 tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* 1. sine
 dubio ex *Fl.* l. 15. Συνίην) Sic & *Fl.* cum cert. Anne συνίεν;
 l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. *Pag.* 292. l. 3. Ἠγεῖσθε) ἡγεῖσθαι *Fl.* male. l. 14.
 ΦΙΛ.) Persona haec omissa erat in edd. At in *Fl.* designabatur
 lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλευσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. I W. etiam adscivit. Ἀπήλευσα cert. male. *Pag.* 293. l. 6.
 ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cert. quam *Fl.* l. 8.
 Οὐδὲν οὐ) μηδὲν sine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. l. 1. Τῶν) Omisit *Fl.* l. 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* l. 12. Πτο-
 λημαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. l. 14.
 Καταφλέξαντα) Nihil abit *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
 aliquot Dialogorum. l. 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
 Mutavit Solan. *Pag.* 296. l. 13. Ἠτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
 l. 15. Συνισταμένου) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
 l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* 1. l. 15. Βαλ-
 λόμενος) βαλλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. l. 1. Ὑψοι) ὕψοι Pell.
 l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. l. 1. Φωτὶ) Bene *H. P. S.* ma-
 le φωτὶ *Fl. Fr. I. W.* l. 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl. I.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομημένος *H.* 1. & 2.
 Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300. l. 8. Ἀρ-
 χομένους) ἀρχομένου marg. *A. I W.* Ἀρχομένου voluit. l. 9.
 Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cert. l. 10. Φωταγω-
 γῶν) φωταγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P. &c.* l. 12. Βορ-
 ρᾶν) βορὰν edd. priores male. l. 15. Τδ) Omittit *Fl.* & merito.
Pag. 301. l. 6. Πάσας) πᾶσας male *I.* l. 9. Ἀφώδων) Sic dedi
 ex *Fl.* & Schol. Ἀμφώδων edd. cert. l. 10. Δυσίη) Sic recte *L.*

B. γ. P. Δυσσιν Fl. I. V. 2. H. Fr. S. l. 11. 'Ορῶν) Bene *IV. P. 'Ορῶν* male cett. *l. 14. 'Αλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.)* ἀλλὰ καὶ βασκά-
νου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. *A. 1. l. 15. Μοι*) μὴ ma-
le *I. Pag. 302. l. 2. Καὶ ἄλλους*) Omisit *Fl*

I N B A C C H U M.

Pag. 303. l. 1. ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιά Schol. In-
dex *H. & Wech. ead. 'H*) Sic *Fl. &c. 'O* Schol. *l. 6. 'Ως*) Ab-
est a *Fl. ead. Συμπατηνησομένου*) Sic recte *Fl. Fr. B. 2. P. S.*
Συμπατηνησομένου I. l. 8. 'Υπέρ) Hoc dedi ex *I. & L. 'Υπὸ Fl.*
Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. l. 15. Σκοπῶν) Ti-
tulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιά ὁ Διόνυσος. In
C. vero Προσκαλιά ἢ Διόνυσος. Reitz. Pag. 304. l. 2. Κερά-
στας) καὶ κέρατα Marcil. & *L. In vulgato conspirant edd.*
l. 8. Βραχύν) Sic *Fl. Ald. V. 2. Fr. H. B. 1. P. S. Τραχύν I. &*
marg. A. 1. l. 11. Κροκωτῶ) Recte *S. sola. Κροκοτῶ media*
correpta cett. omnes male. l. 12. Πιθανόν) Constans lectio.
'Απιθανόν vult Solanus. l. 17. col. 1. Κόρδακα) κόρδακος edita
male, quod ad Lucianum accommodavi. *Reitz. ead. col. 2.*
Εἶδος 'Ικαρίου) Sic *V. prave. Quem enim Icarium somniavit,*
is Silenus est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam
scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit.
Solan. l. 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex *C. correctum, cum in*
editis esset πυρρίχης, & fine articulo. In eodem *C. autem ad-*
ditur: ὅν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδα. *Reitz. Pag. 305. l. 5. Εὐ*
οί) Sic *I. Ald. S. B. 1. Εὐοί Wech. Εὐοί Fl. Εὐοί P. H. ead. Τοῦ-*
το) τοῦτον Pell. *l. 13. Θηλύμειριν*) Nil mut. edd. *l. 15. 'Ηγ-*
γέλλετο) ἤγγελο *Fl. & marg. A. 1 IV. Pag. 306. l. 2. Πυρὸς*)
Sic *Fl. W. P. &c. Φλογὸς I. & L. l. 10. Προτάξαντες*) Ita de-
di ex *I. H. Ald. B. 1. & S. Προστάξαντες Fl. P. quod & ad-*
script. marg. *A. 1. l. 12. Αὐτῶ*) αὐτῶν *Fl. & marg. A. 1. sine*
dubio ex eadem. *l. 15. col. 1. Στρώσαντες*) τρώσαντες ed. Cler.
Mutavit Solanus. *ibid. l. 18. Σειληνός*) Ad alia verba relatum
hoc Scholion huc recte retraxit Solan. *ibid. l. 19. Εἰκάσαι*) εἰ-
κάσθαι legebatur, quod correxit Solan. *Pag. 307. l. 1. Εὐοί*)
Sic iam & *P. quae ante εὐοί habebat. Εὐοί I. etiam & IV.*
aliaeque. *Εὐοί Fl. l. 2. 'Εσήμαινε*) Ita *Fl. Fr. I. Wech. P. &c.*
'Εσήμηνε vult Solan. l. 13. Διόνυσον) λόγον *Fl. Sed ex glossa*
natum. Pag. 308. l. 2. 'Ακούεσθαι) ἀκούσεσθαι *Fl. quod So-*
lan. recipi voluit. l. 10. Τελετήν) Bene *Fl. Fr. Wech. P. &c.*

Τελυτήν male *I. l. 11.* Κόμων) κόμων male *I. sola. l. 13.* Ἐκβαλχεύσειν) ἐμβαλχεύσειν male *Fl. l. 15.* Εὐ οἱ) εὐοὶ rursus *Fl. Εὐ οἱ P. Pag. 309. l. 2.* Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L. & B.* Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *L. 9.* Διειδεστάτου) διειδεστάτου male *B. 2.* Recte cett. *l. 10.* Οἱ) Male abest ab *I. Pag. 310. l. 3.* Καρηβαρῶντι) καρηβαρῶντι *Fl. l. 16.* Τον) Deest in *Fl. Pag. 311. l. 1.* Δύντος) Recte *Fl. I. IV. P.* Δύναντος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελεθεῖν) ἐξελεθεῖν *Fl. sola. l. 9.* Δύντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. Reitz.

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. ead. Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl. I. IV. P. &c. l. 11.* Ἐνῆπται) ἐννεῖται *G. Vulgatam tenaciter servant edd. l. 14.* Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I. I. Werstenius. ead. Ἑλληνίων)* Sic & *Fl. cum I. Fr. W. P. &c. l. 15.* Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσλαλιά ἢ Ἡρακλῆς. Reitz. *Pag. 313. l. 3.* Λείαν) λίαν male *Wech. Pag. 314. l. 13.* Ἐρμῆν) Et sic *Fl. cum cett. Pag. 315. l. 11.* Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniecit *I. I. Werstenius. l. 16.* Ἔστιν) ἔστι melius legas. (Ἔστι *S. & B. 4.* quare sic rescripsimus.) *Pag. 317. l. 6.* Χρυσοφαέννων) χρυσοφαέων *Fl. Idem adscriptum margini Ald. l. 10.* Τοξεύειν) τοξεύει *Fl. l. 19. col. 1.* Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan. Pag. 318. l. 3.* Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl. ead. Ἐπιφθέγγεται)* ἐπιφθέγγετο *Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. l. 3. Ἡμᾶς) Rescripti ex *I. marg. A. 1. & V. 2.* Ὑμᾶς cett. male cum *Ald. & Fl. l. 13.* Ἡκον) Nihil mut. edd. Ἡκων vult *Solanus. Pag. 320. l. 4.* Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl. l. 11.* Ἡμῖν) Restitut. ex *L. & V.* Ὑμῖν cett. *Pag. 321. l. 9.* Ἀληθῶς) ἀληθές *Fl. l. 11.* Αὐθῖς) Bene *Fl. Fr. W. P.* Αὐτῖς male *I. l. 13.* Ἡμῖν) Recte *L. & I.* Ὑμῖν *Fl. cum cett. male. ead. Ἀδουσιν)* *Fl. ἀδουσιν* sine puncto subscripto. *Pag. 322. l. 7.* Μὲν) Non habet *Fl. l. 11.* Ἐν) ἔστι *L. Pag. 323. l. 3.*

Ἐντύχοις ἂν) ἐντύχης sine ἂν *Fl.* l. 6. Ἄμουσον) Sic G. L. marg. *A.* 1. & *I.* Ἄμυθεν *Fl. Wech. P.* &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. Οὕτω *L.* l. 5. Τὰ) Omisit *I.* Non item *Fl.* aliaeque. l. 8. Μὲν) Non compareret in *Fl.* l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι *Wech.* l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος *C.* Sed vulgatum praestat. *Reitz.* *ibid.* l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἑμπίδας edita. Mutavit *Solan.* *Pag.* 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνῶς vult *Solan.* *Pag.* 326. l. 2. Προνομεύει) προνομένει *Wech.* male. l. 4. Ὀδοὺς) ὁδοὺς adspirare *Fl.* *Pag.* 327. l. 11. Ἀλκὴν) Alii ἰσχύιν, aiunt *Coll.* In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῷ) τὸ male *Ald.* *Pag.* 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται *Fl.* male, ex qua tamen idem adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῷ male *Fl.* l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ *Fl.* recte, adiecit *Solan.* At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύει male *Fl.* l. 15. Ἀφείσα) Sic *Fl. Ald. H. B.* 1. *P. S.* Ἀφείσα *I.* & marg. *Ald.* l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. *Solan.* l. 20. col. 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. *Solan.* *Pag.* 330. l. 2. Ἀργὺς) Sic edd. & *Th. Mag.* l. 5. Ἡ) Ita dedit *Solanus.* Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a *Fl.* l. 15. Δρώμενον) Forſan ὀρώμενον, appinxit *Solan.* *Pag.* 332. l. 15. Βαίνοντες) καὶ βαίνοντες marg. *A.* 1 *IV.*

A N N O T A T I O N E S

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδος legitur. Forſan ἀν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἀνοδος γ. κ. τ. nam c. 2, οὐδ' ἐν ἐδέσσει μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἀνοδος ex Ὀ. praeferant, ut nexus ſit, ἀνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἀνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἀνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 & variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. Σταδίους τινὰς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι ſου παρακοινοῦν ἡλίου καὶ ſελήνας, ἐτι δὲ τὰ φαρτικά ταῦτα ſταδίους τινὰς, καὶ παραſάγγας ὑπαξενίζοντος. Etenim iamdudum *ie ſequens* audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & *paraſangas* tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur ſταθμούς, manſiones. Sed ſτάδιοι & παραſάγγαι rectius iunguntur, quam ſταθμοὶ & παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινὰς καὶ παραſάγγας) Ad hunc locum ὁ πᾶν Graevius annotavit, rectius iungi ſταδίους & παραſάγγας. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi ſταθμούς ſaepe alibi cum παραſάγγαις iunctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud Xenoph. in L. I Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ ſταθμούς ἔλους· at vero in deſcriptione locorum mentiri non *paraſangas* modo, ſed totos etiam *ſtathmos*. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II, c. 20, Sed praeſter haec, inquit, fuerunt *paraſanga* & *ſtathmus*: hanc *paraſangam* multi ex triginta conficiunt *ſtadiis*, *ſtathmum* vero quatuor *paraſangas* paene conficere &c. Haec in Obſervatt. Crit. pag. 66, L. BOS.

ead. l. 11. Διαέρια) Conf. supra 'Ορχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. l. 1. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. Argutus de Cynofura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι πέρῳσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ταυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅνειρον γὰρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, necicio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat *P.* ed. cum *Fl. l. H. S. &c.* Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ· & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Swid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπτετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διπτετές· idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπτετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectr. Tull. p. 124: *Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Off. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chryf. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἠγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδοκεῖ, περὶ τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἐκ γῆς χαϊκός.* (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse additum;

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ δῖπτετες, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davis. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω καὶ κατέρχεμαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίων) Οὐραχίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homérico usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα) Benedictus, *celer* erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἀκροῖς τοῖς ὠκυπτεροῖς λαβῆς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud posunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκρᾶίνω, *perimo*, deductum significat *integer, sincerus, inviolatus*. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρῶς, *cera illino*: inde κηρωτός, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. 'Ακήρωτα recte Ven.
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. 'Ακήρα-
τα optime Iens. coniecerat, & paruissim sic emendanti, etsi
vel in nulla ed. inuenissem. Iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος di-
stinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀρθατος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα
κηρού. Vid. illum v. 'Ακύν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεξιμι) Mirabar, nullam edd. διέξιμι habere,
quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.

4. REITZ.

ead. l. 6. Με περίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. 'Εκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphyr. de
Leone Armenio l. 15: ὡς σκιά τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλος ἦρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγ-
γείον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse exultimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοῖς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμε-
νον. I. I. WETST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menip-
pi non assecuti sunt Erasimus & Salmuriensis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemnis his atque
horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. 'Ασχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecto animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & eam rem studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studiū.
 Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan *χυδαίων*. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, *χυδαίων* ſuiliū corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *ſuilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *ſπουδαῖος* non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν *ſπουδαίων* φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν' ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodiani V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ *ſπουδαῖα* πεμθέντων. Rurſus Iſocr. *ead. Or. ad Dem.* duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς *ſπουδαίοις* λόγοις αὐξέσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυρῶπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Τ' ἀγῶραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtoph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & paulo poſt, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359, *μετεωροſοφιστῶν* ſummum. At 332, *μετεωροφένανκας* eius ſectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* utitur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & Laſtantius III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuerē ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſnerus *ἐρχομένων* legit. Sed vid. Adenda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *ſtadium*, an ὅπως *στάδια* quaefivit Solanus? cum τὸ *στάδιον* uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ἰστάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίου — τετρακοσίου. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίου τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 10. l. 11. Μύδραν) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. τὸ ποτόν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem E. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἰκίαι. GUYET. Adscripserat margini Basf. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώραν οἰκίαν, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπάτα. Atque alibi ex Homer. Il. Z, 47, ἐν ἀρνείῳ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis iuronum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα, annotat Schol. Ms. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπιστάσειν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασειν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 9. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγόμενων κατεγγίνωσκον) Interpretes: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν· quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverteterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omitram. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? Ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ. *ead.* l. 9. Κυῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπόμεντο) Conf. Vit. Aug. c. 16. REITZ.

Pug. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικέναι &c.) Sic etiam infra πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερομένη. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicomoedia*. Uritur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud κατὰχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius κατὰχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibuscumque comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. alioque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα.

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui conſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia; quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *καμικὸν δορυφόρημα* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. *Ἡὺγενεῖσις*) Alibi *εὐγένειος* ſcribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen *Ἡὺγ.* ſervo, quia Homericum aeque ac *ὠψιβρ.* V. II. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐτερος δέ με θυμὸς*) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. *Αἰσώπος*) Hinc liquido patet, ignotam Luciano fabulam de aëriis Aefopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conſcripta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aefopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aefopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mf. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aefopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo, (licet nonnullas Solanus noris ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθάρις ἐνιότῃ) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aefopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιστον ἄθεον στόμα) I. I. Wetſtein recte coniiicit emendandum *κακίστου* &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὸν Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt *κάμηλος*: ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, *τῆς καμήλου*, &c. ἡ *κάμηλος* *προσελθοῦσα* legitur. Immo ſeminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενην certe habere. IDEM in *Addend. & Corrig.*

Pag. 15. l. 8. Ὑπνρετῶν) Et si vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπνρετῶν *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigne. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπτόας) Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτόμαι Ed. Basil. κατεπτόμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) κατεπτόμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτόμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι &c. GUYET. Κατεπτόμην) Sed & κατεπτόμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur cibo pastus. Re-cte emendavit Gesnerus *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus*. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτᾶς, hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassent*. Inferius in hoc catalogo: διασεισας ἑλμαντὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, *me ipsum movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum*. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus attraxissem*, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tueretur ipse Lucianus, apud quem in Dearum iudicio XX, c. 5, Mercurius, Ἄλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προΐοντες ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Theridis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

σωσι, ἀφείναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περιπλεύσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispingitur, ἥδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequen- tibus, καὶ σχεδὸν γὰρ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. αὐτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstracte sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aëstus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. Ἀποσπάσεις) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit Iensis, & versio Gesneri verum sensum Luciani est affecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra Oik. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. τὴν τῶν ἱπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἱπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. ἱπποπόλων) An ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. ἱπποπόλων Ὀμηκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἱπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restituumus. SOLAN. Hom. Il. N. 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Paft. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Wess. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito Fl. contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pufillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Gesner. servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. aliterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In Basf. 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α., c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδιαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsū arguentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. Fl. ut Δικ. c. 1. Sed nihil mutō. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde coniicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subtrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod reipendit: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut μοχ, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἰκετ. 700 & 722. Et Long. Paft. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκήρτων, ἐσύριττον, ἡδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἀρουρα) Passim Homerus: BOURD. Homer. Od. A, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἀρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾷσθαι μιλίων) Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiae credas: ipsum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτὶς τοι &c.) Homer. Odyss. Π, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὗτος εἶναι ὁξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρον ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui iam tum eo remissem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic κατὰπτομαι cum *I.* legendum. Sed quia & πετάομαι — ὦμαι pro volare aequè dicitur ac πέτομαι, numerum edd. potiorum sum secutus. Erunt, qui πετῶμαι & πτῶμαι poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. incessu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέταται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, ἀετὼ πετωμένῳ & VIII, 13, ἀγγέλου πετωμένου &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) Καπνοδόχης Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus μὰ affirmat, addere potuissim eiusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visi sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic οὐ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' iungendo; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto οὐ infero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: ubi (est) domi ne? IMMO apud libertum Discum. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est ll. E, 127.) BOURD.

Par. 21. l. 2. Δέησῃ) Eodem redibit, utrum Florentinae δέησει malis, idque pro tertia futuri a δέει habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι: utrum autem δέησῃ retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. τῆς ἀπολογίας σοι δέησει. Infra Dial. Mer. 2 a.

τῷ οὐδὲν δέήσει. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δέησιν τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτό ἐστιν) Forſan καὶ τοῦτο. GUYET. Non reiicerem τοῦτο, ſi in libris eſſet. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut eſt in 2 Ver. Hiſt. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciphr. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρῦπτεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit infertum, quia, quod verum eſt, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγύντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθρι πρός, ὅς haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτείνας ἂν τὰδ; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres iſtas? Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. L. Bos de Ellipſi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum eſt tranſlatum a tectonica ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marſil. ad Perſ. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Evergetem intelligit, quamquam iſ palam amore profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐσημάχῳ) Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim credebam Ὀρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimularum interemiſſe traditur, hoc nunc potius ſequor; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτῇ. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατορίκῃ) Peſſime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei geſtae, tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona iuvenis illius longius abſuit, quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes, non ei, qui valitudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a iuniore Luciano ſcripta putes. Vide, quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quodam dictum memini; tantam eius esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaenet. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Iasonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublati. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclire egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia verat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομὴ δὴ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ προσβυτέρην λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχορτι &c. quod Luciano suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Γύναιον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίνοσ) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἑρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eύν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diversus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλενία) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Heroophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπατωῦντας) Forsan ἀπατῶντας, aut ἐπατῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic supra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et Pisc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciphr. III, Epist. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπῖναι) Erasmus, ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπῖναι) Homer. II. Σ, 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum esse, vid. supra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γετῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc esse, adscripsit Solanus. Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando assequor; ita alienum hic est hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἀχρὶς ἂν) Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat. Improbatur ἄχρις pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et an ne mox ἐπάδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer supra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinanfine an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰνόνν) Ad Marathonem urbs. *Meurs.* SOLAN.

Lucian. Vol. VII.

B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλεῖρα κεκτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἴτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοσουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἡξίουσι διχῆς ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνοουρίας γῆς, ἧς αὖτε περὶ διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνοουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνοουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνοουρίαν edicuravit, cum alii haberent Κυνοουρίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. φακῆς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακῆ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακῆν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακῆ ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγγέλων) Vertitur vulgo ridebam: malle risissem. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἰδοίμι praemittitur; denique quod mox adiungat, vix grani magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἰδοίμι est, si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγκαλον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Παγκαλῶ. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.
ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si
 nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap.
 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἔρχ.) Scribe ταῖς
 μυρμηκίαις μάλιστα ἔρχεσθ. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμήκων
 ὁπλή, & μοχ ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Ἀγίόχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασείσας ἑμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, &
 pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elſner. ad
 Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασείσῃς hoc Luciani alio-
 rumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμην) Ἀνεπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμην,
 κατεπτόμην supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13,
 & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad.
 A, 222 SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφων) Lege omnino Plut. de Luna, 1696
 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος) Verte, *dividua, aut utrin-*
que turgida, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia,
 minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Home-
 rica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γούν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum
 dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in edd. nihil
 me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λίθον) V. Xen. ed. Bas. 495 B. qui Anaxagorae
 tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A.
 Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀπ' ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post sce-*
nam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysost. Ὁμ. κ'.
 Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας
 ἴδ' οὐκ βασιλεία βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quan-
 tum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in aperto*: sed quo-
 modo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consu-
 lere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem
 legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte
 praestaret verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna
 vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus tur-
 pis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-

sterhusius, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, *concisfis disputationibus, & verbis minutis*. Ad quae Spanh. » Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περί γε τούτου, *neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re*. Ubi Scholiastes: περιπατοὶ γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali nam. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando περιπατοὶ pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus esse παρ' legere cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔσται ταῦτα) Sic supra in Alex. seu Pfeudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὅπῃ ταν ἰθαλήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἶν σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἶν pro fiat, contingat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, & est festinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad sensum in Luciano conveniens duco, si pro μὲν substituatur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

ead. l. 7. Ἐδόκει μοι ὥς εἶχον εὐθὺς εἶσω παρίεμαι) Benedictus, mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus. Quanto rectius & elegantius Erasmus: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire. Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Act. Apost. XII, 13, est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elfner. Obferv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloecismam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorsum versas, & exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: » Eumoeiris Mf. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν Ὑοφεῖ δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Conción. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, *pulsabis ianuam.* REITZ.

ead. l. 16. Ἀμὲν) Mὲν hic male esse in ed. Par. notat Solan;

falso. Nam & haec ἄμα cum ceteris habet, aequae ac O. REITZ.

Pag. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους) Vide ineptias interpretum, haec verba, Ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι πρεσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil fani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idionismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbatur enim eos nonnihil necopinatus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1 Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Eis ἐμὲ ἀπιδῶν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἶσω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1 Ver. Hist. cap. 26, eis τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 6. Τis πόθεν &c.) Homer. Odyss. A, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξεθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβρονημένους) Ἐμβρόνηται, καὶ ἐμβρονημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut istu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Molcop. καὶ ὁ ἐμβρονημένος ὁ ἐξ ὧ φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόνηται, εἰτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum istu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀναβασ. γ, & Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. Ὀτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, & seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημῶ —) Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novi. CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Τμῶν) Lege ἡμῶν) narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. Τὰ Διῶσια) Conf, supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ Ὀλύμπιον) Νᾶν scilicet. GUYET. Aegre τὰς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβεΐδιον, Anubis templum, τὸ Ἀνάκλειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Confule de hisce Meurs. Athen. Art. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπεῖον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίξεις ἔχων) Παίξεις ἔκων inveniebam in P. quod Solanus non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphron. I, Epist. 1 f. ἀπνευγκάμεθα γαμπταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Notster Tox. c. 45, ὁδὸς μοι τὴν θυγατέρα — θυγαῖκα EXEIN. Hesiod. Ἔργ. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspenso pede irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίζεις ἔκων, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλόκαινον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque iussimus vulgatum φιλόκεινον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ φιλοκαί-

αἰ. φιλοκαίνια, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαίνια, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἢν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεστὰ δὲ Διὸς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἢν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγᾶμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδιδεῖον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνουβειδίου) Nihil variare edd. norat Solan. quare? Forfan quia alias etiam Ἀνουβιδίου invenias. Sed Ἀνουβειδίου etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum Fl. suspicio mihi est, id varieratis ex ipsa Fl. desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petium; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστᾶσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat (saep̄ iam laudatus I. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Luciani non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Ous. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Et si ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. Καθίσας οὖν ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse Erasimum, cum ad primam confedisset, quam Benedictum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεὺς. Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, *cum coronarunt me ob laetum nuntium*, quod Kusterus ad Plur. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipti τοῦ δῖα, quam Spanhem. qui & illa *laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plur. adductis; licet in Pluri loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανῶν ὁρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγεῖλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγεῖλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: *Quis magna coronari contemnat Olympia*. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς περ ὁ Πύρρον) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil discernunt, nihil constituunt*. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Auf. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἑρμῶδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ θεῖ ποιεῖν) Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὕραις, ἃ θεῖ πονεῖν. Vulgati ποιεῖν. *Præcepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum*. GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζιον) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Έκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, *Sine Cerere & Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Έρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcilius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcilium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas ple-xas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos ci-ves μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisca interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Auctumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαινιδας) Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur futor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae maculari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοί, ὥς Ὅμηρος που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspiciatus, neque frumentum edunt, neque &c.* En interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspiciatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque &c.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθοπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθοπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyetus coniecerit, si menfura versui sit restituenda: iam vero vel totus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κρίσει) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰσιδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰσιδωεν τινος probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίας plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίνης) Alias μυρρίνη est *Myrtus arbor.* Long. Past. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίνη dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertar ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὅμηρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πίνδαρος φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige εἶχε pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. IENS.

ead. l. 4. Ἐχς) Recte emendarunt *B. 2.* & *Par.* editores illud ἔχς, quod in reliquis impressis & *Mf.* *Ox.* in εἶχς mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. *SOLAN.* Sola *Par.* hic sapuit, ἔχς exhibendo. *Solanus* ἔχς etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam *Ienf.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire poruit, ut video in aliis fecisse eundem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. *REITZ.*

ead. l. 12. Κοιῶσασθαι) Ita & supra *Iov.* *Trag.* cap. 5 f. μὴ κοινοῦμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare *Parisinæ* lectionem repudiavi, etsi uno *Cod.* fultam. *REITZ.*

Pag. 42. l. 3. Ἐτώσιον &c.) *Iliad.* Σ, 104. *SOLAN.*

ead. l. 4. Λύγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv.* cap. 6, Δίφιλος δ' Ἀαβυρίνθος ἐπικλιν. *BOURD.*

ead. l. 5. Ὠνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. *Vid. lib. vett. GUYET.* Deest ἑαυτοὺς. *SOLAN.* Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. *Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορρίψαντες*, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissem addere *Aristid. Or.* pro *Rhet.* ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὁρθῶς ἔσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra *T. I* vidimus. Aut praeterit. act. passivè accipitur, quorum quaedam *Ienf.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo Ὠνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. *REITZ.*

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) *Flor. πολλά.* *BOURD.* Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλά coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. *Vulgata* tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyran. c. 18 f. πολλῷ χαλεπώτερον*, & centies apud quosvis. *REITZ.*

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγωδοῦσι) *Conf. Gall. c. 11*, & *Peregr. cap. 3.* *SOLAN.*

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quondam Germanorum, qui fututorem nummorum (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὁβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties. praesertim ad Il. A, pag. 102, 38; *B. f.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbarum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & denribus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. Il. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδορίας iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adfiscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδορήσαν οὖν αὐτόν. Aetor. XXIII, 4, & alibi. Epiet. man. p. 48, λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuterom. XXXII, 8, ἐλοιδορήσαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμώτατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. Il. A, 37, — ὅς Χρυσὴν ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγαςι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούσιν γε αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκρά-
 ζονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Asin. c. 16 m. ibique
 notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
 familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
 rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
 hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam
 eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
 seculum bonis itidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
 Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
 inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor.
 c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Etsi Par. quoque habe-
 ret ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus
 postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
 qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
 ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in l. emendarat.
 Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
 Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis uti-
 lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
 se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositio-
 ni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβέβον) Quisquis miraris tumultuantes in conci-
 lio Lucianos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tacit-
 um sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie iucclaman-
 tes. SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omis-
 so, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἰερομηνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
 ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
 medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
 nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses
 addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
 Luciani ferias quadrimestres. Fieri tamen potest, ut supplicatio
 quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
 L. 40, p. 144 B. sexaginta dierum sit decreta. Plane fictitias pu-
 tat has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
 ceteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus
 feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
 que ad V, 54. Porro ἐκ χειρὶν iuslitium vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum supplicis fermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέσιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Καραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1* & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν) Senarii duo e quopiam poeta Comico defumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνους

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. Ὀμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Mf. pro οὐδὲ ὕσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὕσον ἀλφαῖσασθαι τὸ οὖς, φασίν, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tingat. Ἀλφαῖω & ἀλφαῖνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Pnt. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἄωρι) Illud ἄωρια natum suspicetur quis & repeti-

ro ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀορίσῃ amisisse & praedicabit; quod absorptum sit ab & sequente. Ego ἀορίσῃ praefero, ob habitum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀορίσῃ saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀορίσα. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφεται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus filet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisse. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαρτεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Ἐάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. SOLAN.

ead. l. 16. Διατσεισαμένη) Sic etiam Fl. cum cert. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro alitque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σειομαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἐχάρη, τὸ θεάτρον δὲ ἐσειετο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cresollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσειετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρῃ Servavi lectionem edd. priorum. Ἐπὶ ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra i Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wessels. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρρεία κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἐφέροντες) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodorum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forfan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος) Senarius luxatus. GUYET.

ead. l. 6. Ὁρῇ τε &c.) Senarii duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: Ὁρῇ τε δεινὰ, διγγάνει τ' ἀνδρίον, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὲς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φουσῶν 1, 6. GESN. Ὁρῇ — διγγάνει — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσοῦργ — ; quod quia novum est, malim φουσῶντας. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit Somnus & Somnium,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. & διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40 & 55, διηρημένος recte, *sublatus*. Sic ἐπηρημένους, *elatos*, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαίρω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακεύσιν) Non tam stuporis hic norionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiaſtes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plur. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλαζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκοτομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπὸ πηλλ. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei impetui, pluviis, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particulatibus.* GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπία — βαβ.) Hinc ego coniicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοριν εὐωχ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἰπποκορυσταὶ εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. GUYET. Hom. Il. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθὺς) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Lucian. Vol. VII.

C c

ead. l. 11. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & TOX. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituiimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάρτες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi L. Elfner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δύγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator univerforum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. Ὡ Δύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνάς θεάς) Harpocraton scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνάς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνάς θεάς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμόν. GUYET. Confule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurs. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De fortitione iudicum per multa Scholiast. Aristoph. ad Plut. v. 277. Consule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi iam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aesculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Rosall. Cererum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raisonnée an. 1737, mens. Apr. p. 370, in recensenda nova ed. Caton. Distich. Quo ostendat, Lucianum in Demonaste non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, *Minnervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abjicerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonaste philosophis tradit Lucianus in Demonaste, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile apparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum caerimoniae & consuetudinis causa id potuit facere, quod assermanti Xenophonti negare non ausim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλιτον. Vide Not. ad Z. éλ. c. 16. SOLAN.

ibid. τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties & tam acriter eos insectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ Ἰλας) Lego κατ' Ἰλας. B. 2. κατὰ Ἰλας. Reliquae κατὰ Ἰλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν αἰζαντες) Adleverat Solan. vid. infra Pers. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤζαν est in l. Sed cum aliae ἤζαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Mf. περινοστούσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστούσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστούσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίντα περινοστεῖν ἑα. Noster hoc Dial. cap. 27, δέξαν δὲ αὐτῶ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὴν ὑπὲρ τὴν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnalius. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκεῖρανες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. 7p. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Phycem versus prospiciens, exspectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campo.* ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. καθῆσθαι) Mf. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθησο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN. *ibid. Ὁ τὴν σύριγγα*) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὁ δὲ τὴν περφυρίδα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῦ σκ.) De phrafi v. Διον. c. 2. Συρ. c. 24, & Ἑκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurs. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαράθωναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἰκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπήλυγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurs. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικοῦ) Appinxerat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. H, 17. Ibi Thucyd. ait: τό τε Πελασγικὸν καλοῦμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique Waff. notat videndum Hesych. voce Πελασγικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam monent Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς Πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ Πελασγικόν. Πελαργούς γὰρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν Πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνὰ. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen Πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὴν τεῖχος· οὗς καὶ θεασάμενοι τινὲς, Πελαργούς ὀνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita Πελασγῶν meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi; sed Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 IV. quod ex seqq. ubi rar-

sus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianae consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ* *γειτόνων* πρόσσεισι coniungi potest: quin & *ἐκ* *γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ* *γειτόνων* οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristae. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ* *γειτόνων* οἰκοῦσαν adducit; item ex Lyf. *εἰς* *γειτόνων*. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* malletm, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lulum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, *καὶ τῶν ἀπ' οἰκῆματος ἐπὶ μακρῷ*, de virgine, quae diu *DOMI* est asservata. REITZ.

ead. l. 8. EPM. *καὶ . . . ΔΙΚ.*) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dictum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. FL EPM. *καὶ* ΔΙΚ. prave. Reliqui impressi punctum unicum post *καὶ* habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἐνορχιν θυουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, *καὶ θυομέν γε αὐτῷ ἐνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ στήλαιον ἄγοντες*. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut *μοχ* *καὶ* *ἡνώμην* ἐπὶ τῇ τοῦ πάγονος ὁμοιότητι. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum *μόνον* οὐχ. V. finem capitis. In L. *ἀνομ* recte, si praecedat οὐχ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* ed. haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur*. REITZ.

ead. l. 14. Αὐλὴν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

Iamus. Cum igitur ἐπισκεπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *I. B.* 1. *S.* cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήκασιν) Conf. supra Scyth. c. 8 & 9, & Alex. cap. 13. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὀπθούς μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil rerum necessarium curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων πέρασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὀπθούς) Ὀπθός. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

ibid. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολεῖν, quo passim uti Herodotum, Lexica docent? GESN. Nihil multo. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniri stupent, satis constet. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit obstupescit. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in *H.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres, nec *S.* & *Amst.* REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in Act. Apost. XX,

20, ὥς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elfen-
 rum similia ex Isocr. Aesch. aliisque, non omisso hoc Lucia-
 ni testimonio, afferentem. Adde Nostrum supra Amor. cap.
 36, ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21, ubi idem
 pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ita-
 biliendum etiam addi posset Hermot. cap. 28 f. ἀπαβάττα ἐπὶ
 σκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod posterius testimonium So-
 lanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat So-
 lan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque *Bas.* At cum *l. Fr.*
P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; est enim for-
 mula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Austr. c. 1, Alex. c.
 14 & 38. Rursus infra hoc Dial. Bis Accus. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁμισθὸς τριώβολον ἐκαστῆς δίκης) *Mercēs pro quo-
 que iudicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athe-
 nis iudici dabatur. Pollux Onomast. VIII, 5, τριωβόλιον ὁ τῷ
 δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data iudici merces. Aesti-
 matur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stusero* Batavi-
 co, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni
 causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialo-
 go: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαβάλλειναι ἔτοιμοι, *sunt*
multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt. GRAEV. Vid.
 Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad
 eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum,
 deinde trium obolorum, agit, & Graevium ob hanc ad Lucia-
 num notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse ean-
 dem, quam iudicis triobolaris, sed duplam, ex Aristopha-
 ne docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡς τὴν ἡχὴν εἶωθα ἐπικ.) Conf. supra Deor.
 Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν
 Ἀρείῳ πάγῳ δικάζομένων ἀκούοντι) Non constat his constru-
 ctio, & corrigendum ex Batileenfi ἀκούον τι. GRON.

ibid. Ἐμοί) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοι-
 μι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum
 fuerit. SOLAN.

ibid. ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis
 apparet. Nec illud ἀκούον τι mihi satis facit, excogitatum
 forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, in-
 quam, illud τι hic adiuncturus fuisse Lucianus. Quot loca in-
 ter distantes & scribentes iotacistas corrupta sunt, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ικέτην* in *οικέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλις ἔχει μοι — ἀκούοντι*. Ufus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδ' ἔ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. Thucyd. III, 53, χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθῶ, difficile nobis est persuadere. Inprimis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶ (vel δοκῶν servato, & intellecto εἰμι) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιώντι ἀναγκάως ἔχει αἰς ἡκιστα ἔχρῃν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. GESN. Εμοιγε) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura affecutus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφήκες περιβομβοῦντες) Alciph. II, pag. 262, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφήκας οἵτινες ἀρξονται παντὴ με περιβομβεῖν ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vespa circumstre-pentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugna-cissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσθα δ' δρᾶσομεν) Attici vulgo οἷσθ' ὅ, τι δρᾶ-σον. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρῶμεν) De causis forte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγγελμένοι) Ἐπηγμένοι notatum erat in marg. Jun. Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μεθὲν κατὰ τῆς &c.) I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὕσα. Ὑπὲρ Πο-λέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone. Κα-τὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de ceteris. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasm. ac Gesn. dedere, pro Pole-mone. Guyetus, de, super. Verum est, ὑπὲρ τινός significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, Εἰ θεὸς ὑ-πὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc Dial. cap. 6, καὶ πάντες ὑπὲρ σεῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes PRO TE philosophantur. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag. 116 ed. lebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἔρεϊν, *PRO viris honestis dicere*. Interim bene Guyetus monet, recte hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλημένον, recte veritas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Paft. IV, 132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικὸς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt; confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interlit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδογῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὐσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod *Protopopoeiae* magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obrulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *focrus*: quaque usi Cicero & Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογέτους, δρασμοῦ οὐσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυραμοιβικὴ hic edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσαμοιβός, ἱεράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δ.δικάζονται) Antiquiores illas, inquit interpres, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur. Non reicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, priores prius expediamus, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro dirimere, diiudicare. Ita simplex λύειν, pro dissolvere dubium, ex Alciphro. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. five Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἀνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, περάσθω bello. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοῦς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema meum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) Ἀπ' τῇ δέήσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χρεζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit Periz. Mitto alia exempla. Interim δέησει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἴδού καὶ τὰς ὑπερορίας ἥδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκα) Sic Mf. verumtamen forte decem. Editi, πλὴν ἀποκληρου. GRAEV.

ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσοῦτους rescribendum iubet S. Petrus ad Legg. Att. p. 323 : *Ita ut ἀποκλήρου ἑνδεκα τοσοῦτους ἑκά-
τέρα τῶν δικῶν significet*, sortire undecim totidem urrique liti.
*Nam iudicia reddenda erant eodem die ; tum vero lege cavebatur, ne
quis eadem die duo redderet iudicia.* Cui ego plane assentior, ac
rescriberem, modo vel unus Codex adiuuaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo
& mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόγισ) Μόλις antiquius esse, significato tamen
non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix
differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Con-
fundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti
est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόγισ edidit Hemst. quod ibi sic
etiam est in *FL* & *P*. Sed *I.* μόλις ibi vicissim habet, etiam in
variant. non est notatum. REITZ.

ibid. ἔσθηκα) ἔσθηκεν, quod bene monuit marg. *A. 1 W.*
omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum
recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) *P. L.* & edd. omnes, exceptis *FL* & *Ala.*
quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἐβλήσει γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέ-
ση) *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi le-
gendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat *Mf.* in quo οὐθεὶς ἐβλήσει
ἐν γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέση, *nemo volet aperte patrocinari
ebrietati.* GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ le-
gendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic *P.* etiam, recte. Impressi omnes ἐβλήσει γὰρ,
absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ
φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant,
facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occur-
ret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὕτη) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γὰρ νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fuit aqua* (scil.
clepsydrae.) KUSTER. Vertebaratur in Graeviana, *quae nunc
fuit oratio.* In *Parif.* id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligen-
dum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Fra-
neq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI,
7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi lac. Elfner. bene monet, εὐ-

γουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. ὦν) Melius ita vulgo, quam quod Fl. ὦ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὦν &c. Long. Paft. L. 2, p. 43, ὁρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς ὥδην. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum confilio ἀκράτῳ ἔωθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις δινηθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in *tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum*, ad se, sive *seducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inferui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Πικνός) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ῥενσάτω) Verrebat, *peroratum a me est*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκῆτα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati*. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσσα) Dicitur ebrietas *προαρπάσσα* νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Mf. *προαρπάσσα* νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu auferens adolescentem etiam tunc & valde tenerum*. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & statim, *προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς*. GRAEV. Parisiensis etiam *προαρπάσσα*. Sed recepta melior & sanior mihi videretur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GERN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN.

Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Celf. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sat. 3, 254: — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἑταίρους & ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore inquietando*. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: *συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ*. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis *ἀνεγειρόμενος*. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae *ἀνεγειρόμενος* habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto *Α ΜΕ* immutatus atque affectus sit, *διάκειται* passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habebas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25, πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item § 15, ὡς μὴ ὠτθεῖν πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειται* significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω *διάκειμαι* πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, οἱ ἀνθρώποι εὐ-

γνωμονώστερον διάκειται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακείσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thes. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾶτε — ὡς διακείμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, videte — *in quem statum a morbo redactus sim*, &, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testeretur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ἡ δὲ χρῆσθαι πρὸς τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ: quae verba, re denuo perpensa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *mi discipulis, quomodo a me* (i. e. mea opera iam) *affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἀνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Ellner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Ellner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν ὀφείδεν) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequè ac Alciphro. Et Libani. Soph. Ep. 13, χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item Homer. Iliad. E, 235, — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἥματα πάντα. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Et si plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thef. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuotr. I, φέρε δὴ πρὸς Δίδος, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in rem manifesta. Latini similiter, Age, videamus, pro agite. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. Age vero — considerate. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24, δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui ius, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κραιτέ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellips. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellips. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἢ ποικίλως κατάγραφος, sive ἢ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate assecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrum B. πρ. c. 20, Ερμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferencia ponere desuit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & milles in eo propter soni vicinitatem, quem ioracismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque *ὡσεὶ τις ἀδελφῆ*. Sed nunc simpliciter *ἀδελφὸν* ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, *παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο εἶναι*. GRON.

Pag. 75. l. 7. *Τῷ πόνῳ*) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750 ed. Steph. Sed immerito, uri vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. *Τί ἂν*) *Ἄν τί οὐκ ἂν*; GUYET. Si praemissum *καὶ τοι* quamquam, verum reddas, plane absolum videtur cum Guyeto *οὐκ* inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. *καὶ τοι τίς ἂν κριτὴς, atqui quis iudex* &c. deinde vero, possit *οὐ* stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere discitant, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. *Ὅπου*) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. *Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἰεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσδέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόνους*) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarent labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Mf. *ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε*, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδέντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδέντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. *Ἡμέτερον*) Solan. Iuninae adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deletο n, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesca vestrum* enim melius procedit,

Lucian. Vol. VII.

D d

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei p̄isθέντες*. BOURΘ.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogationibus*, & quasi *punctis*, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit*, quasi *aculeis*, interrogationibus angustis. Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi δισύλλαβα & κεμματικά proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μηδὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μηδὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ὑποίσασθε ἥδη τὰ εὖορκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. II. Δ, 189, φίλος ᾧ Μενέλαος. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεύς id quod S. Clarke ad II. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. II. Γ, 275 & seqq. Ἡέλιος δ' ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ᾧ ἥελις positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. καὶ ἢν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαμονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Ei quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, pugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Mss. legitur καὶ ἢν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est *uno verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit. Quamvis vulgaram non damnem, quae sic potest explicari commode, & quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens. GRAEV.

ead. l. 7. Παραγίγνεται) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεται cum Guyeto eiicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίδας) Angl. ἀποκίδας. BOURD. Διακίδας) Ita P. & L. In vulgatis ἀπορίδας, pro quo scriptum fuisse ἀπορήδας arbitror; certe in A. ἀποκίδας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονήν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, item πανούργος, ραδιούργος, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franco-nia morbum sacrum sive comitiale vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntians, usque ad εὐδαιμονίῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Act. Apost. cap. 2, 23, ἐκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elfner, hoc Luciani aliisque veterum testimoniiis ἐκδοτον exponit, qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡςπερ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit. Editi, φεύγοντα: sed tum non confugiebat, sed ante coniugerat. GRAEV.

ibid. Ἰκέτην) Et si οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἔργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρειδεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Carone 641. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Δοκιμασθέν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80. l. 1. Δι) Delendum omnino censeo illud δι, nisi malis cum Fl. ἑώρα — τοὺτους — τοὺς πόνους &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Basil. τοῦτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μὲν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τοῦτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλάμενους) Iam rursus sine μ. At ἀνεμυτμ-πλάμην Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & I. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κείσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. Steph. γῶμ. 13. SOLAN.

Pag. 82. l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγοίμ — & ἀποπροηγοῦμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus postter. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemisera, & eodem redit κομματικὰ α κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρίτφ) Vid. Aristot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct̃r. Plat. f. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετῇ καὶ Τρυφῇ) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικῆτε) Quia utrumque stare poteſt, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia ſic ſolet, ut mox f. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Verſus ſenarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικόν, quod ſequitur, glosſema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Geſneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glosſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα: non tamen aſſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικόν iam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contentum non nominaviſſe triobolum, ſed δικαστικόν illud ſubieciſſe τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id eiectionem velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per iocum dicit, grande illud ſcilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μέγα prae miſiſſet, dicens, gravis illa merces triobolus: verum luſit forſan in oppoſitione τοῦ δικαστικόν & ἀδικαστες, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάστε) Sicuti conieceram legendum, habet O. non δικάσατε, quod in impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat iam interpres. SOLAN.

ead. l. 10. Δραſμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Ἐρκεῖ — πράξειν) De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit *Philos iudicium cogniti & incogniti*. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια εἶναι ἔχουμε, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elsner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent*. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμην ὄζειν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samolata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularer; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τ' αὐτὰ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Et si τὸ μεράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cert. habet, cum ἂν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέκνα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκός) Th. Mag. v. *ἐνδεδυκός* haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis conponenda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Oκ. & Thomas Mag. *ἐπεὶ*. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce *Εὐμ.* recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους) Haud satis modesto facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoris cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insistentis viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam conicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippiā 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gefnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βάρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψε) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. Περιστέλλουσα) *Complectens*. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιον) Hanc vocem emaculavi, quae anea in omnibus prave per *o* scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur *κῶπος Ἰόνιος* apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed *Ἰόνια, Ἴωνες* & *Ἰωνίδες* secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικῆς) Vide *Ἀπ. μισθ. c. ult.* ubi Sophistae ibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. *μεγαλοφρονήσας*. SOLAN. *Μεγαλοφρονήσας*) Μέγα φρονεῖν in vitiiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, *Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνα.* Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, *μὴ τὰ ὑψηλά φρονεῖτε.* Contra *μεγαλόφρων*, qui est excelfo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum *μεγαλοφρονέω* aequè in vitiiis ponatur, ac *μέγα φρονῶ*, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, *εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι εἶναι φιλότιμος.*) Quin & *μεγαλόφρων* pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, *μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπρῆς δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία.* In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: *καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι*, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. *Οὐλόυσκει — ταῖς αὐτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὖσαις μεγαλοφρονήσαντες*, i. e. *clari*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δὲ) Mf. *αὐτὸς δέ*. GRAEV. *Αὐτὸς* O. & P. etiam. In impr. *αὐτόν*. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας νῆδον) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A. B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κομικὰ) In impress. omnibus *κομματικὰ* legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. *κομικὰ* exhibet, quod minime respuendum; immo in

textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, & hic κομματικά rectius esse, quam κομικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισσύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quæstiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & arguendi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit L. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS est, & quasi per sententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudentem semper admonéo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, & quæ commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & nesciat sibi universa, quæ scripta sunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβάς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — *quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio...* VI — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi*. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σχv. c. ult. SOLAN.

ibid. τῶν ὄρων) Ἀνέντὸς τῶν ὄρων; Persius: *Et manus aurículas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique sannas & exsibilacionis gestus describit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinxit, Nec manus aurículas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων πράσθῃ ὁ γυναιῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum μακρὰ ἐπιπνεύσαι ideoque μικρὰ iam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam

a Luciano indutam: & vide, anne explosio ac fannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπιπῦσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος) Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμφασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τούτωντιον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecismam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae translationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει responderet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnus ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae translationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Larius autem paruisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Nef. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχισομένην δς οὐδ' ἐμὲ πικρὸς ἐστὶ καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. l. 2. Ἐπιγράφεται) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράφμενος προστάτας. Ubi al. συγγραφ. Sed infra Peregr.

§ 11, *προστάτην ἐπέγραφον*. Quae loca indicante Solano con-
tuli. REITZ.

ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην αὐτῶν) Rarius ed.
Amst. consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque
Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obs. p. 162
monebat, eam perverte αὐτῶν dedisse, & ex *Ald.* αὐτῶν re-
scribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ce-
teras moror in re manifesta?) recte etiam αὐτῶν habere vidi.
Addo ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὡστ' οὐ Κρέον-
τος προστάτου γεγράφωμαι. Ad quae verba ait: Ex veteri apud
Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debe-
bant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compella-
bantur actione ἀπροστασίον, de qua Harpocraton. Eiuscemodi sibi
patronum legere illis est νέμειν, γράφειν, ἀπογράφειν, ἐπι-
γράφειν, & συγγράφειν προστάτην. Neque quisquam re-
rum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit,
Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo
quidem in *Scythia*, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem
sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. —
Latina facta sunt, sui que velut praefidem scriptis testantur.
Neque id satis bene. Gesnerus hic *antislitam* dedit, pro *patronam*,
quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed
cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio;
nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπι-
γράφειν Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usi-
tatum: hinc Theophilus Instit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγια-
λῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, *litorum pos-
sessio (dominium) proprium non capit dominum*. REITZ. Sine
dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur;
poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam proficentur*.
GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloe-
cist. cap. 10, & Elfner. Obs. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. III,
20. REITZ.

ead. l. 12. Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε) Ex O. est vocula μὲν, quae,
cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed
operae erit eius verba addere. Εὐγνωνον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐ-
δαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωνον. Λουκίαν-
τος ἐν τῷ δις κατηγορούμενος ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic legun-
tur. Sed εὐγνωνον οἰκίδιον habuimus tamen A sin. c. 2 f. & ali-
bi, contentientibus vet. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde parebit vanum esse Magistrum. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὗτος volebat Gesnerus.

Ac lubens ita edidiffem, si varietatem inveniffem. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΥΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haftenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανίδης) Demosthenes. V. Πρωτ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὄφθαλμῷ ὑπογεγραμμένην) Ὑπογράφεισθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμμουθούσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Noter Dial. Meretr. τὸ ὄφθαλμῷ ὑπογεγραμμένην. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέτετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντριβεσθαι, ὡς εὐχρώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. BOS.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐργειτόνων) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δέόμενον. Quamquam enim syllepfi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. Πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαινῶν καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infutiat. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναγρίαν) Subaudi ψῆφον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supratam saepe addito ψῆφος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγει) Conf. supra c. 20 f. ὁ Ἐπίκουρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιον) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini causas Ciceronis tempore, controversias Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἀνα που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετεωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Ρητ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum cenfeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hlg. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῆμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus,

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62, ubi Σοκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρην exhibet, ubi cert. Ἀρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππόν τινα) Iuniorē altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαθραῖον) Invehitur in malevolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt.* De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. *περὶ εἰρωνείας.* Pifid. Cosmogr. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνας ἀθλίους κύνας Σαίνειν δοκῦντας καὶ δακνεῖν ἠπειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμμένων) Sic P. solus. In impress. Διαλείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicent μετεώρων βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότεα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefraetus*, sed exilis, excruciat, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post reponē particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponte etiam probavit Gesnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspēctū videtur esse τὸ ἀνθρώπινον marginis *A. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non solco. Mf. pro τὰ ἰσχυρὰ scribit τὰ γλισχυρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογεῖμαι. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ αἰὲ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μερίστης, τρίτου ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Bzf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αἰούλου, immaterialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγῆς, sed ἀμερίστος καὶ αἰὲ κατὰ ταυτὰ ἐχουσα οὐσία — quam paulo post τὴν ἑατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταὐτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituiimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογεῖν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praeflat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἀνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocunque*, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo *alms* etiam addit, ὥς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Plat. Phaedr. 344 G H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπμὲνιν οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπμὲνιν οὕτως φέρει; καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ἡφοῖ τετρυπμημένοι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL. *ead.* l. 9. τὴν τετρυπμὲνιν) *Calculus condemnationis*. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis *Bis.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Ταρент. ἀλλὰ καὶ κεῖνο δεῖ σε ἐνθυμῆσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δὲ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil murato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem *δόκει* cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & univ[er]sarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Equis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγὼ γὰρ εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δοκεῖ, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἥδη ἀφίσι. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares. Quoniam nempe infania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra proprio arbitrio tractet, in se omnem culpam arceffens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum. Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. Χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἐχαιρε τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatus sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian. IENS.

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, patientiora esse postponenda, omnino πατέμε recipiendum ex P. Et Obsopeus, *magistrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo alluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσασθε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινου intelligi ex praecedentibus possit, γχαρίσασθε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμέ) Verbum hic deesse videtur, τιμήσσετε, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἂν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφίγγετωσαν & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxin editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dial. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis asserere liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aequè ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμι tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiast. notat pro τιμωρήσασθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Iensf. De Iove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Προῖσται) A futuro Aeolico προῖ, προῖσμαι, προῖσαι, προῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, οἶστος, missile? Placer. Τὸ ὦ, ἰμῃ triplex videtur: ὦ, ὦ, οἶω. Ab ὦ, ὦκα, ὦκα, ἀφῶκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίῳ — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. Suid. Philostr. & Syn. de laude calvitii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Men. c. 17. Perlesta Platonis epistola septima, facile, credo, mecum senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἶμαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum Obsop. male veritas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit; (et si saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum Bened. verius, etiam quod sentio, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδὲν) Ita Fr. sola. Reliquae omnes οὐθέν. Fl. cum sequentibus iungit, omissis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco obiecit videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, si ve paratus sis, si ve minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐθέν rescribenti, quia vix aliter solet Notster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεῖς recte dici pro οὐδεῖς, alii que οὐθεῖς Aeolicum esse aiunt, nonnullos auct. subiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεῖς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi passim. Οὐθεῖς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Aristor. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδὲν ἀνέδει. Sed eod. lib. c. 11 post med. ἀτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος. c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεῖς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐθέν rursum L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δὲ γὰρ οὐθέν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6, & in Analys. quoque saepe

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδέν & οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentit. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἔν, alterum ex οὐτε ἔν sit conflatum, nam & οὐδὲ εἰς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollium ad Long. Past. p. notarum § 2. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μῆδεις rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐβεις καλύσει, & saepe alibi. Epiſt. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ἕρος οὐβεις ἐστίν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδεις elegantius esse, quam οὐβεις. Unum οὐβεις affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triaue alia, quae Hoefchel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδέν διοίσει) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδέν εἰ καὶ σμικρὰ διοί, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniecit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμον αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῇ κ.τ.λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιμον. Quod verbum in μετέχοιμον mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. Flor. partim ex Mss. Interpretes verterunt, *Ars est, quae confusae*

perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coexercitatae*, nemo dixerit. Verre: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσχυγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. L. 9. Ἐγκαταλήψεων) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἔγκαταλήψεων ἔ— uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, 1. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari non potest, legi ἔγκαταλήψεων vel ἔγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἔγκαταλήψις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἔγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Nef. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἔγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. 1. IV. additum etiam erat, legendum ἐκ καταλήψεων vid. Commentarium Hermogenis fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obf. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.)* sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coexercitis ad finem utilem vi-

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3, & Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 106. L. 1. Αἱ πομπαὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — *sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non coctae fidelia limo.* Et rursus in Sat. V: — *pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pitellae testoria linguae.* COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem securi sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. *σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιᾶς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται.* SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ ρεσοῦντος σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic FL. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ. — SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὗτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίῃ, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίστατο διαγινώσκειν) Ἡπερ ἑ. D. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem* — *qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κείβην τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nomismati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Paret oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. Ὡσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *l.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quaeque non primo adpectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. *Androm. v. 80*: Γέρον ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὥφελεῖν παρὼν, *senex est ille, ita ut nequaquam te iniuvare queat*; sive, *senior est, quam ut* &c. Apud Hippocr. *S. I, aph. 13*, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νοστεῖν φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἢ καὶ σταμειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδιά, i. e. *minime omnium pueri ieiunium ferunt*. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul. fin.* Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κιβδηλὸς ᾖ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὡπασσας σαφῆ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. *Med. 518*. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἐλέγον. Arr. *Exp. Al. I, p. 54*, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τὸν δὲ λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth. XI, 10*, ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc. IV, 40*, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis rueretur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. p. 2. REITZ. *ead. l. 8.* Παντὸς ἀπῆλθε) An διὰ παντός, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam per omnia dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντὸς cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειςι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. εἶν) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing. ? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Απολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἶν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrium ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. *Ον, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallet tum etiam illud δν post βίω, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. 1 W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστοτέρων εὐρίσκω ἐν τῷ βίω, ὅν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἔστι. Nihil interim muravi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύναμιν δέ τινα) Nempe hic removet τὸ τεχνονιδές, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνία. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνονιδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpret Vinc. Obfopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἐαυτὸν. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae jungi posse, translatitium est. GESN. Δυνήσεται σώζειν ἐαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obfopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgaram reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἐαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἐαυτὸν est omnis personae. Pro ἐμεαυτὸν id assertum vid. ad Afm. cap. 13; pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2 πρ. ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter signa sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτόν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν 2 Corinth. X, 12, & passim. Epiſt. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. τολμήσεις τοῖς

ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, Ἐαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν καλὸν, ἐν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιούσιν, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λισσαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμούντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ἰ. λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homericus erant corruptissimi. BOURD. Inspecito Homeri loco, (qui est Odys. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δῶματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ ἡμενοὶ ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαίρεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδوروμένους, οὐ σκώπτορας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπεζὴ πληθούσῃ καὶ ὠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odys. I, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχῇ κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophē scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per tmesin pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odyssae loco, quem Solanus indicavit. Ἐχω autem pro *verso, immoror* frequens. Alciph. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. lung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγῦνσα τὸ γάλα (male πηγῦνσα ed. lung.) Idem IV, 113, περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχίαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, *senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κατά* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odyss. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. (Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque impr. & ipso P. ὅλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκτήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλληνας — κατέσχευ) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conueniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγῶσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοί) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ εἶδν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verbo: *fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-*

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Oblopoheus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sittribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλουν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥέδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρεῖ. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὥς ἀκούει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀβχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam in verse ἀχλόντος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀβχλητος. Utitur tamen & Alciph. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀβχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpret. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N. 79, 92. Vox σχερίας, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili scolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, induta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σχεδὶνς Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται) Forſan quis οὐ ante ζήσεται omitti poſſe ſuſpicaretur, ut vid. ſupra Abdic. c. 18 notata. Sed ſi in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένην ἴσως τοῦτο παρέχει τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortasſe praeſbet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non fatiſ aſſecutus eſt, qui ita reddidit. Debebat poſteriorius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praeſbet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma poſt μηδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Geſnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deeſſe videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἦ. In reliquis deeſt ei. Al-ludit iterum ad eandem fabulam Miſθ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forſan παρὰ τοῦτου, adſcripſerat Geſnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Conſtituebat enim Epicurus philoſophiae ſuae ſummam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Satyr. Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte luſſit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in ſecundo verſu reponunt luſit pro iuſſit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὕτε μάγειρός ἐſτιν — οὕτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero paraſito neque coquus eſt &c. neque pecuniae, pro quibus cauſam dicere gravetur. Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui ſe defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἀτοπον. Lege ex Mf. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένοις ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, quæ amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκεῖνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μένος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τῇ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τοῦτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὁστούν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Diis, assert Ienius in Lect. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Hercules ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animaad. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Mf. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμων; Mf. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Mf. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed *B.* 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Iens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequè bono, aequè testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probò; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Iensius. REITZ.

Pag. 117. *l.* 1. Εἰς διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. *l.* 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἐργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* ed. & *S. αὐτῶν*, in reliquis αὐτῷ. SOLAN. Πολλή — αὐτῷ) Notarat Solanus noster solum *P.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxī; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsan ab interpret. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὰς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ἑρβίος οἶμος ἐπ' αὐτήν quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequè ac priores interpret. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *it. neris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποί, belle quidem αὐτῶν eodem referri videtur; sed hoc ipsum sefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτῶν resingere debuere. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. *l.* 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαθάνειν) Sic corruperunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. Τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN.

ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν) Obfop. reddiderat, *quantocius in quaeſtu eſt*. Haud ita male ad ſenſum: ludit enim in duplici ſenſu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque ſcribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt, victum habet.* Ἄμα τῷ ἀρξασθαι eſt ſὺν τῷ ἀρξασθαι, vel ſὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Diſce hinc, quanto ſapienſius a Iudaeis & Chriſtianis, ſeu potius a Deo ipſo, ſeriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti, primus erant & ſeptimus, de quo poſteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio, ita inſtituenda: *εὐφραγόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔſτι μανθάνειν*. Belle tamen ſe res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μύθον, ὃν λέγουſιν, ἤκουſας, οἱ ἐπιχῳριοὶ περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori abſimilis verborum traiectione eſt ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δὲ σε Παρράσίῃ ῥεῖν τέκον. Long. Paſt. III, pag. 110, ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοſιν ἕνα τὸν κάλλιſτον ἀετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Arætaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, ſi non iſdem plane, aliis tamen *ſυγχύσεις* vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter Sanſium & Rutgerſ. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Leſſt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐſτὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, ſed αὐτὴ legendum; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praefſtare aliis artibus, *aliae quidem*, inquit, *artes ſine inſtrumentis neutiſquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis, fidicinem agat ſine lyra, equitet ſine equo.* Haec vero (Paraſitica) ita bona eſt, nec artiſtici moleſta, ut quis nihil aliud habens, ei ipſa pro inſtrumento uti poſſit. Ita quoque cap. 21 pr. ſcribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμῶν αὐτὴ δὲ εὐδεμιᾶς ἐτέρας non, ut vulgo, αὐτῇ. IENS. Αὐτῇ) Ienſii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκρατην, καὶ αὐτὴ quare nullus dubitavi, monentibus Ienſio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut Fl. hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt. Σωκράτη praefert, T. I, L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνη p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praeceffit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατότερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοι ἐστίν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpret. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatus. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήρωτα) Ante B. omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, & διὰ γυναικότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, & διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, fumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnibus quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τετραίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opi-

Lucian. Vol. VII.

F f

nionem coniecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hinc verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπὸ δεξιῆς μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰσπας αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Politianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σείσθ' ἐπ' ἀκρὰ τῇ βίῃ, ἐν ἑκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non parvum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens, quod scilicet faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγχρότως ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Vero autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Πλα-

πρασιτικῆς ἐγκλημασις, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτός ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iens. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, § 4, 56, Afin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τὰ. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29, καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed defino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιῶσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτός ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιῶσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ.τ.λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex FL Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξίός ἐστι &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτός ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τις συγγνώμης ἀξίός ἐστιν) Ita recte FL nisi, quod prave τὶ pro τις habet. In reliquis pro ἀξίός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἴη, quod FL non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτός ἂν εἴη) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτός in προσδεκτέον sit mutandum, cum iungi possit praemisso τις. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαίαν) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὀργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis viderur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ αὐτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὥς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τις interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὴν τοὺςδε, ἑτέρας δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρας δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε murandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνης) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινος) Καί τινος legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ βίου) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meurfus. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Paras. BOURD.

ead. l. 4. Ὡν ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus; quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνης) Vid. Eik. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam si modo posset, vel si hoc modo posset, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita constituent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat constitui. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἥδ' ὅς pro ἐφ' οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς ὑποτυχῶς εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραι — ἐξήλασαν (κολοιδὸν) παῖδους. Καὶ ὅς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαυῆκε πρὸς τοὺς κολοιδούς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9, εἶδαι δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δύνησθαι &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel quibus eum, *si possent*, aggredierentur; ubi Steph. quoque malit legi εἰπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἰπως. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδὲ δοκιμηκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκιμηκέναι) Admississem augmentum ἡδὲ, quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκησισοφος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursum εὐδοκίμῃ, consentientibus vet. edd. habeamus, (quod similiter in ἡδὲ δοκίμῃ mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀριστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiciculum ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμῃ) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμῃ, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen de-
finio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed spectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse infimulus est. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priore venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicæ præcipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κερύσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκραμένους καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὃν ἴσμεν συναγωγὴν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγυπτῷ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare*?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiæ sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μηνσίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαρτινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡστόχησε ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. PALM. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, lambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως) De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτης) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάζαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) For-
tean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχόν, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IENS.

ibid. Ὡσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐβελήσαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocne cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adiective) nam σπουδάζω etiam accus. iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνδρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιόραν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθὰ; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ Ζηλὺν ἀπὸ χροιάς Κύκρον ἐγνώ. BOURD.

ead. l. 13. Ὅποιον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Ms. ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. Δοί Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φησὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέψειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscidisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime παρετάξατο. Si quis vero in acie cogetur flare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρετάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. IV. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihiq̄ suspectus. Ut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. aliiq̄ passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγε τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγε τις. GUYET. Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ) Fl. ὥς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ῥαλερός Μακεδόν. SOLAN.

ibid. ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. l. 1. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro dateretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχίσκεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λεπτοταξίου γὰρ φὸν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. l. 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex Plutarchi loco discies, quem ad Ἐτυπν. c. 7 descripsi. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένους ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? GUYET.

ead. l. 10. Κατατρίβοιτες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. l. 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. l. 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὅμιλος) Sic supra Asin. c. 37, αὐλητῆς ὁμιλος. SOLAN.

ead. l. 2. Μόρος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socraris in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἀρχόντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἀρχεῖν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἐμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνεον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. l. 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἡρίστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρηλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαιστρά. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιστράν. Τίνοι γὰρ φοιτῇ, τίνεσι δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenophl. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidacensis*, de qua Plato & Plut. disertè: ισχυρὰς δὲ γενομένης μάχης, ἡρίστηθυσαν ἀμφοτέροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum disertè meminit in Apol. apud Platonem ed. *Bass.* p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλειως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurret, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Nesp. 322, & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Dæmon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; vident Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. Plat. in Charmide statim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἔδωκε μετὰ μειρακυλλίων καθιζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφισματὰ προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum βαρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam βαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὐτ' ἄρ' ἐμελλε Στρεψάθ' ἐκ χώρης ὄθι ἢ ὀρίζε γυναῖκί: quando iam cras Di-

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ἑαριζόμεναι ἄτε παρθένος ἡθεὸς τε. Παρθένος ἡθεὸς τ' ἑαρίζετον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ἑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poeta de cestu Veneris: "Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ἑαριστὺς Πάρφασις. Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiæ Illicientes. Recte enim antiquus interpres ἑαριστὺς πάρφασις coniungit, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuecendum incitat. Idem: ἑαροὶ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμέται, οἷον οἱ ὁμοῦ τοῖς οὐσαί, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρπνῆναι γάμω καὶ συνημέροσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἀνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palæstra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὠραΐζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgaria lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἑαρίζειν Gesnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρ-τῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. sati. Fabula nota. Vid. Nostrum Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Ix. (pag. 330 A. 344 AB.) & Hec. μ. (pag. 719 A.) & Nostr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδὲν τι &c.) I. e. vera dicis, non calumnias. GUYET. Apparet quidem. haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Oblopoëus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros sulsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri*. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallet tamē hoc loco καὶ eiicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγε melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos*. IENS. Mallet ἀνηκόος. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequae est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεστα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἰδοκεῖ) Ὅσπερ ἰδοκεῖ. MARCIL. Solanus contra, cum ὅσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θανμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἰάντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομένηα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἐργονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes ἐργονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλείον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλέον) Verum est, in Homero l. d. πλείον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτῶν πίνωσιν, σὺν δὲ πλείον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὺν δὲ πλείον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam *πλεον* & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. Δι' ὅλου) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. Εἰς Ἀγαμέμνονα) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. Ἄγον) Sic apud Homerum & in ed. FL. legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς αὐτός φησι) Ubi hoc dicat Homerus, nescio, certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ Καινέως) Locus Homeri, unde hoc coniciat, est Iliad. Α, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. Ἐκτορα) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. Πρωτεσιλάου) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. Σαρπηδόνα) Iliad. Π, 480. De sequentibus videt etiam *ead. Il. Π, 788 & 849*. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ τελευτῶν &c.) Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἐκτορ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὲς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπὲρ μοι εἵκοσιν ἀντεβόλησαν &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. Ἐκτορ προσπίπτων) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est *λίσσεται*, non *προσπίπτων*. Sed an & *προσπίπτω* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, Ἐκτορ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam *προσπίπτειν* τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339; *Πρόσπιπτε δ' οἰκτρὺς τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ*. Ibid. 737, — *πότ' ἐρα προσέσω γόνυ*; deinde Androm. v. 537, *Τί με προσπί-*

πτεις, ἄλιαν πέτραν, ἥ κῦμα λιταῖς ὥς ἰκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. ellipsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σῖν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non demonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis amicū fuisse probat, non *amasiū*; qua de re ad 'Er. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. l. c. v. 89, ἐνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) II. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος 'Ενυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non Ξεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. II. N, 246, Ξεράπων audit; & 295, Δοῶ ἀτάλαντος Ἀρνή, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολογίδς Ἀρης πόλεμόν δὲ μέτεισι, τῷ δὲ Φάβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγχοὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος Ἀρνή dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod anfas huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμοδίου ὥρα ἡλικίας λαμπρῆ, Ἀριστογείτων ἀγῆς τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὦν εἰχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus recepram de iis opinionem. Quod Thucydides autem de statu relict, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuæ. Rogante quodam, quodnam es-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς περ Θουκυδίδης φησί) Cum Hemsterh. oraē adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phrasews raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔσθικε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἐξεῖσιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεύς ἀξιοί; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Loculus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verre, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censei? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθε δῶς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστί καὶ ἄλλῃ. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀχμηνος σίτοιο δυνήσεται ἀντα μάχεσθαι. Sed vesci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Experts cibi poteris contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἐτι οὔσης, ὀλίγον τινα ἥσδιον ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἐπνον, ὥς θερμοὶ ᾧσι, καὶ μὴ δεμλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturo, summo mane, parum panis comdebant, & meracum bibebant, quo calidi

& minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula ei post ἰστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καί εὐθύς legamus καὶν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Ecclef. v. 386. Et Iens. ad Vir. Aucr. § 6. REITZ.

ibid. "Οὐ ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur. GUYET. Et ego malle abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶν εὐθύς. GUYET. Idque omnino reciperem, si vel una ed. praeiret. Et parum absuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ὡς περ ὁ Αἴας) Hom. Il. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. "Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstiruram diversitatem. GRON.

ibid. Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. *Anon.* SOLAN.
Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere
 Alciph. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep.
 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Εἰ καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epist. 38:
 φάχα ἂν καὶ ἐπίσθην. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων coniciebat Gefner. Faver huic
 coniecturae lectio luntinae; ex qua, ſi opus foret, illud fa-
 cile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, qui-
 bus iam comparatum it paraſitos. Verum cum τὸν βίον πα-
 ραſίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam ef-
 ſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τὸν φιλοſόφῳ καὶ ῥητόρῳ.
 Interim bene vidit Gefnerus, vulgatam minus recte habere;
 & niſi lunt. ſuccuriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφῳ βίον, recipi
 potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἷονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non vide-
 rentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἰ-
 ονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me redu-
 xere, quae deinde ſequuntur, εὖροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα πε-
 ρὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθῃ. GESN.

ibid. (Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen
 initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. §
 56, οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδων. Tangit
 finem huius diſſertationis Long. lib. 4 ποιεῖν. Liban. Pa-
 raſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὡς τε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίμούντων φιλοſόφῳ
 (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δώροις ἐπ' αὐτῇ ἔλαλ) Sic concipiendus hic locus, ut egre-
 gie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime
 ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiciunt
 interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſo-
 phorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in
 foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, &
 ideo abſurdus ſit, quod dicit) alius quidem in cauſa ſedens ut
 iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφῳ * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non
 credo, neque Gronovius, neque Gefnerus credidere. Quare
 diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundan-
 tia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſen-
 ſusque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰσπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χρεſτίον
 G g 2

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότεων τὴν τάξιν. Alciph. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττέται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant*. Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans*. REITZ.

ead. l. 16. Εἰ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. W. adpicium est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Parasf. c. 12 & 39 m. &c. Item Epict. Man. c. 29, alique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, voculas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβούνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quaesivisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας stare possit, peno exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τιμι) *Τιμα* adscrips. Gesn. Et quia *lunt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τιμι* pro *ὡς τινος*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *προς παράσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προσηρμέναις βίβλοις, dictum est a nobis* &c. Herodian. I, 2, 9, *ὅσα μὲν οὖν ἐκεῖνός τεπρακται ἀνδρεία.* Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀριστὰ κενήρυκται σοι*, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς.* Ibid. 418, — *ἐξ ὁλῶ κακοὺς κακῶς.* Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο.* Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποισεται) *Lege ἐποισεται.* SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exsilium, quod commemorat praetor Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικά καὶ δυσεντερικά πάθη* sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐπισχεθέντων.* GESN.

ibid. Φθινίσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cetr. Gesnerus emendabat φθινίσαντας. Recte, credo; nam φθινίω ignoro, & nil solemnus hac vocalium permutatione. Interim servavi inspectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. REITZ.

ibid. Φυγόντας) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίκ. c. 21 de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil profus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regiones respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus ineest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Παρσίτι pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumtu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, quā *παρεκοντίζειν* eodem detorqueri queat, restat, ut *παρὰ* in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter metam vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disco, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo *παρασιτεῖσθαι* grandius quid sonare atque esse, quam simplex *σιτεῖσθαι*. Si vero & hoc frigeret, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedicata opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐθ' ἄλλοιο) Ven. utraque ἀν' ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Σὺ δέ με — διδάσκειν) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inferi solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Arr. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδούναί — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericī versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus ferm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 1. ΑΝΑΧΑΡΞΙΣ) De Anacharxi & Solone vi-

de, quae supra annotata sunt ad Σκυ. cap. 5, & Plut. in Soli. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasis* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni assueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὕμιν) Hanc paginam interpretor ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Articum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὐς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Iunt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. Καὶ ἦν ἰδοῦ) Καὶ νυνὶ ἰδοῦ. MARCIL Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nostrium Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. Καὶ μὴν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19. p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλοῦσε. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrium supra, Afinc. c. 23. Et *ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμμοι ἐκ τῶν ποδῶν.* Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρητίστας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλόξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπληροῦντες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχείλεις) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχείλεις, non ἐγχείλεις. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πληῶ οὗτοι γε &c.) Οὐκ ἐν πληῶ οὗτοι γε, ἀλλὰ ἡμίμον ταύτην βαθείαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὄρυγματι ἐπαμῶνται τε ἀλλήλους. Sic Mf. non ταραττοῦσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed aliam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κύνιν. Happhen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavescit haphe. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iampridem egerunt copiose; vide imprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουςι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττοῦσί τε — πάττουςι. Polyaen. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουςι legebam. SOLAN. Ταράττουςι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placent P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουςι legendum suspicatur, vel ἀράττουςι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὄρυγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercentur, non licet; verbo, ipsam caveam. GESN. Πάττουςιν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττοῦσι nihili esse. Et quamvis δράττουςι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουςι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀρυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet: ita compositum

εὐόλιστος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὀλισθος, πτώσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ὀλισθος, — ὃ ὅλως καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auditione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscriptus frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc verius priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 235. GESN.

ead. l. 12. Μανία) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομιστοῦντες κατὰ τὸν ὑβρίζοντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27 C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅμιν ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφέλιμα καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὥς ἐν μάτῃ διεζώμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, vetuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum διατιθεῖναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista cap. 25, τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthenes aliique loci sunt. L. Bos. Si quid testimonii opus est, adde Aesop. Fab. 8, σὺ με χεῖρον δίδηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39, δεινὸς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθίντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphro. I, p. 200, τί με διαθήσῃ, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad Diod. Sic. I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Δυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meursium. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, πρὸ τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
μένοι τόξον ἔχοντος. GUYET.

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Afm. c. 51. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὄνευσον ἀναδού-
μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita
commentatur: — Ἀνακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus
putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & edu-
cere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thu-
cyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνακλᾶν machi-
nam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt,
& avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed infle-
lendi & in altum tollendi significationem habet. Aristænet. I, Ep. 3,
ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θεῶν τῶν κυκλῶ
συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc
loco) ἢ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille
optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabel-
lae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de
salatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus ta-
men reddidit frangenti.) Ita ἐπικλώμενον inflexum signif. pro
Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est
autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an attollere,
sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere,
aut flectere, quanti intersit, quis non viderit? Interim non ne-
go, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad ictum eluden-
dum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνα-
κλᾶν remanere, quatenus impetus eius refringitur, sive po-
tius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum
aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte
vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. In-
terim male reddideris arietem frangere, pro avertere. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῳ) Nihil mutare Fl. appinxerat Solan. An er-
go ἐκείνῳ quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, &
vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rhet.
I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτει πᾶς
καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρωδρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν,
παλαιστικός· ὁ δὲ ὄσται τῇ πληγῇ, πλῆκτικός· (legendum, ut in

rec. eodd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad Δημῶν. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμῆς) Oratio non satis perspicua: si enim alia loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenseret, quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit. SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V, 18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνον) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in gratiam Herculis & ad Nemeorum exemplum ex aprio factas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ἦν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαῦρῳσεν ἐκείνον, ὡς [ἰεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Pott. SOLAN. Pro ἐκ σελίνου. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit Vinc. Obfopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est sacer, non a ἱερεὺς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma Deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & apud Max. Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhæus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστὶν ἄταν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρας ἢ ἀχρείου τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: ποῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει ρίκτης ὑπόμνημα, μῆλεα δὲ αὐδὺς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθειον. Itaque hoc loco non male μῆλα poma intelliguntur, μῆλεα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεσαν ἐτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὴν ἀγῶνα ἀπὸ τοῦτου κατιστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδέν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχεν ἡ φήμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpfit, & Delphos attulit. Lauream igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro additum) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulandum summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pipus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coro-

nis distinguit: praesertim infra, c. 15 med. πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτινοῦ ἢ σελίνων. Quidni μηλίας αὐτὴ μῆλων adiiiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. Νεφ. Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. Καταιβ. Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimaе notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his moriis fuit. (sic legitur, pro moriis.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορία autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἡ δὲ ἱερὰ ἔλαια, μορία. Hefych. vero ibid. adductus: Μορία ἔλαια ἱερὰ τῆς Ἀθηνῶν. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. (Ἐκ τῆς μορίας) Hefych. Μορία, ἔλαια, ἱερὰ τῆς Ἀθηνῶν. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. Ὑπὸ) Sic W. hic. Supra tamen cum impres-
sis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, c. 9. SOLAN. Πρὸς) Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutuo, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θαιμάτιον) M. & FL. *Θαιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro *πάχος*, *μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirare, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* s. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑποπῖοις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27; *ἀλλ' ὑποπιᾶζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Arer. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκηθεῖν) Ita M. & ed. Fl. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18, ὅπως ἀν' ἀρίστα πόλιν οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praefertis vulgata potiorē arbitror, quia auditu tantum ait sibi norum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τί) L. τε, quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum coniecisse video, qui τε margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξιμι) Sic recte W. In impr. διεξιμι. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἀγῶν) Sic τὸν προκείμενον ἡμῶν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequē cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, Ἰσθμοῖ ἀπιδανεν. Sic Πυθοῖ, Pythone in urbe, Thucyd. V, 18 f. Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὔτως) Parvi est. Sed οὔτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa muratum. Ut enim sequente consona οὔτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὔτως, ita crebro οὔτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiaf. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὔτως νεότης, οὔτως φαῦλοι, οὔτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὔτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὔτως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὔτως μενῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὔτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὔτω, aliis οὔτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ.

Pag. 169. *l.* 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absumilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. *l.* 8. Ὠτιπερ) Ego Pelleri coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. *l.* 9. Ἀστέρως — πάντα καταφλέγοντος) Canis fidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. *l.* 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. *l.* 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Tim. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. *l.* 6. Προέξεις) Miror, qui Solanus noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξης ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξης, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemst. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγορήσης. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunget. Immo vel simplex μὴ & ὅς μὴ subiunget. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσης. Noster mox c. 18 f. ὅς μὴ περπλάκης &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. *l.* 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσα intelligi μάλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μάλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυσταλλῆν αὐτὴν) Non aucto Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construī amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construī solet. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt; a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγεγράφω) M. & editiones fere omnes. Sed *Vasa* utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὴν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48, & passim. REITZ.

ibid. τοὺς ἐπώνυμους) Hefych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἄνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππεν. Tretz. ad Lycop. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συναιρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακρίψης) Lego διακρίσεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatio quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἐν ἐρέψης, μᾶλλον βλάψης, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγωγή) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Haec buimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oia. cap. 18 f. ὃ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. l. 1. Φόρου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & afforem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. reum; vid. tamen exempla plauscula afferentem Iac. Elsn. in Obs^{er}v. ad Evang. Matth. V, 44, ubi & Gatakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπεν) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προομίων καὶ πα-
δῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Τυμνὰ τὰ γεγεν. βλέπειεν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsn. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῶν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀρ' ὃν τὰ τῷ εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον). Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἔστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praecessit enim ἔστι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὅμοια ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, τὰ πάντα ἀπόλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἱερῆα θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IEN^s.

ἴφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἄφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἄφ' ὧν — γίγνονται defendendam afferrem Long. Past. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἑπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττέμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἰδικοιῶθι ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura videtur in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo affero, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut mukis exemplis monstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἢν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, *auferitur mihi*, sed αἰρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*, s. *auferitur meā operā*. Sic & ῥυθθίσεται ἀπὸ σοῦ, erit *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur μοχ μετακοσμοῖτο. SOLAN. Γίγνεται) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessel. ad Diod. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic μοχ c. 24, οὐτενότερα

γίγνεται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίγνεται dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἀμεινον χρῆσαιντ' ἢ αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessel. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10, πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristaten. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθη οὐκ εἰσθώς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῷ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam disciebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ἐν. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαντῷ) Male Florentinam habere εἰμαντῷ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paraf. c. 8, & ipse ibi faretur Lucianum sic saepe solere, ita & pro εἰμαντῷ 1 Ver. Hist. cap. 6, Asin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίᾳ &c.) Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλαις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, *μεγάλοις γράμμασι ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Mf. illud ἄμα eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἄμα γεγραμ— dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius immeror. SOLAN.

ead. l. 11. Καμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragedos Solon, qui Thespin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis legebat, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κράνη — ποχνότα παμμέγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πύσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνονται) Hic certe eodem redit, γίγνεται cum W. legas, an γίγνεται. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*, SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus praeis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pender. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *οἷσι*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Past. III, 110, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergl. ad Alciphro. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονότερα γίνονται. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἄργον) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lucian. Mui. Έγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργός dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτι τε — ρέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ρέοντα, quia sic legebam in Iunt. (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ρέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ρέοντα magis obvium, quam ρέμενα. Est tamen apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἄρρῶοντο μετὰ προῖης ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσεῖοντο eumque Srephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ρέμενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ρέουσιν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἶος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gelnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ρέοντι οἶνον ὁμοιοτάτων &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ρέοντα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ρεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. Ρέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ρέμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰστ. α, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Eis χεῖρας ἐλθεῖν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐν τῷ βέλους, de pugnantis. Contra in minorem etiam partem Long. Past. II, pag. 45 ed. Iung. ἐδάμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν μὴ δὲ φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de proeliantibus habuimus i Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

ead. l. 8. Ἐμψυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu superiore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cent. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione lunt. servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo ad speculandum blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπολάυντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W: possis etiam ἀπολάμποντος coniicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendidi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus aut cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τοῦτον δ' ἡμῖν διευκρινημένον, πειρασθέντα διαλθεῖν περὶ Σαλμανέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 & c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ἱστομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε κακίως διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermod. c. 7, διευκρινήθην ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

ead. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶ anti-
que posset formari δῶν, δούσα, δούν, aequae ac διδούς, οὔσα,
ον, a διδάμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro
τάφον recte videntur eruditi reponendum τάφρον. Et sic pla-
ne Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scam-
ma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim
Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Flo-
rentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τά-
φρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In
aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, ha-
bebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χεῖρ.) Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis literis optime meritis, eos, qui
usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant.
(v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum
praestantes, rescribere iubet ἀλκτῆρες, quo pertica designa-
tur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem
vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra
quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet.
Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in
eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides ae-
qui quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu
cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum re-
iiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque imperum iuvari,
usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mer-
curialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scri-
bebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid.
Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud
incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Καλκούν) Disci haec elegans & suis omnibus nu-
meris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium
reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς
λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος ubi etiam discrimen ob-
servat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae
vox an & alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum re-
spicit Il. Ψ, 826, ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἄνω — πόρρω) Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat So-
lan. Sed quia & ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, *τόσονδε κίνδυνον ἀναρρίπτουµεν*. Et L. V, cap. 103, *ἀναρρίπτουσιν*. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὄλισθον) Ὡ. c. 2, & scribe τὸ ὄλισθον. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & *πλείω* in *πλείον* esset mutandum, quod Solanus non attendit: nam *πλείω* pro *πλείονα* hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Afm. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρώτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palæstræ aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσµᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat *ἀποσµάμενον*. In notis vero eiusdem male *ἀποσµαίμενον* describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλθῃ ἀποπλύναι Sec. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλθῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλθῃ eis τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκροτηµένῃ, equitatus exercitatissimus conversum. Hic melius convenit, *compressum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi & colligendi* significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut *συγκροτῆν συμπόσιον*. Long. Pass. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότι, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & *συνεκροτηµένον* legere possis, i. e. *robustum*, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συνεκροτῆται τὰ μέλη, ὡς neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Mior, ni Lucianus λευκὸς scripsit, addit

frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. ἔστι — ὅπταν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξτε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προδίδετε) W. recte. In impress. ὑποδίδετε. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatrati confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοῦς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppedita bunt Harpocraton, Erymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerrae*, eiusque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, sed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγρῷ Φερεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρέζωσθαι) Ita W. & Fl. In impress. περιζώσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἅσπερ σιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synes. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Ion. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμ. θύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Tεξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur συνεχείς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὑθαίρετος) Non agnoscunt W. & ed. FL. Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ, vel τὸ, το. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φείδεσθε) In M. & impr. φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμειυόμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessl. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus*. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσφ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae &c.* idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ recipere. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, praevidua foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46, τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed de quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. ὄρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνα. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχου. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque, quae vulgo de Aethaïde dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, Οἰδίποδος μῦθον, fabulam s. tragoediam de Oedipode, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Læmarii,) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmurienfi ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usu venit*; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ὑπ' ἰσχυρὰς οἶμαι τῆς ρίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab altius aëlis radice productum fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: ῥίζα autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia: W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑμάντου — ἀποδύσαντες ἴδῃτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Etsi supra non semel habuimus pro quid facerem? vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, id est, nonne mirareris? Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam quid faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid dices, ad sensum accommodata non displicet. REITZ.

ibid. Ὀπτιγών) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514, l. 40 edit. Steph. De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epictet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρύωνων) Plinius scribit, Pergamīs omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium sollemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μηδὲ προαπαγορεύειεν) Recte Ms. μηδὲ ἀπαγορεύειεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. Ne vulnera, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpretes, sed male vulgari sensum μὴ δὲ προαπαγορεύειεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειεν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώνσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνῶθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὅρῳς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurs. Gr. fer. Nostrium Δαμων. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγομένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι βρομένους) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι βρόμενα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαπέθανον) Exemplum huius rei in ludis illustre vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venerae editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur interpretes, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminetibus*. Sed Gesn. *illam necessitatem imponentibus*. At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellegui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessel. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. conicit δὲ pro ὥς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectioni aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόδεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte Gesnerus, aetatem certaminis iam egressus, dedit. Testimonia ex Luciano Hermot. aliisque attulit Steph. in Thef. Nostra autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγον ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόδεσμον τοῦ ὁπλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus statutum, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλαβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβέρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostendam nostram in colligendis variis leest. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum feliciter restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰκας — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non murassem; neque credo structuram ἀρεσκομένος εἰκας vitiosam esse, cum &

sic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ῥοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Paſt. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἔφεσαν ἐλθεῖν τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *ſimilis erat ſurenti*, an, *videbatur ſurens*. Adeoque nominativus hic aequè bonus, etſi minus uſitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν ταῦτοις Scholiaſtae ſtilum ſapit, facilius mihi perſuaderi ſum paſſus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non eſſe, qui & γελᾶν ἐν τινὶ, & ſimilia, ſupra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. & Epift. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρω) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἀδην) Tartarus Heſiodo is locus eſt, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* a τάραττω, vel α ταρταρίζειν. COGN.

ead. l. 7. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipſo, ſed deinde in Philopſeud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, obſervat I. Elſner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐſτήρικται habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Πλουτεῖν) Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis ſimpliciter*. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem viſ omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui DIVES*, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris; & Laſt. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe maior edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl. αὐτῷ* eſt ſine iota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial. c. 26.* τότε τοῖνον τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V. c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII* med. SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κῶκυτοι) Κῶκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odys. K.* ex Styge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen. COGN.*

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, quodque est graviorissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρόκειται, Acherusia palus adiacet* GRAEV.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron,* carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg. 2 Georg. & VI Aen. COGN.*

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* I. & V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδῶς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ) Iam notaverat *Cognatus,* *Aeacum* esse Iovis filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus* est regis patruelis, nec *Aeacum* & *Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰακὸς) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen. Ovid. in Ibin.* Iovis filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* & *Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae.* COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) *Cerberus* a poetis fingitur canis triceps inferorum custos. COGN.

Lucian. Vol. VII.

ibid. Κάρχαρος) *Asper. καρχαρίδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος) Vertunt, *allatrans, territofque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *τίκτω* vel *hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλω) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat, *ὀνόμασται*. Florentina recte, &, ὃ in contextu deleto, ὃ repositum: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. l. 1. Ἀλκηστis) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan. Est & in cert. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. *Paraf.* c. 42 pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 & c. Alciph. III, p. 372, ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γράυν — καταγχετεύει. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐριννύες) Male vertunt Ἐριννύες, ποινὰι, *Furiae*, poenae. Cum sit, *Erinnyes, Furiae*. GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritiis Dūs hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet *αἰεὶ* pro *ἀεὶ* potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrium. Ita *εἰνεκα* pro *ἐνεκα* vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philop. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι) Non quidem vitiosum, quod *l.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua opposicione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. *ἐς ὄλμον ἐκχέας*. Ita *εἰς* & *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπει* habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, *πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες*. Et Icarom. 23. Bis Acuf. 20 &c. Alciphr. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, *ἐκλεοιπὸς ἐκ τοῦ βίου*. Gall. 31, *ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων*. Quom. Hist. cap. 4 m. *πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα*. Thucyd. VII, 51, *πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον*, & c. 50 pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίνης*. Long. Past. III, 117, *εἰς κόλπον εἰσήλασαν*. REITZ.

Pag. 210. l. 2. *Καίμενοι*) Quis? vide not. ad *Men.* cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. *ὑπὸ γυνῶν — Τάντ.*) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*) *Tantalus in ipsa palude stat*. Sic interpres. Cur omisit *αὐτός*; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum *αὐτός*. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός ἔστηκε*, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis*. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. *Αὐτός*) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. *Τοῦ μέσου βίου*) *Mediocris*. GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. *Χοαῖς*) Ea de re iam supra ad *Ἐπισκ.* cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. *Καθαγίζομένοις*) Conf. *Ἐπισκ.* cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et Wess. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. *Ὁβολόν*) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore trientem*. Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. *Νομιζέται*) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. s'il passe, s'il court. REITZ.*

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GERN.

ead. l. 4. Πορθμια) Πορθμια. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrium πορθμίων pro *pauilo* scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμια. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμια etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορθμια. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμια καταβλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίων & πορθμείον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrium nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissentium Grammaticorum, Hesychii, Euthymii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσῃ. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδιαν referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forfan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πλεῖν τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνῶντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδῶνται) Hoc praetuli, quia est in edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, fatis notum arbitror. Epiſt. Sent. 24, ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et κυλινδεται Aristoph. Vesp. 490, atque alibi. REITZ.

Rug. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ais, εἰποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν οὐ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἷχῃ μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in *P.* tamen usitatorem orthographiam ἐνεκα invenirem, in *I. εἵνεκα*, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspire vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum inveni-
nerim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβοήσῃ) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβοήσαντας δὲ ἄνδρῶν. & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν) Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenerit. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιίζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαίζοντα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖζ— legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὔρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαῖζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo haber. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ τί) Sequor Venetas, ἥ τί numquid, pro ἥ aut, scribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ δίδῃ) *Fl.* ed. cum plerisque aliis ἥ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἥ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἥ etiam habebat, ἥ δὲ ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic *Ῥητ.* c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ἕλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte *Fl.* ed. Reliquae περί. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Afin.* c. 22, & quae Hemst. habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan re-

ἐτε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25, cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πότους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Sorian. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῆν — πεινῆν) Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγει, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν distorquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρατρέψει) Ἄν παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις). Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spatulae textoriae ope subremen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθαῶσαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tora derudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Neg. 55.

Cogitabam. etiam ὡς δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu, atque ἐπὶ τούτοις, *in super*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) I. e. *in super*, pro fufe, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, *in superposito monumento*. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsan coniungere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυνησόμεθα) Ita L. recte. In impress. δεησόμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανωμένος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareretur, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθχγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Cont. supra Misd. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde, *reiamus*. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. Il. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σφιγτὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conducī, qui plañctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certillimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγάνω, si-
ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνε-
λοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέ-
γω, colligo, corrigo. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοί-

νυν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνεилоχα ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, & in quovis funere identidem repetat.* IENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus *ἑρῶων* ἐξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo *συνειλεχότα*, α συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequè conici posse dixerint *συνειληφότα*, edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; len-sii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Iensius in *Leßt.* Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Asin.* c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἑλλην ἑκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobii tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurf. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambli. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. *Per.* c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἐθαψεν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obli-nentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρεῖ) Lege ὑάλῳ περιχρεῖ, seu potius περιχρεῖ, id est, vitro incrustat. Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpretes, *adipe suillo oblinunt.* MENAG. Ὑαλος magis Atticum esse, quam ὑελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὑελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. ὑαλος dixere Attici, ὑελος communiter Graeci. Περιχρεῖ autem vel περιχρεῖ pro περιχρεῖ malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo conlendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: περιχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑελοῦ &c deinde *ibid.* αὐτὸς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι
 γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι
 τὴν ὕελον nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod no-
 strum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45,
 monet Wessel. coniciens sal quoddam fossile pelluciditate vi-
 trum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn.
 existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
 ciani περιχρίει aequè satisfaciēt, ac περιχύει. Merum sal
 quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris
 vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic
 cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam fir-
 mius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami-
 nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum,
 quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra
 vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri-
 simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitina-
 rii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Ὑάλλω) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V.
 H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην
 ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca affer-
 vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide
 Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do-
 mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi-
 me permaneant diuturna corpora.* Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I,
 140. Fl. ὑέλφ. SOLAN. *Suillum adipem* interpretationis anti-
 quae faceffere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum
 proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι-
 χρίει notione. Ηερίγχιος non tantum ὑάλλεν & ὑαλόεν λαμ-
 πρὸν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et
 quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis,
 pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum so-
 lutiones ac praeparationes ad condituram corporum ido-
 neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori
 Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fuso condidit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2,
 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I,
 c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἐντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ-
 τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν αὐτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not.
 Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α.μισθ.) cum antea illic fuisset non constet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεομένῳ χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδοναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δαείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τὸ μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρσις ταφῆς. Ubi Wesseling. plura in hanc rem ex Stob. Serim. 38, Horodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω., 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐπως) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΡΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδος καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) sepulvisse dicitur. Naukratites autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουεννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μαιράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis. Sic interpretes. Sed in Mf. est πάντιμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & later certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ead. l. 3. Πάντιμον) Ita Ms. Gr. L. & ed. I. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex I. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, namerum edd. potiorē sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Geinorum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαγεγνηται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετῴων τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικὸς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Ms. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 3 i pr. ἢ λόγον corrigebat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, corradentem, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνίσταντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Basf. 239, 1. Ad Menandri fenarium alludit, ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλίαι. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίη. Long. Paft. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢν γένος βατράχων. Plura Commentent. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοί) Ἄκουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birckheimer. verrens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τῷ γε ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τό γε, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχεῖα εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνειναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρῶτος μεστὴν) Hesiod. Ἐργ. 290. GUYET.

Pag. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδὲν) L. Bos de Ellipt. p. 108 vertit, *alioqui* — *differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differimus*. Sed Gesnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰππῆλατον καὶ κατάντη) Facilem & acclivem reddiderat Birckheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Gesnerus per circuitiōnem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, νῆ Δι', εὐνοχῆση κατακείμενος, ἐκείνους, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatē, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profectio vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c. Marcilius legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχίῃ κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὅποσοι &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἐγὼ γέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι &c. ac passim. IENS.

ead. l. 10. Ἐκπνοος) Ἐκπνοος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, & id genus alia. Sic paucis interiectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440, ἀπορητί. MARCIL. Ἐκείνους) Ante Benedictum iam Fl. ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοους. SOLAN. Ἐκπνοους, ὅποσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνοους est, qui non respirat, δύσπνοους, qui difficulter: sic ἔκπνοους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, anhelus. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοους, & deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. GESN.

Pag. 223. l. 2. Πρὸς Φιλίου Διὸς) Etsi supra Tim. c. 1, ὃ Ζεῦ φίλιε necessario additur; hic tamen Διὸς cum Fl. omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irreperit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. ἀρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεὺς. Aristoph. Acharn. 730, καὶ τὸν Φίλιον, quod cum Scholiast. ibi exponat νῦν τὸν Φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Διὸς huc irreperit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ γὰρ) Ἡ γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ.

ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα) Hesiod. *Θεογ.* 30. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδύνατον) Subaudi εἶσται, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo asingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon*. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡδῆ) Conf. supra Σκῦθ. c. ult. versus fin. SO-

IAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἥδη
saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, *Λυσιμάχου ἥδη βασι-*
λευντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, *per-*
grare regionem, etiam supra Alex. c. 46, *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνε-*
σθαι. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic l. & V. 2. melius, quam quod in
reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας*
mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucia-
nus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro,
quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter
fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt
gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum
cc, expedito etiam homini xx mansiones denorum millia-
rium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel
veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa
praesertim, *καὶ εἶχεν οὕτω*, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, disci-
pulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur
Ἐβδόμη, Φρόνιχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid.
Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσθω) Augent interpretes, in
eminenti folio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci,
de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, cum de
bearitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco,
ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῶ, quod statuit esse
ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista *κάθεται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ*. De-
nique Lucianus non respexit ad solum, sed ad situm loci; un-
de mox inquit, *πρὸς τε δὴ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ἐπι-*
τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, quae quidem ἄκρα non est
demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῶ, ita ut mihi certe videat-
ur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris
infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis,
Adrastea & Ilda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum ca-
prae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam ca-
pram Iuppiter iam adultus in sidera retulit, vocaturque a
Graecis *αἰξ οὐράνιος*: huius alterum cornu Nymphis nutri-
cibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facul-
tatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φα-
σὶ θρέψαι Ἀμαλθεῖαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας
βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως
ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς
Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ που) Ὑπὸ Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἰ που
ἔρωτα &c. Ven. utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo con-
sule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius ex-
hibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in num-
mis non infidet Nilus Crocodilo, sed assidet. Πήχεις vero illi
comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a
Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi,
cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quo-
que in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus,
in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli
quatuor, quorum unus hippopotamo infidet. Haud aliter ac
circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Varicana; & eius-
dem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου,
effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.)
traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit
Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in
templo Pacis insigni quadam Nili e bifalte statua docet Pli-
nius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soli-
ti, & quos alibi Νάγους τοῦ Νείλου dictos legisse memini, deno-
tarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA
LUVENTIBUS, per quos totidem CUBITA summi incrementi au-
gentis se amnis intelliguntur.*) Quae omnia hunc locum mire
illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & si-
mul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio
manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525,
ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione;
sive pictura, iconē. GUYET. Absurde hae duae voces ad-
duntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expun-
gere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dedit πήχεις a statura. Philo-
strat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία
ξύμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philo-
strati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πάνυ Olearius, nihil ad
explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in
versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi
dare Cubitos, cum Dactylos Idaeos Digitos vocare non refuse-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis recipitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus I. c. *παιδία* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *σῦτος* non male dici *Spartos* illos, *σπαρτοῦς*, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) Ades. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Affert haec Th. Mag. verbo *βούλομαι* p. m. 31, ubi cum *ὅτι τάχιστα* recte seiungitur, uni & in ed. Lucian. *H.* & ego sic dedi, cum *ὅτι τάχιστα* iunctim exaratum invenirem in edd. *P. I. S.* aliisque. Pleonasmus autem hunc *τοῦ ὅτι* esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, *φανὴν ὅτι μεγίστην*. Aesop. Fab. 128, *ὅτι πλεῖστος χρυσός*. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et *ὡς ὅτι μάλιστα* sive *κάλλιστα*, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἄορρος) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri petram* Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, *Ἄορρος* & *Ἄορρις* scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. *Ἄορρου* etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσιόδος) Hesiod. I *Ἔργ.* ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. *Ἔργ.* 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter *εὐνδρος* & *έννδρος*, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτό) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. *Τοσοῦτον*, quod *Par.* habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28, *τοσοῦτον ἀπέχω*. Item 42, & alibi. Epict. Sent. 78, *μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε*. Ael. V. H. I, 8, *τοσοῦτον κακόν*. Noster fere ubique. Sic *παρὰ τοσοῦτον* 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, *χρυσίον τοσοῦτον*. Et hoc ipsum *τό γε τοσοῦτον* in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par.* 7 addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & π sequatur illic, *τόγες τοσοῦτον παραινόμεσμεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον* & *τοσοῦτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. *Τὸν ποιητὴν ἐκείνον*) Hesiod. l. t. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν*) *Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν*. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἔπει* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἔπειτ' οὖν* legendum putem, aut dicam, *τὴν εἰς* esse glossam *τῆς ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. *Ἐπὶ δ' οὖν &c.*) *Ἐπει* iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & *εἰ* scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἔπειτ'* pro *ἔπειτα* & paulo post *ἀν* receperim, ne illud repetitum *οὖν* difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. *Ὡς ἂν*) *Ὁ οὖν* L. In omnibus etiam, excepta l. *οὖν*. SOLAN. *Ὡς οὖν*) Quemadmodum igitur &c. GUYET. Recte; nisi *ὅπως* quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Mf. Reg. 2954 ὅ, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. *Ἐαυτὸν*) Praeter variationem *αὐτὸν*, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Paraf.* c. 8. REITZ.

ead. l. 15. *Ἀσπορα καὶ ἀνήρτα*) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 *Phal.* cap. 8. Adde *Parafit.* § 24, ubi etiam *ἀσπαρτα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. *Ἀνδρώδης τὸ βελδισμα*) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. *Φήσει*) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαραιτήτα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. *Εἰτά σὺ κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ὥστε παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ρά διαμμεῖσδαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην*) Vertunt: *Inde te priscos il-*
Lucian. Vol. VII. Kk

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, ut imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegeſii, Cratiſtis, Neſiotae. Primum vertendum Hegeſiae. Ὑποſίας enim Magnēſius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charifſii voluit ſimilis eſſe, ac ſe in putavit Atticum, ut viros illos prae ſe paene agreſtes putaret. At, inquit Cic. quid eſt tam fraſtum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile? in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiffe, numeros infreſſiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuiſſe ſtuli Aſiatici, & corrupiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριακτῆς ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευſίναν, καὶ τὸν ἱερὸν γέγονα μύſτης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θηſεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καὶ ἂν ἑκάſτον. Video arcem, & quod in illa eſt, tridentis ſignum. Video Eleuſinē, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula. Dein legitur in Mf. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτων καὶ Νηſιώτην, quodeſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebris fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themiftocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati ſuppareſ Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidiſ ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. Grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcure. Vide Philoſtratum lib. I de vitis Sophiſtarum in Critia. Per Νηſιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆſος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimos Sophiſtas tenuit. Vide Philoſtratum lib. I de Sophiſtis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργαςίας) Sic infra Ἰππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κρίπτα. Vide omnino φιλοſ. c. 18. Quo loco rite perpenſo patet, ni fallor, delendam eſſe coniunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νηſιώτης dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego verò, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοφ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV, circiter CCC nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli eius fuere Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: 'Ηγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα I. Νεστοκλή. Critiam certe pro Craete etiam habet Mf. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένη) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpres: Laborem autem, vigiliis, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicit. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Mf. λιπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Mf. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμίᾳ λιπαρεῖ adduxi, quod Geinerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Iam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δέοντι exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι unde & λιπαρεῖν δέεισθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. supra de Luft. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διὸς. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκύσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικός ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δὴ λῶσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ εἰσὼν μεταξὺ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. καὶ δὴ ἤρκεσεν ἀρχάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μεχρὶ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου ἐμπροσθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξελίπε καὶ ἡ τῶν Ἠλίων πανήγυρις. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτινεν, π cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpret sensu, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖς ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἀνθρώπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 581. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιῦ υἱόν) Τὸν Δημοσθένην. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐννπ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscripserat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab amico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κακαιοτομήνται) Τὸ καίνοτομειν ἀπὸ τῆς συντομομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. Ἰθι) Edd. & Ox. Mf. ἰθῆσι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter sequentem consonam quae sivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἰσθι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἰθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinivivi iuncti χαίρειν, ἀναλαίρειν, λέγειν ego, commate sublatο, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει ἀναλαίρειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφος) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικαλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασσεαλειμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. Διασσεαλειμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ύακινθινὰς τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemaëis & Plat. L. 2 de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγρησκαί. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi; nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poetae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molitiam multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyr. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poësis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Il. Z, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Asin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico extare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare aetium a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ῥ' ὁδέ πως, ἀσπασάμενος ὅπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδίαςας τὰ

γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens.* Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπασθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ἐπέσει ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοβαῖδα Mf. αὐτὸς δαῖδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ— nisi quod Fl. ἐσπ— mendose habet. Conf. Z. τρ. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασάσθαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἶλλον διὰ δεξιότητος eis αὐτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην αὐτὸς κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ— nemo me temeritatis arguet ex iis assumpsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ— accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοβαῖδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβρέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mf. Q. τοῖνυν. Ven. utraque mendose δ' οὖν. SOLAN.

· eod. l. 14. Ὅτε καιροφῶν). Diog. Laërt. p. 42. D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρηθῇ,

Καιροφῶντι ἀνελεύσης ἐκείνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiares observat ad Nub. τούτων τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφον, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμούς ἐξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius verba haec Scholiastae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

· eod. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

· Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

· ibid. Ἄλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

· ibid. Ὡτος) V. Ἐπιστ. c. 3, cum Schol. & Odyss. loco hic in margine citato. SOLAN.

· ibid. Ὡτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

· eod. l. 8. χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola I. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

· ibid. τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cationem, auspicantes. Ἐνδόσιμον auspicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de discr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaëo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo iam statim utendum sit. Etiam nostri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparisonis apparet. GESN. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemsterh. orae Graevianae appinxerat, adeundum L. Bos Obs. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδόμεον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabas unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόμεον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἔσμα ἐνδοτικόν (vel ἐνδόμεον) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπουμένον, ὦ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλέτιος est gloriola? Verre, o Clyti deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. ὦ Κλητίου μέλημα) An κλέτιος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλέτιον a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. *Mea cura.* V. Eurip. Or. 478 & 481, κλέδευμ' εἰδὼν, στήνυμ' εἰδὼν. Vid. etiam Eur. 'Iφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἕαρος μέλημα. Pind. Pyth. X, εἰς τε παλαιότεροις Νεαῖσιν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ— legere iubet Kuhnius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN, Κλητίου om. Mf. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δείσῃ) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasim. Paroemiogr. BOURD. Latini, *illotis manibus*. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Mf. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περί. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἂ δέ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, & δέ, μὴ εἴπῃς &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecterit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. EV.

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δέ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequè ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, modo τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἀ μὲν ἐκφορήσαντας, ἀ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12, ὃν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμθεύοντα. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. τοῖς τοῖς. In reliquis τοῖς τοῖς. καὶ ἄλλως δέ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολοκιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολοκιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολοκιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνόμασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus. ad illud Petronii: *Palam proflare nudam in nebula linea*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἵπὸ πορφύροισι πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα ἔλεγχον. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. BOS.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχίσται πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρητὶς Ἀττικὴ καὶ ζυταϊκεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρητίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πῖλους intelligo tibialia e lana condegfata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &, quem is laudat, Plato. Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δὴ τοῖς Κρατῖνες ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic poster) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 335 B.) — ἐνβληγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβὰς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

eod. l. 11. Σκορακισί) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere iubebit, iracunde reiiciet, a vulgari illo εἰς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 177. GESN. Alciph. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκορακισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gesnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶτι, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. Κατα & ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & ἄττα *ibid.* c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

eod. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 f. ἐπίπαττε οὐ καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

eod. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπωδᾶ) Λεξιμορράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύμφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homeric. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, & poëtica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem

suam, five extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπο-
δα, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφυλον & ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηνον, aut
ἀσύφηνον, quia, ut praemonui, ἀσύφηνον non nauci vox,
ἀσύφηνον poëtica. Hesychius tamen ἀσύφηνος, inquit, ἀδ-
κιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἀτιμος. Sed ea omnia etiam recte inter-
pretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV, Ἄλλ'
οὐπὼ σοὶ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον, rectius legeris,
οὐδ' ἀσύφηνον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
fctet locum ipsum inspecianti: & illud Iliad. IX, ἀσύφηνον μ'
ἔρεξε, melius ἀσύφηνον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi
de gente mea eiectum, aut exfulem. Verus itaque scriptura
illa fateor ἀσύμφηλος & ἀσύφηνος sed etiam Saturniae Lemae
veteres sunt. MARCIL. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me pas-
sus sum a viris doctis ad πῶς ἰστορ. cap. 11, ἀσύμφυλον &
illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
sum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς
accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. ἰσθῆ-
τα περιπόρευρον. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
vidensī panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non sa-
tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mff. σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
μάτων. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, σισύρας
ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis confarcinata,
de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
etiam σίσυς, & σισύρα, Tzetz. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστειγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
tate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Haber, verum est,
hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum ἀποξύσα-
σθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foehiana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροκνεῖς *summicrepusculum*, εὐλοξιν *benedicum*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσοφον *manudoxum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρράβωνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρράβωνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρράβων, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμῶν pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερῆκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, δαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβικὴ supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χειρ composita o praeferunt, ut χειρογραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγὸς & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος post dicitur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam & malus usus,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ira & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse αἰο εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod pondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφραζέσθω. Quam imperite divulgata sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permitteat longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximaē voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅτι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poëta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Μαρεθὼν) Vid. Not. ad Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male Λεωνίδης marg. A. 1. quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. Λεωνίδης eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed Λεωνίδας praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in AL pag. 667 B. Item Ag. & Cleom. p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα) Plutarch. in Paral-
lelis c. 3. MARCIL. Vid. supra Ἐπισκ. c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimum saltem usus, postulat Πλαταιαί nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus αἰ permutatur in ε, & contra, quemadmodum in ἑτερος, & ἑταῖρος &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, αἰ in ε mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad Eid. I, v. 12, προγαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνόγειον, κατόγειον &c. E contrario ap. Hesychium legas Φαινακίζει, Φαινακισθεῖς, Φαινακισμός: ubi tamen Φενακίζω &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoribus legitur Φαινακίζονται, at in Mf. Wirtii exstat Φενακίζονται.) IENS. Mf. Ox. ut scribendum esse monuerat Iensius. Reliqui corrupte Πλαταιαί. SOLAN. Πλαταιαί hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) Fl. & Ven. utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκείνα ὀνόματα) Supra dicta illa ἄττα, κῆτα, μὲν &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδὲν) Sic Mf. Ox. In impr. μηδαμῶ. SOLAN. Μηδαμῶ) Solan. μηδὲν ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster alique verbum δεῖ vel δέομαι construere cum οὐδὲν & μηδὲν. Ut modo c. 14, οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δέησιν. Tim. c. 48, οὐδὲν δέησιν &c. Icar. c. 14, οὐδὲν γὰρ — ἐμοῦ δέησιν. Infra Dial. Meretr. 2 a. m. οὐδὲν δέουσι. Alciph. III, Ep. 56 pr. ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον. At μηδαμῶ proprie est nusquam, ut Epiet. Man. cap. 42 pr. μηδαμῶ σεαυτὸν εἰπὴς φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgaram lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μὴρὲς πατασσίσσω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: Fr-

aut ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. *λαρυγγίζει*) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem *λαρυγγίζειν*, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex *ήχείω* quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. *Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί*) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucydid. II, 101. Ubi cum Thucydid. dicat, *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔχειν*, ille ex Scholiaste observat, *μὴ* post *ἀπιστεῖν* Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post *ἀπαγορεύω*, *κωλύω*, *ἀρνοῦμαι* & *εἶργω* observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post *ἀπαρνοῦμαι* sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, *οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse*. At in Dialecto communi abest *μὴ*, ut *ὃν πάλας ἠρνοῦντο εἰδέναι*, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. *Σμικρὰν*) Esti eodem redit, *μικρὰν* an *σμικρὰν* legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. *μικρὰν* edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. *Ἐν τοῖς μεταξὺ*) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. *Τῶν ἐπαινῶν διαλείμμασι*) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud *πνδάτωσαν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, *assurgendi exultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. *Διαλαμβάνοντα*) Forf. *διαλέγοντα*. SOLAN.

ead. l. 5. *Ὁ Παιανεύς*) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, cum Παιανιεύς tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοσθένος Δημοσθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid.* καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιράττωσαι τὰ ὦτα) Idem supra Imag. cap. 24. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opportunitum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. GESN.

ibid. Τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσαι) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrasas afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσαι dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς OL L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλείων ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c. GUYET.

ead. l. 5. Ὡς καλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. Καλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistell. Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoeniss. Φιλόλογον δὲ ὄρημα θηλειῶν ἐφύ, Σμικρὰς δ'

ἄφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφύρουσιν. ἥδονη δέ τις Γυναιξί, μηδὲν ὑγίης ἀλλήλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχεις) Cod. Ox. In reliquis *πάσχεις*. Dein addit *Fl. καὶ κατὰ τύτῃς*. Legendum *καὶ κατὰ ταυτίγῃς*. SOLAN.

ibid. Πιττουεῖται) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Facilitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Mισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obiscoenae significationis. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρωτας) Ἐρωτας legit interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET. Non est nostrum, haec ἀπόρρητα & ἀρρήτα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit Pearcius, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim *Χοῖς* & *Θημίς* urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo *Ἐβίτης* & *Θμουίτης* nominabantur. PALM. Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Τὸς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὶν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μητὺρ δὲ ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: *Matre vero surtrice, in bivio quodam natus sum*. Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδος & ἀμφοδον est δῖοςδος, *divinum*, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mf. ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίτου τινός, quae fuit surtrix hominis venusti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρταρίους, licet hi apud poetas praecipuos quoque exsint. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, cum certissime talis sit insuavis, & puridum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forfan & supra, Parasit. c. 5, praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυ-

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad *Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73.* At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus comoda sententia. Ceterum nominativ. habes *Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι.* Bis Accus. c. 2 f. *μόνη τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν* &c. Accusativum Paraf. c. 5, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην.* *Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρήσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι.* Notabilior contra nominativus est *ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10. δι' αἰσχροῦς λαβεῖν, αἰὲρ αὐτοῦργος καὶ γέρον ἐνείρατα πρὸς τὴν βουλήν ἐκφέρειν.* Nisi ibi legendum *ἐκφέρειν.* REITZ.

ibid. Ἐπὶ ψιλῇ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit *ob vilis p. nuriam*, cum potius sit *nudi vel solius vilis gratia.* VITRING.

ead. l. 10. Γλίσχρω) Vertunt *juavi.* Redde, *tenaci, parco.* GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὶ καὶ Ἀήδᾳ παισὶν ὀμώνυμος γεγέννημαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subiannat Lucianus, primum Ποσειδῶν, (sic enim legendum, non ποτεινὸν) deinde Διόσκουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo *Photinus* dictus fuit, deinde *Pollux.* LA CROZE. Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Διὸς καὶ Ἀήδᾳ π. ὀμών.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. *Ναυκρατικά.* Sed pater Pollucis *Rhetor*, non *servus*, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem *λαμπρὲρον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορύνουσθαι, χορτάσαι, λαβρύτερον τρέφεσθαι.* Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam *Ἐταιρ.* *Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.*) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; plura autem sint apud ipsum parentem Atticissimi An-

stophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, &c, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. T, p. 720, 1, Baf. Ἰστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro fagina ventris utitur etiam Alciphro. III, Ep. 45 f. Τίς ἐτι νέγεται τῶν κακοδαίμονων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλύντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν. & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λυμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν ἄθλον) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κὰν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: mallem, in iudiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. Ἀ. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset *me oſento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*. Tu vide, an Gelsnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φρίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scularum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epiſteti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύραν referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audierē. Nescio, cur maluerit Birckheimerus, *morum gravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντην. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Εἰς μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἰεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, f. Clyrii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς (al. παῖς) γραύσαι τοὺς μύθους λεγούσαις, εἰεν ἐρῶ καὶ κατανέυσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Οἷπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀναβ. c. 22, Δικ. 33, Πλα. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μάλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὥς μάλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκείνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτερον

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀ-
σύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libel-
lus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequen-
da. His consiliis se usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo
vox esse: potest etiam usurpata alijs, sed nondum nobis ob-
servata: nam quod apud Pollucem legitur, illud viderur po-
tius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χάρισμα) Dives ille apud Iuvenalem:
quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis,
Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεύς—ἀνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam
structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem aper-
tius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a compa-
ratione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholia-
stes videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur
pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert lensf. in Obl. sti-
li Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin.
pag. 38, *Multiplex quæm pro numero damnum est*; ad quæ Livii
verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex
Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βλη-
θῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μάλλον. Et nos
ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v.
80, Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὶόν. *Senex est iste, pro*
senior, quæm ut te iuvare possit præfens. Sed quid si περὶ cum Eu-
stath. accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis.
REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, prae-
ferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Ho-
mero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p.
369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; ite-
rum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιήσθαι
huc traham, quorum exempla Taylor in Lysia dedit, vel
ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσεται περὶ πλείονος τὸ ζῆν
τῆς ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iu-
vant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τοῦτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογο-
ποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τελευτάκα, τί ποτε βουλοντα

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίφ-
λως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλακώτας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyrann. c. 12 allegat, quo probet, hoc particip. aſivum, aequè ac ἀ-
λούς, valere paſſive. Reſte; & quidem perpetuo apud alios
etiā; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui ſolus vel decem exempla annotavit. Sic etiā apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipſe Ienſius fatetur notiſſimā, non addam, niſi & aſi-
vum προſκρούſας itidem paſſive accipi ap. Aeſop. Fab. 128,
προſκρουſάſης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλαſθείſης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam hiftoriae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & tranſitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hift. inter mendaces Cteſiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. *Par. &*
Graev. erat; (excepto quod *mendacium*, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem deſit, facile eſt coniicere. Hero-
dotus vero mihi non eſt mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipſeque praemonet, ſe non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, diſcrimen eſt. Herodotus enim, ſicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: Cteſias vero, qui
multos in Perſia vixerat annos, ea ſcripſit, quae ipſe, quin
faſſa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμψαν) Μορμῶ, οὗς, ἢ
μορμῶν, ὄνος, larvam eſſe, pueris terrendis conſictam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν eſt, & μορμολύκειον, pervulgatum
eſt, neque opus, ut hic obſervetur. Sed illud videbatur paulo
diſertius annotandum, quod iam indicavi ad Ariſtoph. Equ.
690 Scholiaſtes, illa verba μορμῶ τοῦ θράſους ſic eſſe acci-
pienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio eſſe
intelligatur. Et videtur ipſa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, ſine reſpectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Ariſtophanem, Caſaubono, ex
dulciſſimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμῶ, δάκνυι ἵππος. Hic certo,
ut in illo Ariſtophanis, nihil aliud ſpectatur, quam ipſe ſonus
quaſſo capite & turbato vultu proferendus. GARN.

ead. l. 5. Διὸς τάφον) Vide, quae ad Τιμ. c. 4 observata sunt. Non videtur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐρχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Celf. videas l. VIII; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noster Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. Τοὺς πρώτους) Rectius Μι. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφύναί, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse*. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica*. Tis absorpserat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτούς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι) *Sativos quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eodem aequae ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροῖβον) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. *Κοροῖβος οὗτος μωρὸς τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαθόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴν διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ἐδύνη συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορῷ τοῦ ἀνδρὸς καθάψινθαισαν, οὕτω τὴν κοινονίαν τοῦ γάμου γενέσθαι*. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. *Bas.* eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἑμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adi Ἑνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάννα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In Iove Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἄλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus; qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur *Διεξιόντος*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. *Διεξιόντος*) Primo intuitu *Διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐριννύες* pertingeret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *Διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monitrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. *Διεξιόντες* ad *Ἐριννύας* referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαδὺν πρόγυνα καθεμιένος) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam facitiam afferentem & dicentem, *Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλβυα καλλίονα*. Ad quae sic Scholiastes: *οὗτος εἰς δασύτητα κομφοδεῖται, ἢ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πρόγυνα ἔχων ἐπεκταμένο σακκοφόρος*. Ergo si quendam *Eucratem* proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis & cum *Eucrate* differentem *Cleodemum* *Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* & *Eucratem* vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) *Iac. Elfn.* ad *Evang. Marth. XXVII, 25*, ubi legitur, *τὸ αἶμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*. haec *Luciani* ita exponit: *Eucrates* ille ὁ φιλοψεύδης, ut diis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat *παραστησάμενος τὰ παιδία*, admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) *Prov. BOURD.* Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est *ὅτι*

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πῖθηκος ἥρως προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πῖθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσοῦντα ἐπισκέψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, alitque docet Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθε με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεῖδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινέμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. ἴων) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. οἶσα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τί μετὰ εἰσὶν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπὸ — non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Κάγὼ μάλα πεφυλαγμένως μὴ φαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένως. Et ego *studiose cavens, ne pedes eius attingerem*. IENS. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam securus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένως. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam B. 2. Nam per saepe non modo adverbium ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermor. c. 1, quandoquidem & Alciphr. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως &c. Sed & adverbium ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διὸ πάντα πολυτόνως ἐπιγνούς, *omnia miseria-rum plena videns*. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκείσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενὲς, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) *incumbere in dicendi studium*. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσων, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρταγμὸν ἠγάσασθαι τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgarissima illa ὁ αἰ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ἑλλας

& ὅπως εἶμι ἐν πράγματι, de quo Iens. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim adiectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locusest; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυμένων τούτων δαφιλῶν* pro *δαφιλῶς*, ad quae peritissimus Wessell. plura similia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μοι οὐκ ἔστι τοὺς παρίοντας ἡρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δακνόντες nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* esse sanum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζέμενον* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. Κλεόδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. Χρῆναι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶ χρῆναι, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δεῖν ἐπαινεῖν occurrit mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. Ἀμέλει) Confer supra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. Κατεργαζόμενος μου πολλὴν τὴν ἀνοιαν) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* & *carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuatur, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Ἐνεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Pfellum. BOURD.

ead. l. 17. Ἦλα — ἐκκρούεις τὸν ἦλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. *l.* 14. Ἡπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus omtrent de Beurstiidt. GRAEV. Firmat Graev anam observationem Kuiterus ad Suid. v. ἀγορὰς ὄραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετελεσται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημέριαν σταθεράν. Eo magis haec nora temporis forte posita est ab auctore, quia vertus meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. περὶ ὄραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μαλιστα πληθεῖ ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philop. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ πληθεῖ· & VII, 29, περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὄραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσιν ἀγορᾷ ὄρα τρίτη ὑπεροβρίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist 30, & Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πλήθουσιν ἀγορὰν vocant Graeci, α μεσημέριᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορὰς ὄραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθίναν refert ad horam decimam, quo definerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὅτι δὲ ἐχέοντες δὴ χθέντα — τὸ θνήσκον) L. Bos ad Aët. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἰδὼν οἱ βάρβαρα

κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia affert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: Ἱερατικά. εἶα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, & Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθεγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γυναιῶς. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγίνας) Vide C. Barthii Adv. verf. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρῖς) Vid. de hac locutione fratris consultiff. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ.

ead. l. 10. Κεράσται) Vid. Δι. J. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Περθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. In cantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOLAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Luft. § 7 legas, *ἐπειδὴν συναλίσθωσι πολλοί*, sed quia *συνηλ* — a *συναυλίζομαι*, *conponor*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συνηυλήθησαν* daretur a *συναυλοῦμαι*, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immurassem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus ciciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλίου) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec poriretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἀγείν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρυξάσθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κέπτουσα τὴν θύραν καὶ εἰσελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *I.* vero Ἀλεξ — delero, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τε ὀρυξόμενος) Heliod. lib. 6. BOURD:

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐπιμανέστατα) Supra ἴστ. β. ἐπιμανέως ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανέστερα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τὸ λυκαυγές) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λύγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγές, pro λυγόφως, λυγαυγές. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγεις) Paruissem hic margini Aldinae, personae novae nomen praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iuber, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inspe-

τα, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam & inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, & inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur*. Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17 'Ο δὲ τεττάρων μινών, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tan illi lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit*. Merae nugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam, qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glaucia Chrysidem conciliasset) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονώντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstret, *δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον* ἔχειν. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. 'Επὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placeat. 'Επὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θρασκίας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, *ὃ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum Tox. c. 29 pr. *ὃ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

Iunam conciderent, oculos distorquentes, & os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidiſſe οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui *gratis* miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χάρισματa illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in mentem venerit Iensio: sed non ausim ei assentiri, cum praefertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum ire censerī potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene allecutum Crozii manum, clariss. virum L. Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Pfellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illustratum a Gilb. Gaulminio, recutumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus Pielli habetur p. 102 lq. ed. Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Διμῶν. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pu-
det in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum supersti-
tiones, ab ipsis derivas Ethnicis, apud ipsos Reformatos mul-
tis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, in-
ter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat *φαινόμενον*.
Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN.
Φαινόμενον) *Εἰς φαινόμενον* non improbo, nihil tamen sine
auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quasi substantivè, pro
apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut *φαινομε-
ναι* philosophi ponere solent; & sic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάν-
τος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίῳ) Ἀλωπεκῦθεν oriundus dicitur, in-
fra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς ἀφάσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. Τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vi-
bratura intellige. De ὀκλάζῳ vide Ζευξ. c. 4. SOLAN. Fuerint
igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, & iaculantis
viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina
eiusmodi non admittantur mulieres. Itaque cogita-
bam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via & quasi linea, ad quam
proiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam me-
tas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum
proiecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua commeat ὁ
λεὼς, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, & lineam, ad quam
discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensisse So-
lanum, dixerō; nam intellego χεῖρα sensus est facilis. Id au-
tem substantivè saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell.
p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. Τὴν *δισκοφόρον* ὅδον ab-
surdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probō: quæ
si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidis-
sem, reflexo ad manum disco operatam vultu. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit
Quintilianus II, 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est
ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. Δισκεβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fi-
des, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ *δισκευ-
τής*. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleti,
miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletem
fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui
in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

alius Polycletus. Verba enim sunt : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiasies : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Inficissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiasie scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congeffit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiasie statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tusc. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Πητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαγγίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαλαγγίας, *re-calvasler*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοανθρώπων ὅμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promittit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία, Lucian. Vol. VII.

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesychi. affert, *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssii *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI, 313: *Nascitur Autolykus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλιχος) Consule Thucyd. I, 29, ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 719. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλας) V. Ὀρχ. c. 49, & Platon. Minoë ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλας τρὶς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κόμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra Ὑπ. Eix. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 3. Δειδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνεχέσθαι usita- te dici, ostendit Iac. Elfiner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἐχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἐχομένῳ, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foefio in Oecon. Hippocr. v. ἔχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀπὸ τούσφ ἐίχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἑτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκίδεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciph. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκίδεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίσιν) Lege ἐδεδίσιν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi sluto tempore eximiiis victimis pascatur. Sic scribendus Mf. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur isis inepte, nisi in tempore iulorum sacrificiorum epulis excipiantur. ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, οὐκ ἔστιν ἱερεῖα caro suilla: Athen. lib. I, τρεφὴ τῶν νεογνῶν ἱερείων, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεύειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile securus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Srephan. notavit; vel abundet interdum ἢ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ἐρμῆς, υπο impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνὸς κελεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγ γρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f SOLAN. Eri in locis ab Solano indicatis non ἐσπειρ— sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam a σπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους a σπειρῶ legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius compoluit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectio est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυσεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττι κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accusf. 34, πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἥλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πινάρᾳ) Ita V. 2. Reliquae πινάρᾳ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκᾶτῃ) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικοῖς φωτοσίδεσιν αὐτοπτουμένῃς ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. Il. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐρῶ Πλάτωνι) Plat. τ. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζον) Forlan εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laët. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto exisimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐντενῆκοις ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἅλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Ms. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Luët. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luët. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellectu ὡς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

ead. l. 10. Οὐπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. *l.* 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenfis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 & Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. *l.* 11. Τύων) Sic pro *υἱὼν* etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare *υἱὼν*, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὕτως *ὀναίμην* — *τούτων*) Formula bene precandi & affirmandi. Alciph. III, Ep. 19 pr. *κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὀναίῃ σου* — *bene tibi sit ex te ipso*. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. *ὀναίῃ τούτων τῶν καλῶν γάμων*. Τούτων autem pertinere ad *υἱῶν*, monuit Iac. Elsn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, *καὶ ἀδελφὲ, ἐγὼ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ*. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. *l.* 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. *l.* 14. Κυνίδιον — Μεσιταῖον) Vid. supra Misd. c. 34; & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 2. Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίσσθαι) De puerili, item fervili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. *l.* 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. *l.* 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἰμαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοτίς παρεστίν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: *μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πᾶμπαν ὅτι ἀνδραποὶ ἐσμέν· ἀλλὰ γέρεα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἢ κείν νομίζοντων*.

ead. *l.* 11. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισχυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισχυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθῆναι. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἑκκλ. c. 9, ubi recte habet FL. [Lego ἐπεισχυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. v. 272, εἰσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσχυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Δεσμωφορ.* 774 suspicatur legendum ἔπεισκυκληθῆναι. Probaverat iam ad v. 102, εἰσκυκλεῖν esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum liberiorum superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forſan ὑπήκουσα legendum, adſcripſerat Solan. Nescio, num ex ſuo ingenio, an monitu alterius. Verum quia ſupra c. 6 verſus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare conſultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τὸν ἄδομένον. Et iam tanto minus de mutatione ſollicitus erit. REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συνεστῆναι etiam deinde c. 32 med. ſic accipitur, ut ſignificet idem fere, quod ὑφειſτηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum *ſυνίſταται* vel *ſυνέſτηκε*, quidquid poteſt cum aliis ſtare, quidquid nec ſibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Obſervata Budaeo verbi notio, ſed exemplis, quod ſciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic ſcribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum eſſe vid. ad Quom. Hiſt. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τιſβιον) Vid. ſupra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνείξας, abſurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀσκήτος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antiochorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepiſc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθάραν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθάραν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Theſ. p. m. 3 C. οὐδέν μέρος καθάρων οὐδέ ἐκίνδυνον ὑπὸ ληſτῶν. Ibid. pag. ſeq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facote ludit in duplici ſi-

griſcatu; cum & pro valde ſapiens, & quaſi pro eo, qui in ſpectrorum negotio callidus eſt, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐτεθύμουν, miſere, i. e. valde cupiens, Ariſtoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὼς δαιμονίως. Et Spanh. ad Ariſtoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Heſych. τ. σοφῶν. Sed pro ὥσγε hic apud Noſtrum lege ὥατε. SOLAN. ead. l. 10. Στειλόμενοι νεκρικῶς) Ad iſta verba ſτειλόμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαινῇ, notat antiquus Scholiaſtes ineditus, veteres ſolitos cadavera nigrae veſti inſuere. "Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαιναῖς στολαῖς ἀμφιέννυσαν" & ad ſequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ἐτι καὶ τὰς ψυχὰς θνῆτὰς ᾔετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείεις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένους) In *Sal'm.* ed. ſimul & in hac ipſa vitioſe edi video in Latinis, ac perſonis in capitis afflētis, ignorans, utrum ſic praefes eius & editionis & verſionis de induſtria ſcripſerit, ac interpolare voluerit Th. Mori verſionem, an eam ipſam retinere, quae eſt in capita, ut ſit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, aſſumſiſſe eos perſonas vel larvas in capita, ſed clare ſumſiſſe larvas tales, quae in ſpeciem ſimul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae eſſent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terreſtri iam itinere Thebas perunt, ubi Memnonis ſtatuum fuiſſe diximus ad Toξ. c. 27. V. Plut. de Iſide p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam viſus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noſter ἐπιμετρεῖται, cum voces ſibi ait prolatas &c. Vid. & Toξ. c. 27. Adde Philoſtr. p. 232, & Strabonem, qui ipſe ſtatuum vidit, ſtrepitumque audivit; ſed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulſatae ſtatuae, an vero ab aliquo, qui tum aſſeſſet, aut ſub baſi lateret, a ſacerdotibus ei rei, quod ſubinnuere viderur, praefecto, non aſſirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, ſi lubet, Pauſaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemſterh. adſcripſerat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Caſaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis ſunt: τὸ Μεμνόνιον — Πεπίστευται δ' ἐτι ἅπαξ καθ' ἡμέραν ἐκάſτην ψόφος — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Caſaub. Plinius ait, quotidiano ſolis ortu conſtaſtum ri-

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit & Eusebius in Chronicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2. ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Iuvenal. Sat. XIV, 5: Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπειν ἐπτά) Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem Evang. V, 2, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, I. Elfner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschylō aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. II, p. 81, σύμγξ ἐν στόματι παῖδος ἠμπνεομένη. Et Alciphron. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, αὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non absimilia afferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι. Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ δύνεγκαν. Vel IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμετος δαίδαλος. Item ex Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi & alia iam dedi; nec non Amor. 29 pr. ἐν ὀμμασιν υποβλέπων. Timon. c. 15, ἐν δύραις κατακλείειν. Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἀλισθῆσεται; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & Apul. Metam. 11: Tunc ex his unus, quem cunctis Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In Flor. tamen legitur ἱερογραμματέων, sed in Ms. ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumfectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrob. c. 4 pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Aust. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem eis vel tis, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγυπτίον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγυπτίον non modo Fl. & Fr. sed & l. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίον legere, quia παιδεία Αἰγυπτίως bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεξτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοφειδῆς, ἢ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑπαστάς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiicit, refidebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπὶ ῥοήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπescὼν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secuti sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Westf. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N°. 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθίγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοὶ ἀπίστα δόξω περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι). Benedictus. *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec tecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἀπίστα. Ms. ἀπιστοῦν. τι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo tecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου). V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33, Orig. c. Cels. 131 B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἰκῶ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος). Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bek de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro Ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis Ὑπαρδιαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῶ — ἀληθέστ.) Huc facit Pausaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichirae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰνεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰνεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, titulum concinniores reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wersten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.). Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxī, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versionī personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inseruerat; etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedidemi, si vel nulla ed. praeiisset. REITZ.

ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN. *ead.* l. 15. Λυττᾶν) Λυσσᾶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοῖς μοῖροι λυσσῶσιν. At λυττῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra *Rhet. Praec.* c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΛΑΝ.) Προσλαλὶς, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platónico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorē esse, luculenter pater. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsan respiciat *Hr.* c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, Κρήτες τοξεύειν ἀγαθοί, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21, τῶν ὕστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλούμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienfis. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & furiliter *historiae narratione me ostendere volo*. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιος Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me later, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subiecit Memphis. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαίων. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τρῆψεις) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare Venetiis audiavi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exerens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Schollastam de lapide φρυγίτη legere me memini, qua de re ad Ἀλεξ. c. 21 dictum est. Laetantius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. A. IV. adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Geln. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: Κροίσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἀνευ γεφύρας περάσαι, τὸ βεῖθρον παρατρέψαντα. REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἀβροχὸν διαβιβάσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud κατόπιν nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, ἀγόντα μνησιδεία, ὥπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadotum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et ramen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleri artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id attectum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodorus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένοις) Spuria haec videntur & insititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσιν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque ὑπὸ θέσειν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ἡτύχισαν) Et si Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti solet, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae πῦτ — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 2 & c. 19 f. ubi εὐδοκίμων. Item Amor. c. 6 pr. ubi & εὐτρέπιστο, non πῦτ —. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita εὐλόγησε in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. Εὐφράνη, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. κατὰ δέ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsā Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hiſce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimitur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel. de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum, & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vulgaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de infec. lin. p. 1223, & par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δόσεις, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενου repōni iubeat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δόσεις, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, foccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia artesque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiusculunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliiue egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινῶν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Unique sic debuisset addere auclor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρητὶς μὲν βεβαιότατην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίον θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδασάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstruēti aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obsopoeus aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψοι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de testorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de monium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippias in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. f. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, κατὰ τὴν ἀψίδα πετάμενον quod non video quid hue faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψοι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀψίδι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum proiectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψίδι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt vestibulum: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλός, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανεῖω δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo aprissima) venusti

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκηματα non vertimus aedículas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus.) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quaeso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit οἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmurienſi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obfopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπος εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκημάτια. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχον διατριβήν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πτ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora: & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero reciperem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τοῦτω) Supra hanc. Post. GUYET. l. c. Bene

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὄρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενέεις — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκλιθεῖσθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concefferit, magna orbi literato & curiosa expectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδι λίθῳ διακακολλημένος) Sic vertit Obsoepous: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακακολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλους) Conf. supra 'ιστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male pīctο, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνι-αυτῶς, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σήσεις μάλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρῆ relat, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orro errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet ed. Fl. Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte Flor. Post paulo, τὸν μὲν ὑπερδύχον εἶπον, εἰς βορέαν προχωρηκῆτα ἐποίησαν, repone βορέαν, (vel βορέαν, siquidem & βορέας dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in boream spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28, εἰς ἀνεμὸν βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum, id praeter Fl. etiam recte habebat I. H. P. aliaque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέας) Iens. Prave antea in omnibus βορέαν legabatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορέα enim *esca* est. Long. Past. II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορέαν ἰχθύων θήσω. Vel *orsonia*, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀμφόδων) Fl. ed. & Schol. ἀφόδων. Mox L. & B. 2. δυνεῖν pro corrupto ceterorum δυσσιν. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me moveret, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσσιν ἀναχωρήσσειν quam attentior loci ipsius arque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) *avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profuentia necessario vetri aliquid essent habitura.* Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυνεῖν legendum esse, non δυσσιν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epi&ct. Sent. 88, p. 134, καὶ τε τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκείνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκαῖα, ubi Weßf. & illa Epi&cteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quaeso, quid est muniri egressibus ianuarum?) sed ut recte Obsopoeus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένον) *Pervium*. GUYET. Bene; nam θυρώω est ianuam vel ianuas facio. Aristoph. Av. 614, — οὐδ' ἐ θυρώσαι χρυσαῖσι θυράϊς. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige ὄρων. GUYET. Idem Iens. quoque monet in Lectr. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Cresbiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter cetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυκήτης, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de horologiis, figurasque clepsydram antiquarum ap. Peralium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Ball. intellectu ὑμῖν post παράσχοι rectius quam Gellnerus, qui — ut lavare quandoque hic possim.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philop. c. 19, ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὄρατε; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ πολλά μὲν καὶ ἄλλα ἀναθηματα θεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Etsi περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσχεῖ ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἀμείνον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσιδὴρ) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκου) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐρὰς ἔχοντας κέραστας) Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κέρασται οἷα τοῖς ἀρτί γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Δι. c. 3, ὑμενύπτερον δὲ, οἷα ταῖς — ρυκτερίσιν τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα: & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κέραστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synefsin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem fuisseperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, quolibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tui futuri. Ubi post compressa est inelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἰσπανοῦντος. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλοῖα κολακύνθυνα sequente αὐτὴν. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. tāτα corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν χθιεν ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, *ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι*, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρᾶσβυτην) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermissio, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbarus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, breviter corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevis nostra contemptui est) tanti oneris turrin in muros sese collocare considerent?* Ubi & Graecus interpres priora reddidit, *ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες*. Sic *τεῖχος. βραχὺ* Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρᾶσβυτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ὡτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat Well. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdus*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem *ἀπιθανόν*, si ullus Cod. aut ed. praeiret. iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἀνθρώπου) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοῖται θεοὺς καὶ τεράστιους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis affixa puta Polyænus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐν τῇ πικρῷ, καὶ οἱ ἀεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ δινὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequè facile ipsi fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐ οἶ, vel εὐ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (βακχεῖαν & hanc vocat Plutarchus Sympos. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐ οἱ) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Minor, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conice, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores conicere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine θηλύμιτρος leg. pro θηλύμιτρος. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπανα ἐπαταγῆτο) Alibi πλαταγῆν dicitur; vid. Lampe de cymbalis vet. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11; ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plur. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χρωταί τὸ παράπαν, ὡς ὅτε φθιγγομέναις ἐμπερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούσθαι) Quae ista est connexio; dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, οἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo οἰομαι, pro αἶω, quod ipsum poeticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Verit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. LENS.

ibid. Οὐκ ἔστι οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούμεται) Interpretes, *ad* ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit, *alibi* omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἑλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 τῷ ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν περιᾶσθαι ἤξιον. GROS.

ead. l. 5. Καταβαρτας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. l. 7. Ἐπαιεῖν τολμῶσι.) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Viderur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules.) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non aude-
re . . . quid exspectamus? *laudarene* an *redire*? *Redire* profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαιεῖν levi discrimine ἐπαιέναι, vel ἐπαρσέναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπαιεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπαιεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαιένω, sed ex ἐπαρσένω tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. l. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὴν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροσδιόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὴν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροσδιόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ἂν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδοῖς.) Οὐδ' ἂν ποιοῦσιν ἄλλ. ἐν Ἰνδοῖς. Patet narratio sequenti. MARCIL.

ead. l. 3. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

attingam. Potest interim curiosi adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τοῖς Μαχλαῖσις) Ignorabile nomen Geographis : non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. *l.* 5. Τορὸν) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διάτορον eodem modo. REITZ.

ead. *l.* 7. Αὐτόν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ· sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. SOLAN.

ead. *l.* 10. Νιφάδεσσιν) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. *l.* 12. Τεττιγῶδες τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN.
Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151 : Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγέσσιν ὁικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 312. *l.* 2. Ὀγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ *fulco*. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320, τὸν Ὀχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocola. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. *l.* 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio l. II, p. 181 extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriossime persequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. *l.* 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ὁικῶς ἢ σοί. REITZ.

ead. *l.* 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuviis sit indutus, bene interpret. Nec reiicio hanc scripturam. Nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice Mf. legitur ἐνεῖται. Nam sicut apud Homerum est εἶται indutus est, sic & ἐνεῖται hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poetis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. *l.* 13. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Ἰμπε. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι.* At supra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, & Necyom.

1, *Μενίππους ὅλους*. Adeoque & hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 pr. *χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὕτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aeque ac Latinos, in huiusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὅλος *περιλαμβόμενος*, ubi multae edd. ὅλως. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένως* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὅλος & ὅλως variatur, & utrumque probum esse lenius docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλεσι Ἑλλήνους καὶ Ἑλευθέρους τοὺς αὐτοὺς atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σπειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σπειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆρᾳ) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προϊὼν γὰρ τῷ χρόνῳ ὃ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. El apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅτι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. λειριόσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καθ' ὕλην Δένδρων ἐφεζόμενοι ὅσα λειριόσσαν ἰσῆαι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθους, & speciatim *lilium*. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

eod. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

eod. l. 16. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμου ἔντα παρόδου. SOLAN. Πάροδον etiam esse *aditum*, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

eod. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex II. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας δπάζει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

eod. l. 14. Σὴ δὲ βίη λένυται &c.) Hom. II. Θ, 103. SOLAN.

eod. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποτὶας emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, *pour railler mes cheveux blancs*.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) Ἀν εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaefisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alibi cubi invenirem. REITZ.

eod. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poeta. Χρυσῶ φαέννων εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poetam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῖς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαέννων sic enim responder dativus dativo ἀστοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτερύξιν, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέν-
νοι cum Gesnero. Sed, quod addit, ñ ex Ionismo oriri po-
tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ήήριος, adeoque
pro ñ ἀστεις quoque legendum ἀέριος, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαέν, modo vox proba sit, aprius ad sena-
rium foret, si certum esset, versum referri ab Luciano, quod
minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οὐκ ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefatiun-
cula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, prius-
quam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophi-
sticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis ac-
cusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne in-
ter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter avicu-
las noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero il-
la apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium
eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in nume-
ris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo
ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῶς ἐλπίζαν-
τες, ὁρᾶτε &c. unum, ut ὥστε ὅρα &c. ἐλπίζας &c. σαυτὸν.
Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἡ δὲ
οὖν σοι προλέγειν ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clep-
sydram. Signanter vero, non dixit ἐγγέας, sed ἐκχέας. MAR-
CIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scri-
beret. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de
clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. Ἠλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin.
XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I,
p. 780. REITZ.

ibid. Ἡμᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς.
SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop.
nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi,
quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non
ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστᾶζειν — δάκρυον) Confer supra Deor.
Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
κρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quin tuum consuluisse Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρην ἀνεμῶν (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Cadaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I, p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse in simulat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Aët. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκον) In omnibus libris nostris antea ἦκον legēbatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse continet. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omisum? nam quia satis ante iam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὁ τὰ πιναρά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα. notaeque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τοῦτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾧ δὲ δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessell. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τοῦτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adfunt, quae diversum casum admittunt: ita εἷς hic regitur ab ἐξέσθι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἀξίον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνησθαι, ὑμνούντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμασι, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινοῖν βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπόλλωνος παρέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrat: prae lustu enim Phaëthonis muratos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davis. not. SOLAN.

ibid. Παρέδρους) Addendi hi πάρεδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paras. § 17, οὔτε γὰρ αὐλαῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliiisque idem affert, quem etiam ad partes vocat l. Elfn. ad Galar. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἐνι δούλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἔστι vel ἔξεσθι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Το δὲ ἐμὸν ὁρᾷτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκον καὶ ἄμυδον, οὐδέ τις ᾧ δὴ πρόσκειται) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mss. est ἄμους pro ἄμυδος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevar, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto φδῆ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσσειν ἐφθδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata steter acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιας — αὐγὴν) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocati notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον autem & ἐμφασιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιά est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obfidianus lapis, *umbram* vocat, & magis diserte Isidor. Orig. XVI, 4, *imaginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudicalem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐυπίσι καὶ κόνωψι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιτας Aegyptiorum reddit, muscis
Lucian. Vol. VII. O O

adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicious aliis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male Fl. omisisse τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrium infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μολίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum Fl. quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in Fl. adlevit Solan. idque in I. delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέπικαν, καὶ θυγάτριον γεγόμενον. δευτέρον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγους μὲν συμβουλευούσους κατὰ τὸ παρὲν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII, 21, ἔδει μὲν, ὃ ἀνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κρήνης, ubi nec adverbialia sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδήσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Paraf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior est, vel senties*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente sed adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπηνούς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνούς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo post etiam potuit vocem *φολιδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnovissent. Tum & οὐ κατὰ τὸ ἄρροπύγιον reddidit inscite, non *aculeo*, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversā, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδούς) Florentinam recte ὀδούς habere, apinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριόδους de fuscina Nepruni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem inuscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebrae primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foel. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse no-

men fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii venterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquirō. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, *ὑπέπτῃς* *subsidi* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam *πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθερεῖν* &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. *ἀνδρεία* semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum *ibid. cap. 6* bis legatur *ἀνδρίαν*, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia mutandum. *Ἀνδρεία* Herodianus ubique, item *oi* LXX. Aelian. Epistet. Thucyd. etiam plerumque; sed & *ἀνδρία* idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi *ἀνδρίας* quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, *ἀνδρεία* semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρείαν* tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλ' ὁ μεγαλοφρονέτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσβλοικον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφρονέτατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα filii properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. τῷ θάρρει τῆς μύτης) Hom. II. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum II. P, 570, ubi Menelao Minerva μύτης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad II. E, 3, ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος· it. ad Od. Ξ, pag. 547. 28 Basf. & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρρος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auditor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν οἶον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσσει ἀπίστω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὅκνην φέρει· contra ea VI, 68, θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὡς εἰκον ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpretes, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴς τε καὶ θρασυότητος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius, apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρρει praetulit. Ne quid super sit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνείμενος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρον, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινυκίου τὸ θράσος κατακέλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessell,

etiam profert distinguentem inter *θάρασος* & *θάρασος* Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: *ὅτι θάρασος καὶ θάρασος, καὶ εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει πεχωρίσται*—τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θάρρειν ἀνδρείας ἐστὶν.—οὐ δὲ πλείων ὁ κινδυνὸς ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — *θάρασους*. Sed quia Gesn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἅπαζ — μέμνηται &c.) II. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσειπὼν) Hom. II. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Bufl.* ad verba ποιῆται Σειρήνων ἀδινάων, ἔνθα φασὶν εἰ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὠδικῶς. παρὰ τὸ ἁδεῖν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελίσσαν ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδιντὸν στοναχῆσαι. ἡδίων, ἢ γούν ἡδύ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφοῖν ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἥριμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸς ἀνευρίκατο φώγησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469, p. 194, 48 *Bufl.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον ποτιμένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis *capotas*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶον ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλκοι τὸν νεκρὸν, καὶ τέρας ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίῳ αὐγῇ, ἀναβιώσει τὴν μυῖαν. Cretae insperfsione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceretur; alioqui & sine hac insperfsione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elsinerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρμοτίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 2,

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Celf. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, f. 53, dedit Harduinus: copiose inprimis id iam egit Huetius demonst. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) Ἀν ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοῦς ἐξηρημένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρημένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀρηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀρηρημένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex κρείσμαι facit ἠρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἤρμαι, ἠρμά-νος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπανηρείσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 5. Ἀντρεασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui confulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olcar. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum versiculus comici ita legendus est, ἡ Μυῖ ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδιας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μυίας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphyry. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omis- sum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inferuit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκ οὐν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὄρων, leg. ὠρῶν.